



**A Kúria  
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának  
Hírlevele**

2013. július 31.  
IV. évfolyam 7. szám

**EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK.....3**

**KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....3**

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 3

GAZDASÁGI ÜGYSZAK..... 3

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK..... 5

POLGÁRI ÜGYSZAK..... 9

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 13

**ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....29**

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 29

GAZDASÁGI ÜGYSZAK..... 30

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK..... 31

POLGÁRI ÜGYSZAK..... 35

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 35

**EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....42**

**A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....48**

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 48

GAZDASÁGI ÜGYSZAK..... 48

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK..... 48

POLGÁRI ÜGYSZAK..... 48

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 48

**EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK.....71**

**AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI.....71**

**AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI.....75**

**A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....75**

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 75

GAZDASÁGI ÜGYSZAK..... 76

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK..... 77

POLGÁRI ÜGYSZAK..... 77

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 77



**Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek**

**Büntető ügyszak**

**4. A Conseil Constitutionnel (Franciaország) által 2013. április 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-168/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: francia*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 27. és 28. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha a tagállamok biztosítják a fellebbezés lehetőségét, felfüggesztve ezáltal akár valamely személlyel szemben az átadása előtt elkövetett, az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatti büntetőeljárás megindításához, a személy elítéléséhez, illetve szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából történő fogvatartásához való hozzájárulás megadása iránti, akár valamely személynek a végrehajtó tagállamtól eltérő más tagállam számára — az átadása előtt elkövetett bűncselekményre tekintettel kibocsátott európai elfogatóparancs alapján — történő átadása iránti kérelem beérkezését követő harminc napon belül határozatot hozó igazságügyi hatóság határozatának végrehajtását?

**5. A Tribunal de grande instance de Bayonne (Franciaország) által 2013. április 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-189/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: francia*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Az uniós joggal ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amely valamely harmadik ország azon állampolgárának jogellenes beutazását szabadságvesztés büntetéssel szankcionálja, akivel szemben nem alkalmaztak a 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben meghatározott kényszerítő intézkedéseket?

**Gazdasági ügyszak**

**15. Kúria (Magyarország) által 2013. január 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-26/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: magyar*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A Tanács 93/13/EGK irányelv (1993. április 5.) a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről (a továbbiakban: irányelv) 4. cikk (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy külföldi pénznemben meghatározott, de ténylegesen hazai pénznemben folyósított és a fogyasztó által kizárólag hazai pénznemben törlesztendő kölcsöntartozás esetén az átváltási árfolyamokat meghatározó, egyedileg meg nem tárgyalt szerződéses kikötések a „szerződés elsődleges tárgyának meghatározása” fogalma alá vonhatók-e?

Amennyiben nem, az irányelv 4. cikk (2) bekezdésének második fordulata alapján az eladási és vételi árfolyam különbözete olyan díjazásnak tekintendő-e, melynek a szolgáltatással

arányban állása a tisztességtelenség szempontjából nem vizsgálható? E körben van-e jelentősége annak, hogy a pénzügyi intézmény és a fogyasztó között tényleges átváltásra sor kerül?

2. Amennyiben az irányelv 4. cikk (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállami bíróság — függetlenül nemzeti jogának rendelkezésétől — az abban meghatározott szerződési feltételek tisztességtelenségét is vizsgálhatja, ha azok nem világosak és érthetőek, akkor ez utóbbi követelmény alatt azt kell-e érteni, hogy a fogyasztó számára a szerződési feltételnek önmagában nyelvtanilag kell világosnak és érthetőnek lennie, avagy ezen túlmenően a szerződési feltétel alkalmazása gazdasági indokainak, illetve a szerződés többi feltételével való kapcsolatának is világosnak és érthetőnek kell lennie?

3. Az irányelv 6. cikk (1) bekezdését és a C-618/10. számú, Banco Espanol ügyben hozott ítélet 73. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a fogyasztói kölcsönszerződésben alkalmazott általános szerződési feltétel tisztességtelen rendelkezésének érvénytelenségét a tagállami bíróság az adott szerződési feltétel módosításával, kiegészítésével a fogyasztó javára akkor sem szüntetheti meg, ha egyébként a rendelkezés elhagyása esetén a megmaradt szerződési rendelkezések alapján a szerződés nem teljesíthető? E körben van-e jelentősége annak, hogy a nemzeti jog tartalmaz-e olyan diszpozitív szabályt, amely az érvénytelen rendelkezés hiányában az adott jogkérdést szabályozza?

## **16. A Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia) által 2013. március 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-157/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: litván*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Amennyiben a vállalkozás valamennyi hitelezője érdekében eljáró és a lehető legtöbb hitelező igényeinek kielégítése érdekében a vállalkozás fizetőképességének helyreállítását és a fizetéképtelen vállalkozás vagyoni eszközeinek növelését célzó felszámoló terjeszti elő a keresetet — miközben megjegyzendő, hogy ugyanezen hatást kívánja elérni például a felszámoló megtámadási keresete (actio Pauliana) is, amelyet a fizetéképtelenségi eljáráshoz szorosan kapcsolódónak ismertek el —, és mivel a szóban forgó ügyben a tartozás kifizetését a CMR Egyezmény és a litván polgári törvénykönyv (a magánjogi általános rendelkezések) értelmében igénylik az elvégzett nemzetközi áru fuvarozásért, úgy ezt a kérelmet a felperes fizetéképtelenségi eljárásához szorosan (közvetlenül) kapcsolódónak kell e tekinteni, az ügy elbírálására irányuló joghatóságot az 1346/2000 rendelet rendelkezései alapján kell e meghatározni, és az a 44/2001 rendelet alkalmazása alóli kivétel hatálya alá tartozik e?

2. Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó, a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas annak magyarázatát várja a Bíróságtól, hogy amennyiben a felperes tekintetében folyamatban lévő fizetéképtelenségi eljárás megindítását megelőzően keletkezett a szóban forgó kötelezettség (szerződéses kötelezettségeinek hibás teljesítésén alapulva az alperes azon kötelezettsége, hogy a nemzetközi áru fuvarozásért a felperesnek megfizesse a tartozás és a kamat összegét), úgy az 1346/2000 rendelet 44. cikke (3) bekezdésének a) pontjára kell e hivatkozni, és e rendelet alkalmazását mellőzni kell e, mivel különös egyezmény rendelkezéseként a CMR Egyezmény 31. cikkével összhangban kell meghatározni a joghatóságot?

3. Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó, és a szóban forgó jogvita a 44/2001 rendelet hatálya alá tartozik, a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas annak magyarázatát várja a Bíróságtól, hogy a jelen ügyben, amennyiben a CMR Egyezmény 31. cikkének (1) bekezdése nem ellentétes a 44/2001 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésével, tételezzük e fel azt, hogy a szóban forgó viszonyokat a CMR Egyezmény (a különös egyezmény) hatálya alá sorolva a CMR Egyezmény 31. cikkének (1) bekezdése szerinti jogi szabályokat kell alkalmazni annak megállapítása során, hogy a vita tárgyát képező ügyben melyik állam bírósága rendelkezik joghatósággal, ha e jogi szabályok nem ellentétesek

a 44/2001 rendelet alapvető céljaival, nem vezetnek a belső piac megfelelő működésének biztosítása tekintetében kedvezőtlenebb eredményekhez, és elég egyértelműek és pontosak?

## **17. A Tribunalul Specializat Cluj (Románia) által 2013. március 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-143/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: román*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Tekintettel arra, hogy a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdése alapján a feltételek tisztességtelen jellegének megítélése nem vonatkozik sem a szerződés elsődleges tárgyának a meghatározására, sem pedig az ár vagy díjazás megfelelésére az ellenértékként szállított áruval vagy nyújtott szolgáltatással, amennyiben ezek a feltételek világosak és érthetőek

és

mivel a 2008/48/EK irányelv 2. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján a hitel fogyasztó által viselt teljes költségének a 2008/48/EK irányelv 3. cikkének g) pontja szerinti fogalommeghatározása — amely szerint a szóban forgó költség magában foglal minden jutalékot, amelyet a fogyasztónak a fogyasztói hitelmegállapodás vonatkozásában meg kell fizetnie — nem alkalmazható az ingatlanfedezetű jelzáloggal biztosított hitelmegállapodások tárgyának meghatározására;

fel kell tenni a kérdést, hogy

a „tárgynak” és/vagy az „árnak” a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdése szerinti fogalmát lehet-e úgy értelmezni, hogy e fogalmak — az ingatlanfedezetű jelzáloggal biztosított hitelmegállapodás „tárgya” és/vagy az abban foglalt „ár” — a hitelintézetnek fizetendő ellenszolgáltatást jelentő elemek között magukban foglalják az ingatlanfedezetű jelzáloggal biztosított hitelmegállapodásban szereplő teljeshiteldíj-mutatót is, amelyet többek között a fix vagy változó kamatláb, a banki díjak, valamint a hitelmegállapodásban foglalt és meghatározott egyéb költségek képeznek?

## **Munkaügyi ügyszak**

## **27. A Tribunale di Napoli (Olaszország) által 2013. február 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-89/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: olasz*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Ellentétes-e az egyenértékűség elvével a belső jog olyan rendelkezése, amely az 1999/70/EK irányelv alkalmazása kapcsán a határozott időre vonatkozó semmis kikötést tartalmazó munkaszerződés teljesítésének jogellenes felfüggesztése esetére eltérő és jelentősen alacsonyabb gazdasági következményeket ír elő, mint a határozott időre vonatkozó semmis kikötést tartalmazó polgári jogi szerződés teljesítésének jogellenes felfüggesztése esetére;

2. összeegyeztethető-e az európai jogrenddel az, hogy ennek alkalmazási körében, egy szankció érvényesülése a visszaélést tanúsító munkáltatónak kedvez a visszaélést elszenvedő munkavállaló kárára oly módon, hogy az eljárás időtartama, még ha szükséges is, közvetlenül károsítja a munkavállalót a munkáltató javára, és hogy a helyreállítás hatékonysága az eljárás időtartamának növekedésével arányosan csökken, míg csaknem megszűnik;

3. az európai jogrendnek a Nizzai Charta 51. cikke szerinti alkalmazási körében összeegyeztethető-e a(z) alapjogi Charta 47. cikkével és az EJEE 6. cikkével az, hogy az eljárás időtartama, még ha szükséges is, közvetlenül károsítja a munkavállalót a munkáltató javára, és hogy a helyreállítás hatékonysága az eljárás időtartamának növekedésével arányosan csökken, míg csaknem megszűnik;

4. tekintettel a 2000/78/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és a 2006/54/EK irányelv 14. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt magyarázatokra, beleértendő-e az 1999/70/EK

irányelv 4. szakasza szerinti foglalkoztatási feltételek fogalmába a munkaviszony jogellenes megszüntetésének következményei;

5. az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén, igazolható-e a 4. szakasz alapján a belső jogrendben a határozatlan idejű munkaviszony, illetve a határozott idejű munkaviszony jogellenes megszüntetésére rendszerint előírt jogkövetkezmények közötti eltérés;

6. úgy kell-e értelmezni — a Lisszaboni Szerződés által átvett, Rómában, 1950. november 4-én aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkével, és a Nizzában, 2000. december 7-én kihirdetett Európai Unió Alapjogi Chartája 46., 47. cikkével és 52. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett — hatályos közösségi jognak a jogbiztonságra, a jogos bizalom védelmére, az eljárási fegyveregyenlőségre, a hatékony bírói jogvédelemre, a független bírósághoz való jogra és nagyobb általánosságban a méltányos eljáráshoz való jogra vonatkozó, az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (2) bekezdése (amint azt a Lisszaboni Szerződés 1.8. cikke módosította, és amelyre az Unióról szóló szerződés 46. cikke utal) által biztosított általános elveit, hogy azokkal ellentétes egy olyan jogszabályi rendelkezésnek az olasz állam által jelentős idő (9 év) elteltével történő elfogadása, mint a 183/10. sz. törvény 32. cikkének (7) bekezdése, amely úgy változtatja meg a folyamatban lévő eljárások következményeit, hogy közvetlenül károsítja a munkavállalót a munkáltató javára, és hogy a helyreállítás hatékonysága az eljárás időtartamának növekedésével arányosan csökken, míg csaknem megszűnik;

7. amennyiben a Bíróságnak nem azt kellene elismernie, hogy a hivatkozott elvek az Európai Unió jogrendjének alapvető elveinek értékével bírnak, azok általános és horizontális alkalmazása tekintetében, hanem csak azt, hogy egy olyan rendelkezés, mint a 183/10. sz. törvény 32. cikke (5)-(7) bekezdése (amint azt a 92/2012. sz. törvény 1. cikkének (1) bekezdése értelmezte) kizárólag az 1999/70/EK irányelv és a Nizzai Charta szerinti kötelezettségekkel ellentétes, állami szervezetnek tekintendő-e az uniós jog és különösen az 1999/70/EK irányelv 4. szakasza, továbbá a Nizzai Charta közvetlen, felfelé történő vertikális alkalmazása szempontjából az 55-61. pontban leírt jellemzőkkel rendelkező olyan társaság, mint az alperes;

8. amennyiben az Európai Unió Bírósága az 1), 2), 3), illetve 4) kérdésekre igenlő választ adna, a jóhiszemű együttműködés, mint az Európai Unió egyik alapelve lehetővé teszi-e egy olyan értelmező rendelkezés alkalmazásának mellőzését, mint a 92/12. sz. törvény 1. cikkének (1) bekezdése, amely lehetetlenné teszi az 1)-4) kérdésekre adott válaszból következő elvek tiszteletben tartását?

## **28. A Landesarbeitsgericht Hamm (Németország) által 2013. március 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-118/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabály vagy gyakorlat, amely szerint a munkavállaló halála esetén a minimális időtartamú fizetett éves szabadsághoz való jog teljes egészében, vagyis mind a munkavégzési kötelezettség alóli mentesüléshez való — már nem teljesíthető — jog, mind a rendes szabadságra járó bér kifizetéséhez való jog megszűnik?

2. Úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdését, hogy a minimális időtartamú fizetett éves szabadságnak a munkaviszony megszűnéskor történő pénzbeli megváltásához való jog oly módon kötődik a munkavállaló személyéhez, hogy arra csak a munkavállaló jogosult annak érdekében, hogy a pihenésnek és a szabadidőnek a fizetett éves szabadsággal összefüggő céljait később is meg tudja valósítani?

3. Úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv 7. cikkének (1) bekezdését, hogy a munkáltató a munkaidő megszervezése során a munkavállaló biztonságának és egészségének védelme érdekében a naptári évben vagy legkésőbb a munkaviszony szempontjából irányadó, a szabadság átvételére nyitva álló időszak végéig — a munkavállaló szabadság kiadása iránti kérelme hiányában is — köteles ténylegesen kiadni a szabadságot?

**29. A Cour administrative d'appel de Lyon által 2013. április 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-173/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: francia*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A 2004. december 30-i 2004–1485. sz. loi de finances rectificative pour 2004 törvénnyel és a 2005. május 10-i 2005–449. sz. rendelettel módosított Code des pensions civiles és militaires de retraites (polgári és katonai nyugdíjkódex) L. 24. és R. 37. cikkének együttesen alkalmazott rendelkezései a férfiak és nők közötti közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősülnek-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 157. cikke alapján?

2. A 2003. december 26-i 2003–1306. sz. décret relatif au régime de retraite des fonctionnaires affiliés à la caisse nationale de retraites des agents des collectivités locales (a települési önkormányzatok foglalkoztatottjainak nemzeti nyugdíjpénztárában tagsággal rendelkező közszolgálati alkalmazottak nyugdíjrendszeréről szóló rendelet) 15. cikkének rendelkezései a férfiak és nők közötti közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősülnek-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 157. cikke alapján?

3. Az első két kérdés valamelyikére adandó igenlő válasz esetén az Európai Unió működéséről szóló szerződés 157. cikke (4) bekezdésének rendelkezései igazolhatnak-e egy ilyen közvetett hátrányos megkülönböztetést?

**30. A Centrale Raad van Beroep (Hollandia) által 2013. április 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-179/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 2. és/vagy 16. cikkét, hogy az L. F. Evans-hez hasonló olyan személy, aki valamely tagállam állampolgára, a munkavállalók szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta, a szociális biztonságra vonatkozó holland jogszabályok hatálya alatt áll, és az Amerikai Egyesült Államok hollandiai főkonzulátusán a személyzet tagjaként létesített munkaviszonyt, e tevékenység kezdetétől már nem tartozik az említett rendelet személyi hatálya alá?

Amennyiben nem:

2. a) Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 3. cikkét és/vagy az 1612/68 rendelet 7. cikkének (2) bekezdését, hogy a jelen esetben többek között a társadalombiztosítási kötelezettségek teljesítése és a társadalombiztosítási járulékok megfizetése alóli mentességet magában foglaló kiváltságos jogállás L. F. Evans-re történő alkalmazása megfelelően igazolja az állampolgárság alapján történt megkülönböztetést?

b) Milyen jelentőség tulajdonítandó ezzel összefüggésben azon ténynek, hogy L. F. Evans 1999 decemberében kérdésre a kiváltságos jogállás fenntartása mellett döntött?

**31. Az Industrial Tribunals (Észak-Írország) (Egyesült Királyság) által 2013. április 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-182/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: angol*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A 98/59/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontjával összefüggésben ugyanazt jelenti-e az „üzem [helyesen: telephely]”, mint az ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontjával összefüggésben?

2. Amennyiben nem, akkor az 1. cikk (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja céljából lehet az „üzem [helyesen: telephely]” a vállalkozás olyan szervezeti alegysége, amely egy vagy több helyi egységből áll, ahol a vállalkozás munkavállalókat foglalkoztat?
3. Az irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontjában a „legalább 20” fordulat a munkáltató valamennyi telephelyén végrehajtott elbocsátások számára vonatkozik, vagy a telephelyenkénti elbocsátások számára? (Más szavakkal, a „20-ra” való hivatkozás bármely különös telephelyen lévő „20”, vagy általában véve „20” munkavállalóra utal?)

### **32. A Juzgado de lo Social de Barcelona (Spanyolország) által 2013. április 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-190/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: spanyol*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő keretmegállapodás 5. szakaszát, hogy azzal ellentétes a Ley Orgánica 6/2001, de 21 de diciembre, de Universidades (az egyetemekről szóló, 2001. december 21-i 6/2001. sz. alkotmányos törvény) 48. és 53. cikkéhez hasonló olyan belső jogszabály, amely nem állapít meg időkorlátot az egymást követő munkaszerződések vonatkozásában, és amennyiben nincs olyan belső jogi intézkedés, amely megakadályozná az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések visszaélészerű alkalmazását egyetemi tanárok esetében?
2. Úgy kell-e értelmezni az 1999/70/EK irányelv mellékletét képező keretmegállapodás 3. szakaszában meghatározott „határozatlan időre szóló munkaszerződéssel rendelkező munkavállaló” fogalmát, hogy e fogalommal ellentétes a munkavállalók jogállásáról szóló törvény tizenötödik kiegészítő rendelkezése 1. szakaszának (2) bekezdéséhez hasonló olyan norma, amely szerint a munkaszerződés megszüntethető, ha a szerződő félként eljáró közigazgatási szerv a betöltött álláshely betöltéséről intézkedik?
3. Amennyiben a magánszektorban történő ideiglenes foglalkoztatás visszaélészerű alkalmazásának megelőzésére és szankcionálására megfelelő belső jogi intézkedésnek tekinthető a határozatlan időre alkalmazott munkavállalóként elismert munkavállaló kártérítésre való jogosultsága abban az esetben, ha a szerződés nem a személyével összefüggő okból szűnik meg, továbbá amennyiben a közszektorban nincs ezzel egyenértékű rendelkezés, az 1999/70/EK irányelv mellékletét képező keretmegállapodás 5. szakasza értelmében megfelelő intézkedésnek minősül-e az, hogy a magánszektorban a határozatlan időre alkalmazott munkavállalókat megillető jogszabályon alapuló kártérítésre való jogosultságot a közigazgatásban határozatlan időre alkalmazott munkavállalók számára is biztosítják?

### **33. A Juzgado de lo Social 1 de Benidorm (Spanyolország) által 2013. április 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-198/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: spanyol*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A munkáltató fizetésektelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, és pontosabban 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (3) bekezdése és (4) bekezdése, 3. cikkének, 5. cikkének és 11. cikkének hatálya alá tartozik-e a munkavállalók jogállásáról szóló törvény 57. cikkében foglalt szabályozás, összhangban a munkaügyi eljárásról szóló törvény átdolgozott szövegének 116. cikk (2) bekezdésével, amelynek lényege a gyakorlatban, hogy a Spanyol Királyság a munkáltató fizetésektelensége esetén közvetlenül a munkavállalók részére fizeti meg az úgynevezett „az eljárás folyamatban léte miatt kieső időre járó munkabér” jogcímen járó munkabér azon részét, amely a keresetnek a hatáskörrel rendelkező bírósághoz történő benyújtásától számított 60 (a hatályos szabályok szerint 90) munkanapot meghaladó időtartamra jár?



2. Igenlő válasz esetén, ellentétes-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkével, és egyébként a törvény előtti egyenlőség és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának uniós alapelveivel a Spanyol Királyság azon gyakorlata, amely szerint a munkáltató fizetése hiányában a munkavállalók részére közvetlenül megfizeti az úgynevezett „az eljárás folyamatban léte miatt kieső időre járó munkabér” jogcímén járó munkabér azon részét, amely a kereset benyújtásától számított 60 (a hatályos szabályok szerint 90) munkanapot meghaladó időtartamra jár, de csak abban az esetben, ha a bíróság a felmondás jogellenességét állapítja meg, és nem teljesít kifizetést abban az esetben, ha a bíróság a felmondás semmisségét állapítja meg?

3. Az előző kérdés alapján, a kérdést előterjesztő bírósághoz hasonló bíróság jogosult-e figyelmen kívül hagyni azt a jogszabályt, amely lehetővé teszi a Spanyol Királyság számára, hogy a munkáltató fizetése hiányában a munkavállalók részére közvetlenül megfizesse az úgynevezett „az eljárás folyamatban léte miatt kieső időre járó munkabér” jogcímén járó munkabér azon részét, amely a kereset benyújtásától számított 60 (a hatályos szabályok szerint 90) munkanapot meghaladó időtartamra jár, de csak abban az esetben, ha a bíróság a felmondás jogellenességét állapítja meg, és ne teljesítsen kifizetést abban az esetben, ha a bíróság a felmondás semmisségét állapítja meg, miközben a kettő között e tekintetben („az eljárás folyamatban léte miatt kieső időre járó munkabér” szempontjából) nincs objektív módon igazolható különbség?

#### **34. A High Court of Ireland (Írország) által 2013. május 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-255/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: angol*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Valamely tagállam („az első tagállam”) olyan biztosított állampolgára, aki tizenegy éve súlyos beteg egy olyan súlyos egészségügyi állapot következtében, amely először akkor jelentkezett, amikor ez a személy az első tagállamban rendelkezett lakóhellyel, de egy másik tagállamban („a második tagállam”) töltötte szabadságát, tekinthető-e a 883/2004 rendelet 19. cikke (1) bekezdésének vagy a 20. cikke (1) és (2) bekezdésének értelmében ezen időszakban e második tagállamban „tartózkodónak” akkor, ha a szóban forgó személyt az akut megbetegedése és a szakorvosi ellátás megfelelő hozzáférhetősége miatt gyakorlatilag arra kényszerül, hogy ezen időszakban fizikailag végig e tagállamban maradjon?

#### **Polgári ügyszak**

#### **42. A Schleswig-Holsteinisches Oberlandesgericht (Németország) által 2013. január 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-27/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Abból kell-e kiindulnia a juttatások visszatérítése és a jövőbeni juttatások nyújtásának megtiltása iránti kereset tárgyában döntenem hivatott nemzeti bíróságnak, hogy e juttatások olyan intézkedéseket képeznek, amelyek az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének harmadik mondata értelmében nem hajthatók végre, amíg az Európai Bizottság (a továbbiakban: Bizottság) végső határozatot nem hoz, ha a Bizottság egy meg nem támadott határozattal e juttatások miatt az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése alapján támogatásokra vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárást indított, és az említett határozat indokolásában erre vonatkozóan többek között azt állapította meg, hogy e juttatások valószínűleg állami támogatásnak minősülnek?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Akkor is így van-e ez, ha a Bizottság határozatának indokolásában erre vonatkozóan ezenkívül azt is megállapította, hogy nincs abban a helyzetben, hogy megállapíthassa, hogy a juttatás nyújtója piactudományi magánbefektetőként járt-e el, amikor kötelezettséget vállalt e juttatások nyújtására?

3. Az első vagy második kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Felfüggesztheti-e a nemzeti bíróság az eljárását ilyen helyzetben a támogatásokra vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás befejezéséig?

4. A harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Fel kell-e függesztenie a nemzeti bíróságnak az eljárását ilyen helyzetben a támogatásokra vonatkozó hivatalos vizsgálati eljárás befejezéséig?

#### **43. A Juzgado de primera Instancia n o 17 de Palma de Mallorca (Spanyolország) által 2013. március 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-116/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: spanyol*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Tiszteletben tartja-e a 93/13/EGK irányelv 7. cikkét a jelzálogtárgyra vezetett spanyol végrehajtási eljárás, amennyiben a végrehajtás elrendeléséről szóló döntés feltételeként nem teszi lehetővé a bíróság számára, hogy hivatalból vizsgálhassa a kölcsönszerződésnek a bank egyoldalú kezdeményezésére történő, lejáratú előtti felmondására vonatkozó azon kikötést, amely önmagában és az adott esetre alkalmazva is tisztességtelennek minősül, és amely kikötés nélkülözhetetlen ahhoz, hogy megnyissa a hitelintézet számára az említett privilegizált végrehajtási eljárást?

2. A 93/13/EGK irányelv 7. cikkének ugyanezen szempontjából, milyen mértékben avatkozzon be a bíróság az említett kikötés tekintetében, amikor a jelzálogtárgyra vezetett végrehajtási eljárás során a végrehajtás elrendeléséről kell döntenie?

3. Önmagában és az esetre alkalmazva tisztességtelennek tekinthető-e a 93/13/EGK irányelv 3. cikkének (1) és (3) bekezdése, valamint melléklete 1. pontjának e) és g) alpontja, illetve 2. pontjának a) alpontja szempontjából egy olyan szerződéses kikötés, amely a kölcsönt nyújtó hitelintézet számára lehetővé teszi a kölcsönszerződés egyoldalú felmondását teljesen objektív okok alapján, úgy, hogy egyes okok nem kapcsolódnak a szerződéshez, valamint — a jelen esetben — a jelzáloggal biztosított kölcsön négyhavi törlesztőrészelete megfizetésének elmulasztása miatt?

#### **44. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2013. március 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-117/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A 2001/29/EK irányelv 5. cikke (3) bekezdésének n) pontja értelmében vett adásvételi vagy felhasználási feltételek állnak-e fenn akkor, ha a jogosult az említett rendelkezés szerinti intézményeknek a mű felhasználására vonatkozó felhasználási szerződések megkötését ajánlja fel méltányos feltételek mellett?

2. Lehetővé teszi-e a 2001/29/EK irányelv 5. cikke (3) bekezdésének n) pontja a tagállamok számára, hogy az intézményeknek jogot biztosítsanak a gyűjteményeikben szereplő művek digitalizálására, ha ez szükséges e művek terminálokon történő hozzáférhetővé tételéhez?

3. Lehetnek-e annyira tág hatályúak a tagállamok által a 2001/29/EK irányelv 5. cikke (3) bekezdésének n) pontja alapján szabályozott jogok, hogy a terminálok használói a terminálokon hozzáférhetővé tett műveket papírra nyomtathassák, vagy USB-kulcsra menthessék?

#### **45. Az Amtsgericht Wedding (Németország) által 2013. március 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-119/13., C-120/13. és C-121/13. sz. ügyek)<sup>1</sup>**

*Az eljárás nyelve: német*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni az európai fizetési meghagyásos eljárás létrehozásáról szóló, 2006. december 12-i 1896/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet, hogy a kötelezett akkor is kérheti az európai fizetési meghagyás bírósági felülvizsgálatát, ha a fizetési meghagyást részére nem vagy nem érvényesen kézbesítették? Megfelelően alapulhat lehet-e venni e tekintetben különösen az 1896/2006/EK rendelet 20. cikkének (1) bekezdését vagy 20. cikkének (2) bekezdését?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Tiszteletben kell-e tartania a kötelezettnek határidőket a felülvizsgálat iránti kérelme tekintetében abban az esetben, ha a fizetési meghagyást részére nem vagy nem érvényesen kézbesítették? E tekintetben különösen az 1896/2006/EK rendelet 20. cikkének (3) bekezdése szerinti szabályozást kell-e alapul venni?

3. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: milyen perbeli jogkövetkezményekkel jár a felülvizsgálat iránti kérelem sikere; megfelelően alapul lehet-e venni e tekintetben különösen az 1896/2006/EK rendelet 20. cikkének (3) bekezdését vagy 17. cikkének (1) bekezdését?

#### **46. Az Okresný súd Bardejov (Szlovákia) által 2013. március 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-153/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: szlovák*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. és 38. cikkével összefüggésben értelmezett, a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelvet (a továbbiakban: 93/13/EGK irányelv), hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti jogi rendelkezés, mint amilyen a jelen ügy tárgyát képező rendelkezés, amely nem teszi lehetővé a fogyasztók jogainak védelmét képviselő jogi személynek, hogy azon, ügyvéd által nem képviselt fogyasztó védelme érdekében, akivel szemben a fogyasztóval kötött szerződésből eredő hitel visszatérítése céljából végrehajtási eljárás van folyamatban, a végrehajtási eljárásba beavatkozzon?

2. Úgy kell-e értelmezni az első kérdésben hivatkozott európai uniós szabályozást, hogy sérül a fogyasztó és a beavatkozó bírói jogvédelemhez való, az Alapjogi Charta 47. cikkében foglalt alapvető joga abban az esetben, ha nem engedélyezett a fogyasztók jogainak védelme céljából létrehozott jogi személy részvétele a végrehajtási eljárásban, és a fogyasztót nem képviseli ügyvéd?

#### **47. A Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Szlovénia) által 2013. március 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-162/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: szlovén*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Úgy kell-e értelmezni a „gépjármű közúti forgalomban való részvételének” a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség ellenőrzésére vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerinti fogalmát, hogy az nem foglalja magában a jelen ügy körülményeit — amikor is az alperes biztosította a pótkocsival felszerelt traktorjával a felperes létrájának ütközött, miközben ez utóbbi a szénabálákat rakodta egy tanya udvarán — mivel a káresemény nem a közúti forgalommal összefüggésben következett be

---

<sup>1</sup> A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

**48. A Hof van Beroep te Brussel (Belgium) által 2013. április 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-201/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Önálló uniós jogi fogalom-e a „paródia” fogalma?
2. Amennyiben igen, úgy a paródiának meg kell-e felelnie a következő feltételeknek vagy ismérveknek:
  - eredeti sajtószerúségről (eredetiség) kell tanúskodnia,
  - mégpedig úgy, hogy a paródia ésszerűen ne legyen az eredeti mű szerzőjének tulajdonítható,
  - szórakoztatásra vagy kigúnyolásra kell irányulnia, függetlenül attól, hogy az ennek során adott esetben kinyilvánított kritika az eredeti művet vagy valamely más dolgot vagy személyt érint-e,
  - meg kell jelölni a parodizált mű forrását?
3. Meg kell-e felelnie valamely műnek további feltételeknek vagy ismérveknek is ahhoz, hogy paródiának lehessen tekinteni?

**49. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. április 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-205/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. a) A 89/104/EGK irányelvnek a 2008/95/EK irányelv által egységes szerkezetbe foglalt változata 3. cikke (1) bekezdése e) pontjának i. alpontja szerinti kizáró, illetve törlési ok esetében, amely szerint a térbeli védjegyek nem állhatnak kizárólag olyan formából, amely az áru jellegéből következik, az áru funkciójához nélkülözhetetlen formáról van-e szó, vagy már ilyen formáról lehet szó akkor is, ha az áru egy vagy több olyan alapvető jellemzővel bír, amely(ek)et a fogyasztó alkalmasint a versenytársak áruiban is keres?
  - b) Hogyan értelmezendő a rendelkezés, ha az említett alternatívák egyike sem helytálló?
2. a) A 89/104/EGK irányelvnek a 2008/95/EK irányelv által egységes szerkezetbe foglalt változata 3. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontja szerinti kizáró, illetve törlési ok esetében, amely szerint a (térbeli) védjegyek nem állhatnak kizárólag olyan formából, amely az árunak jelentős értéket kölcsönöz, az érintett fogyasztók vásárlási döntésének alapjául szolgáló okról (illetve okokról) van-e szó?
  - b) Az előzőekben említett rendelkezés értelmében vett, „az árunak jelentős értéket kölcsön[ző] [formáról]” akkor van csak szó, ha e forma egyéb értékekhez (mint például gyerekszék esetében a biztonsághoz, a kényelemhez és a használhatósághoz) viszonyítva a legjelentősebb, illetve az uralkodó értéknek tekintendő, vagy ilyen formáról lehet szó akkor is, ha az áru ezen érték mellett további, szintén jelentősnek tekintendő értékekkel is bír?
  - c) A 2. a) és 2. b) kérdésre adandó válasz szempontjából az érintett fogyasztók többségének véleménye releváns-e, vagy a nemzeti bíróságok megállapíthatják, hogy már a fogyasztók egy részének véleménye is elegendő ahhoz, hogy az érintett értéket az előzőekben említett rendelkezés értelmében „jelentősnek” tekinthessük?
  - d) Amennyiben a 2. c) kérdésre az utóbbi választ kell adni: milyen követelményt kell támasztani a fogyasztók érintett részének körével szemben?
3. Úgy kell-e értelmezni a 89/104/EGK irányelvnek a 2008/95/EK irányelv által egységes szerkezetbe foglalt változata 3. cikkének (1) bekezdését, hogy az e) pontban említett kizáró ok akkor is fennáll, ha

a térbeli védjegy olyan megjelölést tartalmaz, amelyre az i. alpont alkalmazandó, és amely egyébként az iii. alpont hatálya alá tartozik?

### **50. A High Court of Justice (Chancery Division) (Egyesült Királyság) által 2013. április 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-210/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: angol*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A 469/2009/EK rendelet 1. cikkének b) pontja szerinti „hatóanyag-e” az önmagában terápiás hatással nem rendelkező, de valamely antigénnel vakcinában kombinálva ezen antigén terápiás hatását növelő adjuváns?
2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén, a 469/2009/EK rendelet 1. cikkének b) pontja szerinti „hatóanyagok kombinációjának” tekinthető-e mindenesetre az ilyen adjuváns antigénnel való kombinációja?

### **51. A Bundespatentgericht (Németország) által 2013. április 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-217/13. és C-128/13. sz. ügyek)<sup>2</sup>**

*Az eljárás nyelve: német*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Ellentétes-e az irányelv 3. cikkének (1) és (3) bekezdésével a nemzeti jog olyan értelmezése, amely szerint egy olyan absztrakt színvédjegy (a jelen esetben: piros HKS 13) esetében, amelyet pénzügyi szolgáltatások tekintetében igényelnek, a közvélemény-kutatásnak helyesbített legalább 70 % mértékű felismerést kell mutatnia ahhoz, hogy feltételezni lehessen, hogy a védjegy a megjelölés használata révén megkülönböztető képességre tett szert?
2. Úgy kell-e értelmezni az irányelv 3. cikke (3) bekezdésének első mondatát, hogy akkor is a védjegy bejelentésének időpontját — nem pedig a lajstromozás időpontját — kell alapul venni, ha a védjegyjogosult a védjegy törlése iránti kérelemmel szembeni védekezés keretében arra hivatkozik, hogy a védjegy a bejelentés bejelentési napját követő három év elteltével, de még a lajstromozás napját megelőzően a megjelölés használata révén megkülönböztető képességre tett szert?
3. Amennyiben a fent említett feltételek mellett is a bejelentés időpontját kell alapul venni:  
Már akkor is törölni kell-e a védjegyet, ha tisztázatlan és már nem tisztázható, hogy a védjegy a megjelölés használata révén a bejelentés időpontjában megkülönböztető képességre tett szert? Vagy a törlés iránti kérelem megkívánja e kérelem benyújtójától, hogy bizonyítsa, hogy a védjegy a használata révén nem tett szert a bejelentés időpontjában a megkülönböztető képességre?

## **Közigazgatási ügyszak**

### **102. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2013. január 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-24/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: magyar*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Értelmezhető-e úgy a 1698/2005/EK Tanácsi rendelet, illetve az 1974/2006/EK Bizottsági rendelet, hogy a mezőgazdasági támogatások vonatkozásában létrehozott helyi akciócsoportok az adott tagállamban csak jogilag meghatározott szervezeti formában működhetnek?

<sup>2</sup> A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

2. Tehető-e olyan különbség a fenti rendeletek alapján, hogy tagállami jogalkotó csak bizonyos jogi szervezeti formákra nézve adjon a helyi akciócsoporthoz elismerést a 1698/2005/EK rendelet 62. cikk 1. §-ától független egyéb, szigorúbb vagy más feltételek előírásával?
3. Elegendő-e a fenti rendeletek alapján, ha a tagállamban a helyi akciócsoporthoz csak a 1698/2005/EK rendelet 62. cikk 1. §-ában foglalt feltételeknek felel meg? Szűkítheti-e ezt az előírást a tagállam oly módon, hogy a 1698/2005/EK rendelet 62. cikk 1. §-ában foglalt feltételeknek megfelelő szervezettel szemben további formai, illetve jogi követelményeket támaszt?
4. Értelmezhető-e úgy a fenti rendeletek, hogy az adott tagállamnak mérlegelési jogkörébe tartozik azon döntés, hogy a 1698/2005/EK rendelet 62. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott feltételeknek megfelelően működő helyi akciócsoporthoz, amely egyébként működése során mindvégig megfelelt az összes vonatkozó tagállami és közösségi jogszabálynak, a feltételektől függetlenül megszüntté nyilvánítson, és csak egy új szervezeti formában működő helyi akciócsoporthoz részére tegye lehetővé a működést?
5. Értelmezhető-e úgy a fenti rendeletek, hogy az adott tagállam a már folyamatban lévő támogatási programok, illetve programozási időszak alatt is megváltoztathatja adott esetben a helyi akciócsoporthoz működési jogi kereteit?
6. Hogyan kell értelmezni a fenti rendeleteket abban az esetben, ha a korábban eredményesen és jogszerűen működő helyi akciócsoporthoz megszűnik? A helyi akciócsoporthoz által vállalt kötelezettségeknek és szerzett jogoknak mi lesz ebben az esetben a sorsa, különös tekintettel a visszavonással érintett teljes személyi körre?
7. Értelmezhető-e úgy az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (MVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló 1698/2005/EK Tanácsi rendelet 62. cikk 2. bekezdése, hogy elfogadható és jogszerű azon tagállami rendelkezés, mely alapján a nonprofit gazdasági társasági formában működő Leader helyi akciócsoporthoz egy éven belül át kell alakulniuk egyesületi formává azzal az indokkal, hogy az egyesületi forma, mint társadalmi szervezet képes csak megfelelően biztosítani a helyi partnerek közötti hálózatépítést, mivel a hatályos magyar jog szerint a gazdasági társaság elsődleges célja a haszonszerzés, valamint a gazdasági érdekek miatt a nyilvános toborzás és tagfelvétel kizárt.

**103. Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2013. február 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-74/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: magyar*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Megfeleltethető-e a Bizottság 2011. február 16-i a Kínai Népköztársaságból származó egyes üvegszál szitaszövetek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 138/2011/EU rendelet (14) preambulumbekzdése és az 1. cikk (1) bekezdése által meghatározott
  - üvegszálakból készült
  - szitaszövet, amelynek
  - szemnagysága hosszában és szélességében több mint 1,8 mm,
  - fajlagos tömege pedig több mint 35 g/m<sup>2</sup>
 anyagjellemzőknek és így a 7019 59 00 10 TARIC-kódot úgy kell-e értelmezni, hogy egy olyan anyag, amely
  - fehér színű,

- téglalap alakú,
- szőtt kelmeképzésű,
- forgófonalas kötéssel készült,
- amelynek vetüléke két fonalból áll, s
- azok egymást keresztezve fogják közre a láncfonalat,
- mely szövet 4x4 mm lyukméretű,
- mérete 100 cm × 201 cm,
- melynek szálai üvegből állnak, amik sztírol-akrilát kopolimer műanyag bevonattal vannak ellátva, és
- amely nem előfonatból készült,
- a négyzetméter tömege 136 g/m<sup>2</sup>,
- finomsági száma láncfonal esetében 415 tex.,
- a vetülékfonal esetében 132 tex.

e minőségében e TARIC-kód alá tartozik-e, figyelembe véve a vámtarifa besorolás és a közösségi jog különböző nyelvi változatait is?

2. Amennyiben az első kérdésre adott válasz igenlő, úgy mentesülhet-e a közösségi jog szabályrendszere alapján az a természetes, vagy jogi személy a dömpingvám megfizetése alól, amely a saját honossága nyelvén kihirdetett rendelet normaszövegében bízva — meg nem győződve a további nyelvi változatok esetleges eltérő jelentéséről — a normaszöveg szavainak honossága szerinti általános, köztudomású értelmezése alapján egy az Európai Unió területén kívül gyártott terméket olyanként hoz be az Európai Unió területére, mely az általa ismert nyelvi változat alapján nem tartozik dömpingvámval sújtható termékek közé, abban az esetben is, ha megállapítható, hogy a közösségi jogi norma különböző nyelvi változatainak összevetése eredményeképp azt a közösségi jog mégis dömpingvámval rendelné sújtani?

#### **104. A Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Németország) által 2013. február 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-101/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A 2252/2004/EK rendelet melléklete alapján a tagállamok által kiállított útlevélek géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldala kiállítás módjának meg kell-e felelnie a géppel olvasható útlevélekről szóló 9303-as ICAO dokumentum 1. részében foglalt minden kötelező előírásnak?

2. Ha valamely tagállamnak a személyek nevére vonatkozó szabályozása szerint valamely személy neve keresztnévéből és családnévéből áll, lehetősége van-e a tagállamnak a 2252/2004/EK rendeletnek a géppel olvasható útlevélekről szóló 9303-as ICAO-dokumentum 1. része IV. szakaszának 8.6. pontja szerinti szabályokkal összefüggésben értelmezett melléklete alapján arra, hogy a születési nevet is bejegyezze elsődleges azonosító jellemzőként az útlevelel géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldalának 6. rovatába?

3. Ha valamely tagállamnak a személyek nevére vonatkozó szabályozása szerint valamely személy neve keresztnévéből és családnévéből áll, lehetősége van-e a tagállamnak a 2252/2004/EK rendeletnek a géppel olvasható útlevélekről szóló 9303-as ICAO-dokumentum 1. része IV. szakaszának 8.6. pontja szerinti szabályokkal összefüggésben értelmezett melléklete alapján arra, hogy a születési nevet is bejegyezze másodlagos azonosító jellemzőként az útlevelel géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldalának 7. rovatába?

4. A második vagy harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén: a személy nevének az Alapjogi Charta 7. cikke és az EJEE 8. cikke szerinti védelme alapján köteles-e az a tagállam, amelynek a személyek nevére vonatkozó szabályozása szerint valamely személy neve keresztnévéből és családnévéből áll, az útlevelel géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldala azon

adatmezőjének elnevezésében, amelybe a születési nevet bejegyzik, feltüntetni, hogy ebbe a rovatba a születési nevet is bejegyzik?

5. A negyedik kérdésre adandó nemleges válasz esetén: a személy nevének az Alapjogi Charta 7. cikke és az EJEE 8. cikke szerinti védelme alapján köteles-e az a tagállam, amelynek a személyek nevére vonatkozó szabályozása szerint valamely személy neve keresztnévéből és családnévéből áll, és amelynek az útlevélre vonatkozó nemzeti szabályozása szerint az útlevél géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldala adatmezőinek elnevezése angol és francia nyelven is fel van tüntetve, és az útlevél géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldalának 6. rovatában egy önálló sorba a születési nevet és e születési név előtt a „született” szó „szül.” rövidítését is be kell jegyezni, a „született” szó „szül.” rövidítését angol és francia nyelven is feltüntetni?

6. Ha valamely tagállamnak a személyek nevére vonatkozó szabályozása szerint valamely személy neve keresztnévéből és családnévéből áll, lehetősége van-e a tagállamnak a 2252/2004/EK rendeletnek a géppel olvasható útlevélről szóló 9303-as ICAO-dokumentum 1. része IV. szakaszának 8.6. pontja szerinti szabályokkal összefüggésben értelmezett melléklete alapján arra, hogy a születési nevet is bejegyezze választható személyes adatként az útlevél géppel olvasható, személyazonosító adatokat tartalmazó adatoldalának 13. rovatába?

### **105. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2013. március 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-113/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: olasz*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Ellentétes-e az EUMSZ 49., 56., 105. és 106. cikkel az olyan belső szabályozás, amely előírja, hogy az egészségügyi szállítást elsődlegesen az önkéntes szervezetek, az Olasz Vöröskereszt és más, erre feljogosított közjogi intézmények vagy hatóságok részére kell odaítélni olyan megállapodások alapján, amelyek kizárólag a ténylegesen viselt költségek megtérítését írják elő?

2. Ellentétes-e a közbeszerzésekre vonatkozó uniós joggal — a jelen ügyben, mivel zárt szerződésekről van szó, a szabad verseny, a megkülönböztetés-mentesség, az arányosság és az átláthatóság általános elveivel — az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi az egészségügyi szállítási szolgáltatás közvetlen odaítélését, mivel visszerhesnek kell tekinteni a jelen jogvita tárgyát képezőhöz hasonló olyan keretmegállapodást, amely a fix és időben tartósan jelentkező költségek megtérítését is előírja?

### **106. A Tribunal de Relação de Lisboa (Portugália) által 2013. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-128/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: portugál*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

A bíróság úgy határoz, hogy előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bíróságához fordul, hogy az 1987. november 27-i 3665/87/EGK rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és az 1985. július 22-i 2220/85/EGK rendelet 19. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmezésével kapcsolatban döntést hozzon az elsőként említett rendelet 22. cikkének (1) bekezdése értelmében nyújtott biztosíték „felszabadításával” összefüggésben, a felek érveire tekintettel.



**107. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-129/13. és C-130/13. sz. ügyek)<sup>3</sup>**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Közvetlenül alkalmazhatja-e a nemzeti bíróság a védelemhez való jog közigazgatási szervek általi tiszteletben tartásának uniós jogi elvét?

2. Az 1. kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

a) Úgy kell-e értelmezni a védelemhez való jog közigazgatási szervek általi tiszteletben tartásának uniós jogi elvét, hogy azt megsértik, ha nem hallgatták ugyan meg a tervezett határozat címzettjét, mielőtt a közigazgatási szerv marasztaló intézkedést hozott volna vele szemben, de a későbbi közigazgatási jogi (panasz) eljárásban, amely megelőzi a nemzeti bíróság előtti keresetindítást, utólag meghallgatási lehetőséget kapott?

b) A nemzeti jog határozza-e meg a védelemhez való jog közigazgatási szervek általi tiszteletben tartása uniós jogi elvének megsértéséhez kapcsolódó jogkövetkezményeket?

3. A 2. b) kérdésre adandó nemleges válasz esetén: milyen körülményeket vehet figyelembe a nemzeti bíróság a jogkövetkezmények meghatározása során, és figyelembe veheti-e különösen azt, hogy vélelmezhető-e, hogy az eljárás a védelemhez való jog közigazgatási szervek általi tiszteletben tartása uniós jogi elvének megsértése nélkül másként alakult volna?

**108. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-131/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Meg kell-e tagadniuk a nemzeti hatóságoknak és bíróságnak az Európai Unió joga alapján a Közösségen belüli termékértékesítésre vonatkozó adómentesség, az olyan termékek vásárlását terhelő héa levonásához való jog alkalmazását, amelyeket a vásárlást követően másik tagállamba adnak fel, vagy a hatodik irányelv 28b. cikke A. része (2) bekezdése második mondatának alkalmazásából eredő héa-visszatérítést, ha objektív körülmények alapján megállapítást nyer, hogy kikerülték az érintett termékeket terhelő adót, az adóalany tudta vagy tudnia kellett volna, hogy részt vett e csalásban, és a nemzeti jog nem írja elő a mentesség, az adólevonási jog vagy a visszatérítés e körülmények közötti megtagadását?

2. Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén akkor is meg kell-e tagadni az említett adómentességet, adólevonást vagy visszatérítést, ha a héa-csalást valamely másik (a termékek feladási helye szerinti tagállamtól eltérő) tagállamban követték el, és az adóalany e csalásról tudott vagy tudnia kellett volna, még ha az adóalany a feladási hely szerinti tagállamban teljesítette is az adómentesség, az adólevonás vagy a visszatérítés minden nemzeti jogi (alaki) feltételét, és az utóbbi tagállam adóhatóságainak minden esetben továbbította a termékekkel, a feladással és a termékek érkezési helye szerinti tagállam vevőivel kapcsolatos összes szükséges adatot?

3. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén mit kell érteni a hatodik irányelv 28b. cikke A. része (2) bekezdése első mondatának végén szereplő „adóköteles” kifejezés alatt: a Közösségen belüli termékbeszerzést az érkezési hely szerinti tagállamban terhelő héának a jogszabályban meghatározott héa-bevallásban történő feltüntetését vagy — a héa feltüntetése hiányában — a helyzet rendezését szolgáló intézkedéseknek az érkezési hely szerinti tagállam adóhatóságai általi megtételét is? Jelentősséggel bír-e az e kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy az érintett ügylet olyan ügyletek láncolatának részét képezi, amelyek az érkezési hely szerinti országban héacsalásra irányulnak, és az adóalany erről tudott vagy tudnia kellett volna?

---

<sup>3</sup> A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

**109. A Landgericht Köln (Németország) által 2013. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-132/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Úgy kell-e értelmezni a meghatározott feszültséghatáron belüli használatra tervezett elektromos berendezésekre vonatkozó tagállami jogszabályok összehangolásáról szóló, 2006. december 12-i 2006/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1., 8. és 10. cikkét, valamint II., IV. és III. mellékletét, hogy *nem* kell CE-jelöléssel ellátni az ipari alkalmazásra szánt többpólusú csatlakozószerelvények házáat *mint alkatrészt*?

**110. A Raad van State (Hollandia) által 2013. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-133/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Olyan nyomós közérdeknek minősül-e a nemzeti természeti szépség és a kultúrtörténeti örökség megőrzéséhez fűződő, az 1928. évi Natuurschoonwet tárgyát képező érdek, amely igazolja azt a szabályozást, amely az ajándékozási illeték alóli mentesség (illetékkedvezmény) alkalmazását a Hollandiában található földbirtokokra korlátozza?

2. a) Hivatkozhatnak-e a tagállami hatóságok az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2010. március 16-i 2010/24/EU tanácsi irányelvre annak vizsgálata keretében, hogy valamely más tagállamban található ingatlan az 1928. évi Natuurschoonwet értelmében vett földbirtoknak minősíthető-e, annak érdekében, hogy segítséget kapjanak az említett ingatlan helye szerinti tagállam hatóságaitól, ha az említett törvényen alapuló földbirtoknak minősítés azzal jár, hogy mentességet biztosítanak az említett ingatlan ajándékozásának időpontjában fizetendő ajándékozási illeték megfizetése alól?

b) A 2.a) kérdésre adandó igenlő válasz esetén: úgy kell-e értelmezni az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről és a 77/799/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. február 15-i 2011/16/EU tanácsi irányelv 3. cikkének 7. pontjában szereplő „közigazgatási vizsgálat” fogalmát, hogy az a helyszíni ellenőrzést is magában foglalja?

c) A 2.b) kérdésre adandó igenlő válasz esetén: felhasználható-e a [...] 2010/24/EU tanácsi irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében szereplő „közigazgatási vizsgálatok” fogalmának pontosításához a [...] 2011/16/EU tanácsi irányelv 3. cikkének 7. pontjában szereplő „közigazgatási vizsgálat” fogalmának meghatározása?

3. A 2.a), 2.b) vagy 2.c) kérdésre adandó nemleges válasz esetén: úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 167. cikk (2) bekezdésével összefüggésben az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében rögzített lojális együttműködés elvét, hogy az azzal jár, hogy abban az esetben, ha valamely tagállam együttműködést kér valamely másik tagállamtól annak vizsgálatában, hogy az e másik tagállamban található ingatlan a nemzeti természeti szépség és a kultúrtörténeti örökség megőrzését és védelmét szolgáló törvény értelmében vett földbirtoknak minősíthető-e, a megkeresett tagállam köteles együttműködni?

4. Igazolható-e a tőke szabad mozgásának korlátozása az adóellenőrzések hatékonysága biztosításának szükségességére való hivatkozással, ha úgy tűnik, hogy az ellenőrzések hatékonyságát már önmagában az a körülmény is veszélyeztetheti, hogy a nemzeti hatóságoknak az 1928. évi Natuurschoonwet 7. cikkének (1) bekezdése szerinti 25 éves időszakban más tagállamba kell utazniuk a szükséges ellenőrzések ottani elvégzése érdekében?

### **111. Kúria (Magyarország) által 2013. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-135/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: magyar*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Az 1698/2005. EK Tanácsi rendelet 26. cikk (1) bekezdés a) pontjában foglalt mezőgazdasági üzem összteljesítményének javítása fogalmába sorolható-e, ha a vállalkozó a meglévő kapacitás bővítése nélkül — a régi üzemek bezárásával — új üzemet kíván létrehozni?
2. Értelmezhető-e a felperes által megvalósítandó beruházás az 1698/2005. EK Tanácsi rendelet 20. cikk b) pontjának iii. alpontjában, 28. cikk 1. a) pontjában kifejtett vállalkozás általános teljesítményének javítását célzó beruházásként?
3. Az 1698/2005. EK Tanácsi rendelet 28. cikk 1. a) pontjával összeegyeztethető szabályozást tartalmaz-e a 47/2008. (IV.17.) FVM rendelet 6. § (3) bekezdése, mely a malmi üzem tekintetében kizárólag meglévő kapacitás korszerűsítésére irányuló műveletre ad támogatást? Feljogosítja-e az EK Tanácsi rendelet a tagállami jogalkotást arra, hogy gazdasági megfontolásokból bizonyos fejlesztések támogatását kizárja?

### **112. A Bayerisches Verwaltungsgericht München (Németország) által 2013. március 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-137/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni a 889/2008/EK rendelet 27. cikke (1) bekezdésének f) pontját, hogy az említett anyagok alkalmazását csak akkor írja elő jogszabály, ha valamely uniós jogi vagy az uniós joggal összeegyeztethető nemzeti rendelkezés azon élelmiszer tekintetében, amelyben az említett anyagok felhasználásra kerülnek, közvetlenül előírja az említett anyagok felhasználását, vagy legalábbis előírja az említett felhasználandó anyagok minimális mennyiségét?
2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 889/2008/EK rendelet 27. cikke (1) bekezdésének f) pontját, hogy az említett anyagok alkalmazását azokban az esetekben is jogszabály írja elő, amelyekben valamely élelmiszer táplálékkiegészítőként, illetve az egészségre vonatkozó állítások alkalmazása mellett legalább az említett anyagok valamelyikének felhasználása nélkül történő forgalomba hozatala félrevezető vagy a fogyasztókra nézve megtévesztő lenne, mert az élelmiszer az említett anyagok valamelyikének túl alacsony koncentrációja miatt nem képes betölteni táplálékkiegészítőkénti rendeltetését, illetve az egészségre vonatkozó állítással kifejezésre juttatott rendeltetését?
3. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 889/2008/EK rendelet 27. cikke (1) bekezdésének f) pontját, hogy az említett anyagok alkalmazását azokban az esetekben is jogszabály írja elő, amelyekben egy bizonyos egészségre vonatkozó állítás csak olyan élelmiszerek tekintetében alkalmazható, amelyek legalább az említett anyagok egyikéből bizonyos, úgynevezett jelentős mennyiséget tartalmaznak?

### **113. A Verwaltungsgericht Berlin (Németország) által 2013. március 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-138/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Ellentétes-e az Európai Gazdasági Közösség és Törökország között társulást létrehozó, 1963. szeptember 2-i megállapodásnak a társulás átmeneti időszakára szóló, 1970. november 23-i kiegészítő jegyzőkönyve (a továbbiakban: kiegészítő jegyzőkönyv) 41. cikkének (1) bekezdésével az először a

fünt említett rendelkezés hatálybalépését követően bevezetett nemzeti jogi szabályozás, amely török állampolgár olyan családtagjának az első beutazását, aki a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdése szerinti jogállással rendelkezik, attól teszi függővé, hogy a családtag a beutazás előtt bizonyítja, hogy képes német nyelven egyszerű módon megértetni magát?

2. Ellentétes-e a családdegyesítési jogról szóló, 2003. szeptember 22-i 2003/86/EK tanácsi irányelv 7. cikke (2) bekezdésének első albekezdésével az első kérdésben megjelölt nemzeti jogi szabályozás?

#### **114. A Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Németország) által 2013. március 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-140/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Összeegyeztethető az uniós joggal az, ha az olyan nemzeti eljárásjogi rendelkezés, mint a VwGO (Verwaltungsgerichtsordnung; közigazgatási bírósági rendtartás) 99. §-ában szereplő rendelkezés alkalmazása és értelmezése megghiúsíthatja a pénzügyi szolgáltató vállalkozások feletti felügyeletet gyakorló nemzeti hatóságokra vonatkozó, és az irányadó uniós jogi aktusokon (itt: a 2004/109/EK, a 2006/48/EK és a 2009/65/EK irányelveken) alapuló kötelező titoktartási kötelezettséget, amelyet megfelelően átültettek a nemzeti jogba, amint ez a Németországi Szövetségi Köztársaságban a hitelágazatról szóló törvény (Gesetz über das Kreditwesen) 9. §-a és az értékpapírok kereskedelméről szóló törvény (Wertpapierhandelsgesetz) 8. §-a révén megtörtént?

2. Az olyan felügyeleti hatóság, mint a német Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Pénzügyi Szolgáltatási Szövetségi Felügyelet), abban az esetben is hivatkozhat-e a többek között az uniós jog értelmében rá vonatkozó olyan titoktartási kötelezettségeire, mint amelyeket a hitelágazatról szóló törvény 9. §-a és az értékpapírok kereskedelméről szóló törvény 8. §-a is szabályoz, azzal a személlyel szemben, aki az információ szabadságáról szóló német törvény szerint meghatározott pénzügyi szolgáltatóra vonatkozó információkhoz való hozzáférésre irányuló kérelmet terjesztett elő, ha a pénzügyi szolgáltatásokat nyújtó, de időközben tevékenységét fizetéseképtelenség miatt megszüntető, és felszámolás alatt álló társaság üzleti koncepciója lényegében a befektetők tudatos megkárosításával járó nagymértékű befektetési csalásban állt, és az e társaságért felelős személyeket jögerősen többévi szabadságvesztésre ítélték?

#### **115. Az Audiencia Provincial de Barcelona (Spanyolország) által 2013. március 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-142/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: spanyol*

##### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Egy versenytilalmi kötelezettséget tartalmazó olyan vertikális megállapodás vizsgálatakor, amely már [OMISSIS] 2000. május 31-én hatályban volt, és megfelel az 1984/83/EGK rendeletben előírt feltételeknek, de nem teljesíti az 2790/1999/EK rendeletben előírt mentességi feltételeket, mivel a szállító a megállapodásban részes félként 30 %-ot meghaladó piaci részesedéssel rendelkezik (a 2790/1999 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése), és mivel a versenytilalmi kötelezettség időtartama meghaladja az öt évet és a szerződés szerinti árukat a vevő nem a szállító tulajdonában álló telephelyről és földterületről értékesíti (a 2790/1999 rendelet 5. cikkének a) pontja):

a) Úgy kell-e értelmezni a 2790/1999 rendelet 12. cikkének (2) bekezdését, hogy 2002. január 1-jétől a megállapodás, és konkrétan a versenytilalmi kikötés nem tartozik az e rendeletekben (1984/83/EGK és 2790/1999/EK rendelet) foglalt mentességek hatálya alá, és egyedileg kell vizsgálni, hogy ezek összeegyeztethetőek-e az EK 81. cikk (1) bekezdésével?

b) Illetve, úgy kell-e értelmezni a 2790/1999 rendelet 12. cikkének (2) bekezdését, hogy a 2790/1999 rendelet 5. cikkének a) pontjában a versenytilalmi kötelezettség tekintetében előírt öt éves maximális időtartamot kell a hivatkozott megállapodásra alkalmazni, oly módon, hogy a megállapodásra, és

konkrétan a versenytilalmi kötelezettségre 2002. január 1-jétől kezdve egy 2006. december 31-ig tartó újabb öt éves határidő vonatkozik?

c) Illetve, végezetül, úgy kell-e értelmezni a 2790/1999 rendelet 12. cikkének (2) bekezdését, hogy a versenytilalmi kötelezettséget tartalmazó megállapodásra 2002. január 1-jétől egy újabb öt éves, 2006. december 31-ig tartó határidő vonatkozik, amennyiben a versenytilalmi kötelezettség érvényességi idejéből hátralévő időtartam 2002. január 1-jén nem haladja meg az öt évet, ugyanakkor nem vonatkoznak rá a mentességek, és egyedileg kell vizsgálni az EK 81. cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőséget, amennyiben a versenytilalmi kötelezettség érvényességi idejéből hátralévő időtartam 2002. január 1-jén meghaladja az öt évet?

## **116. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. március 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-144/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv 17. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy amennyiben valamely nemzeti rendelkezés az irányelvvel ellentétesen mentességet ír elő (és ezért kizárt az adólevonási jog), akkor az adóalanynak a hatodik irányelv 17. cikkének (1) és (2) bekezdésére hivatkozással adólevonási joga van?

2. Úgy kell-e értelmezni a 2006. évi héairányelv 143. cikkének a) pontját és 140. cikkének a) és b) pontját, hogy az e rendelkezésekben foglalt héamentességek nem alkalmazandók a műfogsor behozatalára és Közösségen belüli beszerzésére? Amennyiben nem: a mentességek ebben az esetben attól függenek-e, hogy a műfogsort külföldről fogorvos vagy fogtechnikus által és/vagy fogorvos vagy fogtechnikus részére értékesítik?

## **117. A Raad van State (Hollandia) által 2013. március 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-148/13., C-149/13. és C-150. sz. ügyek)<sup>4</sup>**

*Az eljárás nyelve: holland*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Milyen korlátokat szab a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv 4. cikke, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája, különösen annak 3. és 7. cikke az állítólagos szexuális irányultság hitelessége vizsgálati módjának, és különböznek-e e korlátok azoktól, amelyek az egyéb üldöztetési okok hitelességének értékelésére vonatkoznak, és ha igen, mennyiben?

## **118. A Cour administrative d'appel de Versailles (Franciaország) által 2013. március 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-151/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: francia*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját, amelyet a 2006/112/EK irányelv 73. cikke megismétel, hogy az egészségbiztosítási pénztárak által a gondozásra szoruló idős személyek bentlakását biztosító intézmények számára a code de la sécurité sociale L. 174–7. cikkének rendelkezései alapján folyósított és a code général des impôts 261. cikke (4) bekezdése 1b. pontjának rendelkezései alapján a hozzáadottérték-adó alól mentesített „ellátási átalány” a lakók számára nyújtott egészségügyi ellátások árához közvetlenül kapcsolódó támogatásnak minősül, és ezért a hozzáadottérték-adó hatálya alá tartozik?

<sup>4</sup> A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

**119. A Finanzgericht Düsseldorf (Németország) által 2013. március 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-152/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 24. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdése szerinti gyártó fogalmát, hogy abba beletartozik a karosszéria építője vagy a kereskedő is, ha a járműgyártás folyamata során ő építette be az üzemanyagtartályt, és a gyártási folyamatra műszaki és/vagy gazdasági okokból több önálló vállalkozás közötti munkamegosztás útján került sor?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Ezekben az esetekben hogyan kell értelmezni az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 24. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdése szerinti tényállási feltételt, amelynek értelmében a járműveknek „[azonos típusúnak]” kell lenniük?

**120. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. március 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-154/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni a 2006. évi héa-irányelv 140. cikkének a) és b) pontját, hogy az e rendelkezés szerinti héa-mentesség nem vonatkozik a műfogsorok Közösségen belüli beszerzésére? Amennyiben nem, úgy az a feltétel kapcsolódik-e a mentességhez, hogy a műfogsort külföldről fogorvos vagy fogtechnikus értékesítse, és/vagy fogorvos vagy fogtechnikus részére értékesítsék?

2. Amennyiben a 2006. évi héa-irányelv 140. cikkének a) és b) pontja szerinti héa-mentesség (az első kérdésben említett feltételek mellett vagy e feltételek nélkül) vonatkozik a műfogsorok Közösségen belüli beszerzésére, úgy az olyan tagállamokban fennálló mentesség, mint amilyen Hollandia is, amely eleget tett a 2006. évi héa-irányelv 132. cikke szerinti mentesítésnek, az olyan műfogsor Közösségen belüli beszerzésére is vonatkozik-e, amely a 2006. évi héa-irányelv 370. cikke alapján eltérést engedő átmeneti rendszert bevezető tagállamból származik?

**121. A Commissione Tributaria Regionale del Veneto — Sede di Mestre-Venezia (Olaszország) által 2013. március 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-155/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: olasz*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Úgy kell-e értelmezni a 2007. március 29-i 341/2007/EK rendelet 6. cikkét, hogy a kínai eredetű fokhagyma GATT-kontingens keretében történő vámkedvezményes behozatalára vonatkozó engedély jogellenes átruházását képezi az a körülmény, hogy ezen engedély jogosultja az esedékes vám megfizetését követően azon, behozatali engedéllyel rendelkező másik gazdasági szereplő részére történő átruházással hozza forgalomba az említett fokhagymát a belső piacon, amelytől korábban az említett fokhagymát vásárolta?

## **122. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2013. március 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-156/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A szerencsejáték-ágazat inkoherens korlátozásának minősül-e,

— ha egyfelől egy szövetségi államként kialakított tagállamban a szövetségi tartományok többségében hatályos jog alapján főszabály szerint tiltott a nyilvános szerencsejátékok interneten keresztül történő szervezése és közvetítése, és ezek — alanyi jog nélkül — csak a lottó és a sportfogadások tekintetében engedélyezhetők kivételesen annak érdekében, hogy megfelelő alternatívát kínáljanak az illegális szerencsejáték-kínálattal szemben, és hogy megakadályozzák annak fejlődését és bővülését,

— ha másfelől az említett tagállam egyik szövetségi tartományában az ott hatályos jog alapján részletesen meghatározott objektív feltételek mellett minden uniós polgárnak és minden velük egy tekintet alá eső jogi személynek engedélyt kell adni sportfogadások interneten keresztül történő értékesítésére, és ez hátrányosan befolyásolhatja a szövetségi állam többi tartományában hatályos, a szerencsejátékok interneten keresztül történő értékesítésére vonatkozó korlátozásnak az az által követett jogszerű közérdekű célok megvalósítására való alkalmasságát?

2. Az bír-e jelentőséggel az első kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy a szövetségi tartományok egyikében hatályos eltérő jogi szabályozás megszünteti vagy rendkívül hátrányosan befolyásolja-e a többi szövetségi tartományban hatályos szerencsejáték-korlátozásoknak az általuk követett jogszerű közérdekű célok megvalósítására való alkalmasságát?

Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

3. Megszünteti-e az inkoherenciát, ha az eltérő szabályozást alkalmazó szövetségi tartomány átveszi a többi szövetségi tartományban hatályos szerencsejáték-korlátozásokat, még ha az internetes szerencsejátéknak az említett szövetségi tartományban alkalmazott eddigi nagyvonalúbb szabályai egy többéves átmeneti időszakra továbbra is hatályban maradnak az ott már kiadott engedélyek tekintetében, mert ezen engedélyeket nem vagy csak a szövetségi tartomány által nehezen elviselhető kártérítések ellenében vonhatnák vissza?

4. Az bír-e jelentőséggel a harmadik kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy a többéves átmeneti időszak alatt megszűnik, vagy rendkívüli hátrányt szenved a többi szövetségi tartományban hatályos szerencsejáték-korlátozások alkalmassága?

## **123. A Rechtbank Den Haag (Hollandia) által 2013. március 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-158/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. A jelen ügy körülményei között, ha az uniós joggal szembeni, a jövőre nézve következményekkel járó nyilvánvaló jogsértés tűnik fennállni, és ha a felek a közigazgatási eljárásban megvitatták a 343/2003 rendelet 14. cikkének alkalmazhatóságát, arra azonban a bíróság előtt már nem tértek vissza, és a felperes a bíróság előtt arra már nem is hivatkozott kifejezetten, összeegyeztethető-e az uniós joggal, hogy a bíróság e kérdés hivatalból történő vizsgálatának nemzeti jogi tilalma folytán figyelmen kívül hagyja e kérdést?

2. A 343/2003 rendelet 15. cikkének (2) bekezdése értelmében vett rászorultságról lehet-e beszélni már a jelen ügy körülményei között is, vagyis akkor, ha a családtagok esetében egy Afganisztánból származó, képzettség nélküli, két, jelenleg 5 ½ és 3 éves eltartott gyermeket kísérő fiatal nőről van szó, akinek gondoskodnia kell a gyermekekről, és akiknek ellátása és nevelése körében senki máshoz nem fordulhat a felperest mint férjét és a gyermekek apját kivéve, és az alperes ezenkívül menedéjog iránti kérelmét is elutasította, mert teljes mértékben hiteltelennek tekintette előadását, miközben ezen előadást alátámaszthatják a felperes által előadottak és a magával hozott (másolt) dokumentumok?

**124. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. március 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-160/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Úgy kell-e értelmezni a 2006. évi héa-irányelv 140. cikkének a) és b) pontját, hogy az e rendelkezés szerinti héa-mentesség nem vonatkozik a műfogsorok Közösségen belüli beszerzésére? Amennyiben nem, úgy az a feltétel kapcsolódik-e a mentesség alkalmazásához, hogy a műfogsort külföldről fogorvos vagy fogtechnikus értékesítse és/vagy fogorvos vagy fogtechnikus részére értékesítsék?

**125. A Conseil régional d'expression française de l'ordre des médecins vétérinaires (Belgium) által 2013. március 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-167/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: francia*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

Az állatoknak a szállítás közbeni védelméről szóló, 2004. december 22-i 1/2005 rendelet 3. cikkét és 1. melléklete [...] 1. fejezetének 1., 2. és 3. pontját, amelyek a sérült állat szállításra való alkalmasságával és pontosabban annak értékelésével kapcsolatban, hogy a szállítás szükségtelen szenvedést okoz-e, kétség esetén egy állatorvos véleményének beszerzését írják elő, úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az állatoknak a szállítás közbeni védelméről szóló, 1999. július 9-i királyi rendelet 11. cikkének (4) bekezdése, amely minden további feltétel nélkül csak akkor engedélyezi egy sérült állat szállítását, ha az nem okoz szükségtelen szenvedést?

**126. A Riigikohus (Észtország) által 2013. március 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-175/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: észt*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

2.1. Az Európai Unióról szóló szerződés 19. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata és az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének első bekezdése alapján kötelesek-e a 2007–2013. évi észt-lett programban részt vevő tagállamok a 2006. július 11-i 1083/2006/EK tanácsi rendelet 63. cikkének (1) bekezdésében és a 2006. július 5-i 1080/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 14. cikkének (3) bekezdésében említett monitoring bizottság létrehozásakor megállapodni arról, hogy mely bíróság rendelkezik joghatósággal a monitoring bizottság határozataival szemben indított keresetek elbírálására, és melyik jog alapján hozandó döntés az ilyen keresetről?

2.2. A 2.1. pontban foglalt kérdésre adandó igenlő válasz, de a megfelelő megállapodás hiánya esetén összhangban van-e a 2006. július 11-i 1083/2006/EK tanácsi rendelet 63. cikkének (2) bekezdésével, ha a monitoring bizottság határozatával szemben indított keresetet a felperes állampolgársága szerinti tagállam bírósága a nemzeti jog alapján bírálja el?

**127. A Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Olaszország) által 2013. március 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-161/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: olasz*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni az 1992/13/EGK irányelv 1., 2a., 2c. és 2f. cikkét, hogy a közbeszerzési szerződések odaítélésére vonatkozó jogszabályok megsértésének megállapítására irányuló kereset előterjesztésének határideje akkor kezdődik, amikor a felperes tudomást szerzett a jogsértés fennállásáról vagy — kellő gondosság mellett — tudomást kellett volna arról szereznie?



2. Ellentétesek-e az 1992/13/EGK irányelv 1., 2a., 2c. és 2f. cikkével azok az alapeljárásban kifejtettekhez hasonló nemzeti eljárási jogi rendelkezések vagy értelmezési gyakorlat, amelyek lehetővé teszik a bíróság számára, hogy elfogadhatatlannak minősítse a közbeszerzési szerződések odaítélésére vonatkozó jogszabályok megsértésének megállapítására irányuló keresetet, ha a felperes az ajánlatkérő hatóság magatartása következtében a végleges odaítélésről szóló határozat lényeges elemeire vonatkozó hivatalos értesítést követően szerzett tudomást a jogsértésről?

**128. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-163/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Meg kell-e tagadniuk a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak a héa-mentesség Közösségen belüli értékesítés tekintetében történő alkalmazását az Európai Unió joga alapján, ha objektív körülmények alapján megállapítást nyer, hogy az érintett termékek vonatkozásában héa-kijátszásra került sor, és az adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy abban vesz részt, amennyiben a nemzeti jog nem írja elő a mentesség e körülmények közötti megtagadását?

**129. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. április 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-164/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Meg kell-e tagadniuk a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak az adólevonási jogot az Európai Unió joga alapján, ha objektív körülmények alapján megállapítást nyer, hogy az érintett termékek vonatkozásában héa-kijátszásra került sor, és az adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy abban vesz részt, amennyiben a nemzeti jog nem írja elő az adólevonási jog e körülmények közötti megtagadását?

**130. A Tribunal administratif de Melun (Franciaország) által 2013. április 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-166/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: francia*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni a védelemhez való jog tiszteletben tartása alapelvének szerves részét képező és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkében is rögzített, minden eljárásban érvényesülő meghallgatáshoz való jogot, hogy az a hatóságot arra kötelezi, hogy egy illegálisan tartózkodó külföldit kiutasító határozat meghozatalakor — e kiutasítási határozat akár kapcsolódik tartózkodási engedély megtagadásához, akár nem, illetve különösen ha fennáll a szökés veszélye — biztosítson lehetőséget arra, hogy az érintett ismertesse észrevételeit?

2. A közigazgatási bírósági eljárás felfüggesztő hatálya kivételt képezhet-e azon szabály alól, hogy az illegálisan tartózkodó külföldinek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a vele szemben foganatosítandó kitoloncolási intézkedéssel kapcsolatos álláspontját előzetesen ismertesse?

**131. A Centrale Raad van Beroep (Hollandia) által 2013. április 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-171/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Úgy kell-e értelmezni a 3/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdését a kiegészítő jegyzőkönyv 59. cikkére tekintettel, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan jogi szabályozása, mint a TW 4a.

cikke, amely akkor sem biztosítja tovább a nemzeti jog alapján folyósított kiegészítő ellátást, ha az ellátás kedvezményezettjei már nem az adott állam területén rendelkeznek lakóhellyel, ha a kedvezményezettek a török állampolgárság megtartása mellett a fogadó tagállam állampolgárságát is megszerezték?

2. Amennyiben a Bíróság az első kérdés megválaszolása során arra a következtetésre jut, hogy az érintett személyek hivatkozhatnak a 3/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdésére, e hivatkozást azonban korlátozza a kiegészítő jegyzőkönyv 59. cikkének hatálya: ebben az esetben úgy kell-e értelmezni a kiegészítő jegyzőkönyv 59. cikkét, hogy azzal ellentétes a kiegészítő ellátásnak a török állampolgárok mint érdekelték részére történő további folyósítása attól az időponttól, amelytől az uniós polgárok az uniós jog alapján már nem jogosultak az említett ellátásra, még ha az uniós polgárok az érintett ellátást a nemzeti jog alapján hosszabb ideig kapják is?

### **132. A Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) által 2013. április 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-183/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: portugál*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

A pénzügyi lízingszerződés esetén az ügyfél által megfizetett, értékcsökkenést, kamatot és egyéb terheket tartalmazó lízingdíjat teljes egészében szerepeltetni kell-e a levonható arányosított adó nevezőjében, vagy ellenkezőleg, kizárólag a kamatot kell figyelembe venni, mivel a lízingszerződés alapján ez képezi a banki tevékenység ellenértékét vagy hasznát?

### **133. A High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Egyesült Királyság) által 2013. április 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-202/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: angol*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Feljogosítja-e az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló 2004/38/EK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 35. cikke valamely tagállamot arra, hogy az irányelv 5. cikke (2) bekezdésében biztosított jog megtagadására, megszüntetésére vagy visszavonására irányuló, általánosan alkalmazandó intézkedést fogadjon el, amely rendelkezés mentesíti a vízumkötelezettségek alól az irányelv 10. cikkének megfelelően kiadott tartózkodási kártyával rendelkező azon családtagokat, akik nem valamely tagállam állampolgárai (a továbbiakban: tartózkodási kártya birtokosai)?

2. Feljogosíthatja-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 26. cikke egyes vonatkozásainak az Egyesült Királyságra és Írországra történő alkalmazásáról szóló (20). jegyzőkönyv 1. cikke az Egyesült Királyságot arra, hogy a tartózkodási kártya birtokosoktól olyan beutazási vízum meglétét követelje meg, amelyet a határhoz való megérkezést megelőzően kell beszerezni?

3. Ha az 1. vagy a 2. kérdésre igenlő válasz adandó, igazolható-e az Egyesült Királyság megközelítése a tartózkodási kártya birtokosaival szemben a jelen ügyben, tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság ítéletében összefoglalt bizonyítékokra?

### **134. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2013. április 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-204/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Úgy kell-e értelmezni a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint 17. cikke (2) bekezdésének a) pontját a semlegesség elvére figyelemmel, hogy egy

adótanácsadó polgári jogi társaság olyan tagja, aki csak abból a célból szerzi meg a polgári jogi társaságtól az ügyfélkör egy részét, hogy azt ezt követően közvetlenül a meghatározó részesedésével újonnan alapított adótanácsadó polgári jogi társaságnak adja át ingyenesen gazdasági tevékenység céljából történő felhasználásra, jogosult lehet az ügyfélkör megszerzésével kapcsolatban előzetes felszámított adó levonására?

**135. A College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Hollandia) által 2013. április 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-207/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: holland*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Ellentétes-e a Watt-tenger holland részének a 2006/87 irányelv I. mellékletében belvízként (a 2. zónába tartozó vízként) történő feltüntetésével a kabotázsrendeletnek a Watt-tengeren a holland szárazföld és a Watt-szigetek — Terschelling, Vlieland, Ameland és Schiermonnikoog — között folytatott személyszállításra történő alkalmazása?
2. Ellentétes-e a kabotázsrendelet alkalmazandóságával a 1370/2007 rendelet ( 3 ) alkalmazása annak 1. cikke (2) bekezdésére tekintettel?
3. Lehetőségük van-e a tagállamoknak arra, hogy a 1370/2007 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése alapján kizárólag a rendelet egy vagy több részét, a jelen esetben az 5. cikk (3) bekezdését és az 5. cikk e rendelkezéssel összefüggő (4) bekezdését nyilvánítsák alkalmazhatónak a vízi személyszállításra?
4. (Minden további nélkül) alkalmazhatónak nyilvánítható-e a vízi személyszállításra az 1370/2007 rendelet 5. cikkének (4) bekezdésében foglalt kivétel, különösen az ott említett 300 000 kilométeres távolsági kritérium?
5. A negyedik kérdésre adandó igenlő válasz esetén: milyen következményeket kell kapcsolni ahhoz a tényhez, hogy ebben az esetben anélkül ítélték oda a vízi személyszállításra vonatkozó koncessziókat, hogy teljesültek volna az 1370/2007 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerinti feltételek?

**136. A Curtea de Apel București (Románia) által 2013. április 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-214/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: román*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Ellentétes-e az EUMSZ 110. cikkel a más európai uniós tagállamból származó használt gépjárművekre vonatkozó környezetszennyezési adó valamely tagállam által történő olyan alkalmazása, amelyre az ez utóbbi tagállamban történő első nyilvántartásba vétel alkalmával kerül sor, miközben ezen adó kivetését és megfizetését, bár jogszabály írta elő, hogy az a tulajdonjog első átruházásával összefüggésben a nemzeti piacon jelenlévő hasonló életkorú, futásteljesítményű és műszaki állapotú használt gépjárművekre is vonatkozik, egy törvényerejű jogszabály később felfüggesztette?

**137. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2013. április 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-219/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: finn*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

Az adósemlegesség elvére tekintettel ellentétes-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK tanácsi irányelv 98. cikke (2) bekezdésének első albekezdésével és III. mellékletének a 2009/47/EK irányelvvel módosított 6. pontjával az olyan nemzeti szabályozás, amely alapján a nyomtatott könyvekre kedvezményes adómértéket alkalmaznak, a más fizikai adathordozókon —

például CD-n vagy CD-ROM-on vagy USB-kulcon — tárolt könyvekre viszont az általános adómértéket alkalmazzák?

Jelentősséggel bír-e a fenti kérdés megválaszolása szempontjából az,

- hogy a könyv olvasásra vagy hallgatásra (hangoskönyv) szolgál-e,
- hogy a CD-n vagy CD-ROM-on, USB-kulcon vagy megfelelő egyéb fizikai adathordozón tárolt könyvből vagy hangoskönyvből létezik-e azonos tartalmú nyomtatott könyv,
- hogy a nem papíron, hanem más fizikai adathordozón tárolt könyv esetében használhatók ezen adathordozó műszaki jellemzői, mint például a keresőfunkciók?

### **138. A High Court of Ireland (Írország) által 2013. április 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-244/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: angol*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Olyan körülmények között, amikor a pár 1999 májusában házasságot kötött, 1999 októberében tartózkodási jogot állapítottak meg, legkésőbb 2002 elején a felek megegyeztek a különélésben, és 2002 végére mindkét házastárs teljesen más párral kezdett együtt élni, megállapítható-e, hogy az uniós polgár házastársa, aki ebben az időben maga nem volt valamelyik tagállamnak állampolgára, a 2004/38/EK irányelv 16. cikkének (2) bekezdése alkalmazásában „az uniós polgárral jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkod[ott] a fogadó tagállamban”?

2. Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó, és emlékezve arra, hogy a 16. cikk (2) bekezdése alapján a 2006 áprilisát megelőző öt év folyamatos tartózkodásra hivatkozva huzamos tartózkodási jogot kérő, harmadik ország állampolgárának azt is igazolnia kell, hogy tartózkodása összhangban állt többek között az 1612/68/EGK rendelet 10. cikkének (3) bekezdésével, az a tény, miszerint e vélelmezett öt éves időszak alatt az uniós polgár elhagyta otthonát, és a harmadik ország állampolgára ezt követően mással kezdett együtt élni abban az új otthonban, amelyet nem a (korábbi) uniós polgár házastárs nyújtott vagy biztosított, azt jelenti-e, hogy ezzel nem teljesülnek az 1612/68 rendelet 10. cikke (3) bekezdésének követelményei?

3. Amennyiben az első kérdésre igenlő, a második kérdésre pedig nemleges válasz adandó, akkor annak értékelése céljából, hogy valamely tagállam rosszul ültette-e át, vagy más módon elmulasztotta-e megfelelően átültetni a 2004. évi irányelv 16. cikke (2) bekezdésének követelményeit, önmagában az a tény, miszerint az uniós jog megsértése miatt előterjesztett kártérítési keresetet tárgyaló nemzeti bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztését tartotta szükségesnek a felperes huzamos tartózkodási jogosultságára irányuló fő kérdésben, olyan tényező-e, amelyet e bíróság figyelembe vehet annak meghatározása során, hogy nyilvánvaló-e az uniós jog megsértése?

### **139. A Tribunal administratif de Pau (Franciaország) által 2013. május 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-249/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: francia*

#### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikke által meghatározott meghallgatáshoz való jog milyen tartalommal bír egy jogellenesen tartózkodó, harmadik országbeli olyan állampolgár számára, akivel szemben kiutasító határozatot akarnak hozni? Különösen, e jog magában foglalja-e az ellene a tartózkodási jogára vonatkozóan felhozott összes kifogás vizsgálatának és az álláspontja — elegendő gondolkodási időt követő — szóbeli vagy írásbeli ismertetésének jogát, valamint az általa választott ügyvéd biztosításához való jogot?

2. Adott esetben módosítani vagy korlátozni kell-e ennek tartalmát, a [fent hivatkozott] 2008. december 16-i irányelvben kifejtett visszatérési politika közérdekű céljaira tekintettel?

3. Amennyiben igen, mely változtatások fogadhatók el, és milyen feltételek alapján?

**140. A Verwaltungsgericht Sigmaringen (Németország) által 2013. május 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-260/13. sz. ügy)**

*Az eljárás nyelve: német*

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1. Ellentétes-e a 2006/126/EK irányelv 2. cikkének (1) bekezdéséből fakadó, a tagállamok által kiállított vezetői engedélyek kölcsönös elismerésére irányuló kötelezettséggel a Németországi Szövetségi Köztársaság azon nemzeti rendelkezése, amelynek értelmében a külföldi vezetői engedély Németország területén történő használatára vonatkozó jogot közigazgatási úton utólag meg kell vonni akkor, ha a külföldi vezetői engedély tulajdonosa azzal Németország területén tiltott kábítószer hatása alatt vezet gépjárművet, és ennek következtében a német rendelkezések értelmében már nem áll fenn a vezetésre való alkalmassága?
2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén ez abban az esetben is érvényes-e, ha a kiállító állam a kábítószer hatása alatti vezetés ismeretében nem tesz intézkedéseket, és ezért továbbra is fennáll a külföldi vezetői engedély tulajdonosa által okozott veszély?
3. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén a Németországi Szövetségi Köztársaság függővé teheti-e a külföldi vezetői engedély Németország területén történő használatára vonatkozó jog újbóli megállapítását az újbóli megállapítás nemzeti feltételeinek teljesítésétől?
4. a) A büntetőjogi és rendőrségi jogszabályok területiségére vonatkozó alapelv 2006/126/EK irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerinti figyelembevétel igazolhatja-e azt, hogy valamely tagállam a kiállító állam helyett jár el a vezetői engedélyekre vonatkozó jogszabályok értelmében? A figyelembevétel lehetővé teszi-e például azt, hogy a külföldi vezetői engedély Németország területén történő használatára vonatkozó jog megvonására büntetőjogi biztonsági intézkedéssel kerüljön sor?
- b) A 4a. kérdés igenlő megválaszolása esetén az elismerési kötelezettség figyelembevételével a biztonsági intézkedést hozó tagállam vagy a kiállító állam rendelkezik hatáskörrel a külföldi vezetői engedély Németország területén történő használatára vonatkozó jog újbóli megállapítására?

**Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok**

**Büntető ügyszak**

**6. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. március 21-i végzése (a Giudice di pace di Lecce (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Abdoul Khadre Mbaye elleni büntetőeljárás (C-522/11. sz. ügy)<sup>5</sup>**

*1. Harmadik országok jogellenes tartózkodás bűncselekménye miatt valamely nemzeti jogszabály alapján büntetőeljárás alá vont vagy elítélt állampolgárai nem vonhatók ki pusztán a jogellenes tartózkodás bűncselekményére tekintettel a harmadik országok jogellenesen tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatálya alól, ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében.*

*2. A 2008/115 irányelvvel nem áll ellentétben az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti jogszabállyal, amely a harmadik országok állampolgárainak jogellenes tartózkodását kiutasítással helyettesíthető pénzbüntetéssel szankcionálja, ám e helyettesítés csakis akkor alkalmazható, ha az érdekelt helyzete megfelel ezen irányelv 7. cikkének (4) bekezdésében felsorolt feltételek valamelyikének.*

<sup>5</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 1. sz., Büntető ügyszak, 1. sz. alatt.

**19. A Bíróság (első tanács) 2013. március 21-i ítélete (a Bundesgerichtshof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — RWE Vertrieb AG kontra Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV (C-92/11. sz. ügy)<sup>6</sup>**

*1. A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ez az irányelv alkalmazható valamely szolgáltató és egy fogyasztó között kötött szerződésben foglalt általános szerződési feltételek azon feltételeire, amelyek valamely más szerződéstípusra alkalmazandó nemzeti jogi előírásokat vesznek át, és amelyek nem tartoznak a szóban forgó nemzeti szabályozás hatálya alá.*

*2. A 93/13 irányelvnek a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 98/30/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. június 26-i 2003/55/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. és 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy annak mérlegeléséhez, hogy az a szerződési szabványfeltétel, amellyel az ellátó vállalkozás fenntartja magának a földgázszállítás árának egyoldalú módosítása lehetőségét, megfelel-e a jóhiszeműség, az egyensúly és az átláthatóság e rendelkezésekben támasztott követelményeinek, vagy sem, különösen az alábbiak bírnak alapvető jelentőséggel:*

— annak meghatározása, hogy a szerződés ezen díjak megváltoztatásának indokát és módját átlátható jelleggel, úgy tünteti-e fel, hogy a fogyasztó egyértelmű és érthetően megfogalmazott kritériumok alapján előre láthassa e díjak esetleges módosítását. A szerződéskötést megelőző ez irányú tájékoztatás elmulasztását főszabály szerint nem egyenlíti ki önmagában az, hogy a fogyasztókat a szerződés teljesítése során megfelelő időben előre tájékoztatják az ármódosításokról, és a szerződés felmondásához való jogukról, amennyiben ezen módosításokat nem kívánják elfogadni; és

— annak meghatározása, hogy az adott körülmények között a fogyasztó ténylegesen gyakorolhatja-e a számára biztosított felmondási jogot.

*A kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy ezt a jelen eset összes körülményére tekintettel mérlegelje, beleértve a fogyasztói szerződések általános szerződési feltételeiben található azon feltételek összességét, amelyeknek a vitatott feltétel részét képezi.*

**20. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. április 18-i ítélete (a Varhoven administrativen sad (Bulgária) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Meliha Veli Mustafa kontra Direktor na fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite” kam Natsionalnia osiguritelnen institut (C-247/12. sz. ügy)<sup>7</sup>**

*A munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet akként kell értelmezni, hogy az nem kötelezi a tagállamokat arra, hogy a munkavállalók követeléseinek tekintetében a munkáltatójukra vonatkozó fizetéseképtelenségi eljárás minden szakaszában garanciát nyújtsanak. Így különösen nem ellentétes ezen irányelvvel, ha a tagállamok kizárólag azon munkavállalói követelések tekintetében nyújtanak garanciát, amelyek a fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzése előtt keletkeztek, noha e határozat nem rendel el a munkáltató tevékenységeinek a megszüntetését.*

<sup>6</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 8. sz., Gazdasági ügyszak, 1. sz. alatt.

<sup>7</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 9. sz., Gazdasági ügyszak, 3. sz. alatt.

**21. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 25-i ítélete (a High Court of Ireland (Írország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Thomas Hogan és társai kontra Minister for Social and Family Affairs és társai (C-398/11. sz. ügy)<sup>8</sup>**

*1. A munkáltató fizetése képtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó a volt munkavállalóknak a munkáltatójuk által létrehozott kiegészítő nyugdíjrendszerben szerzett öregségi nyugellátáshoz való jogaira.*

*2. A 2008/94 irányelv 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy annak megítélésénél, hogy valamely tagállam eleget tett-e az e cikkben írt kötelezettségeknek, a kötelező nyugellátások nem vehetők figyelembe.*

*3. A 2008/94 irányelv 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy annak alkalmazásához elegendő, ha a szakmai kiegészítő nyugdíjrendszer a munkáltató fizetése képtelensége bekövetkeztének időpontjában nem rendelkezik kellő anyagi fedezettel, és fizetése képtelensége miatt a munkáltató nem rendelkezik kellő forrásokkal ahhoz, hogy át tudja utalni e rendszerbe az ahhoz szükséges hozzájárulásokat, amelyek lehetővé tennék az említett rendszer kedvezményezettjei részére járó ellátások teljes körű kifizetését. A munkavállalóknak nem kell bizonyítaniuk azoknak az egyéb tényezőknek a fennállását, amelyek az öregségi nyugellátásokhoz való jogaik elvesztését okozták.*

*4. A 2008/94 irányelvvel úgy kell értelmezni, hogy az Ír Állam által az Európai Unió Bíróságának C-278/05. sz., Robins és társai ügyben 2007. január 25-én hozott ítéletét követően megtett intézkedések — a kiegyensúlyozott gazdasági és társadalmi fejlődés igényeire figyelemmel — nem tesznek eleget az ezen irányelv által előírt kötelezettségeknek, és az érintett tagállam gazdasági helyzete nem képez olyan kivételes körülményt, amely indokolhatja a munkavállalók érdekei védelmének alacsonyabb szintű védelmét azon nyugellátásokhoz való jogaik tekintetében, amelyeket valamely szakmai kiegészítő nyugdíjrendszer alapján szereztek.*

*5. A 2008/94 irányelvvel úgy kell értelmezni, hogy az a tény, hogy az Ír Állam által a fent hivatkozott Robins és társai ügyben hozott ítéletet követően megtett intézkedések nem jártak olyan eredménnyel, amely lehetővé tenné az alapügy felperesei számára azt, hogy az öregségi nyugellátásként a szakmai kiegészítő nyugdíjrendszerben felhalmozott jogaik értékének több mint 49 %-át megkapják, önmagában véve is e tagállam kötelezettségeinek súlyos megsértését képezi.*

### **Munkaügyi ügyszak**

**22. A Bíróság (második tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Sø- og Handelsretten (Dánia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — a Jette Ring nevében eljáró HK Danmark kontra Dansk almennyttigt Boligselskab (C-335/11), a Lone Skouboe Werge nevében eljáró HK Danmark kontra a csődeljárás alatt álló Pro Display nevében eljáró Dansk Arbejdsgiverforening (C-337/11)<sup>9</sup>**

*1. A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelvben foglalt „fogvatékosság” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja az orvosilag gyógyíthatónak, illetve gyógyíthatatlannak minősített betegség által okozott kóros állapotot, mivel ez a betegség olyan korlátozottsággal jár, amely különösen valamilyen testi, szellemi vagy lelki ártalmon alapul, amely számos egyéb akadállyal együtt korlátozhatja az adott személy teljes, hatékony és más munkavállalókkal egyenlő szerepvállalását a szakmai életben, és ez a korlátozottság hosszan tartó. Azon intézkedések természete, amelyeket a munkáltatónak meg kell hoznia, nem meghatározó annak vizsgálata során, hogy valamely személy egészségi állapota e fogalom alá tartozik-e.*

*2. A 2000/78 irányelv 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a munkaidő csökkentése az e cikkben meghatározott alkalmazkodási intézkedésnek minősülhet. A nemzeti bíróságnak kell megvizsgálania,*

<sup>8</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 11. sz., Gazdasági ügyszak, 2. sz. alatt.

<sup>9</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 10. sz., Munkaügyi ügyszak, 5. sz. alatt.

hogy az alapügyek körülményei között a munkaidő csökkentése mint alkalmazkodási intézkedés aránytalan terhet jelent-e a munkáltatók számára.

3. A 2000/78 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti rendelkezés, amely szerint a munkáltató rövidebb felmondási idő alkalmazása mellett elbocsáthatja az érintett fogyatékos munkavállalót, aki a legutóbbi 12 hónap alatt összesen 120 napig fizetett betegszabadságot vett igénybe, abban az esetben, ha ezek a távollétek abból erednek, hogy a munkáltató — az ezen irányelv 5. cikke szerinti ésszerű alkalmazkodások megtételére vonatkozó kötelezettsége ellenére — nem hozta meg a megfelelő intézkedéseket.

4. A 2000/78 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti rendelkezés, amely szerint a munkáltató rövidebb felmondási idő alkalmazása mellett elbocsáthatja az érintett fogyatékos munkavállalót, aki a legutóbbi 12 hónap alatt összesen 120 napig fizetett betegszabadságot vett igénybe, abban az esetben, ha ezek a távollétek a munkavállaló fogyatékoságából erednek, kivéve ha ez a rendelkezés jogszerű cél elérésére irányul, és nem haladja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

### **23. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Nejvyšší správní soud (Cseh Köztársaság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Blanka Soukupová kontra Ministerstvo zemědělství (C-401/11. sz. ügy)<sup>10</sup>**

Nem összeegyeztethető az uniós joggal és az egyenlő bánásmód, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának általános elvével az, hogy az érintett tagállam a nemzeti nyugdíjrendszer nyugdíjjogosultsághoz előírt életkorra vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazásával az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalapról (EMOGA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról, valamint egyes rendeletek módosításáról, illetve hatályon kívül helyezéséről szóló, 1999. május 17-i 1257/1999/EK tanácsi rendelet 11. cikke (1) bekezdésének második francia bekezdése értelmében vett „rendes nyugdíjkorhatárt” a mezőgazdasági korengedményes nyugdíjazáshoz nyújtott támogatást kérelmezők esetében nemüktől, illetve női kérelmezők esetében az általuk felnevelt gyermekek számától függően eltérően határozzák meg.

### **24. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Rechtbank Amsterdam (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — F. P. Jeltens, M. A. Peeters, J. G. J. Arnold kontra Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (C-443/11. sz. ügy)<sup>11</sup>**

1. A 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet hatálybalépését követően e rendelet 65. cikkének rendelkezéseit nem az 1/85. sz. Miethé-ügyben 1986. június 12-én hozott ítélet fényében kell értelmezni. Azon teljes munkanélküli határ menti munkavállaló tekintetében, aki olyan szakmai és személyes kapcsolatot tart fenn a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállammal, miáltal e tagállamban jobb esélyei vannak a szakmai beilleszkedésre, e 65. cikk akként értelmezendő, hogy nem a célból teszi lehetővé e munkavállaló számára, hogy kiegészítő lépésként e tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére álljon, hogy ott munkanélküli-ellátásban is részesüljön, hanem kizárólag azért, hogy az új munkahely találásához nyújtott szolgáltatásokban részesüljön.

2. A munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseket és különösen az EUMSZ 45. cikkben foglalt rendelkezéseket akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a legutolsó munkaviszony szerinti tagállam olyan határozata, amely a teljes munkanélkülivé vált határ menti munkavállalótól, aki az említett tagállamban rendelkezik a legjobb eséllyel a szakmai újrabemlakásra, a nemzeti jogszabályoknak megfelelően kizárólag azért tagadja meg munkanélküli-ellátásokat, mert a munkavállaló nem a területén rendelkezik lakóhellyel, mivel, a 988/2009 rendelettel módosított

<sup>10</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 11. sz., Munkaügyi ügyszak, 5. sz. alatt.

<sup>11</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 1. sz., Munkaügyi ügyszak, 1. sz. alatt.



883/2004 rendelet 65. cikke rendelkezéseinek megfelelően a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai alkalmazandók.

3. A 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 87. cikkének (8) bekezdését alkalmazni kell az olyan, teljes munkanélküli határ menti munkavállalókra, akik, tekintettel azon kapcsolatra, amelyet a legutolsó munkaviszonyuk szerinti tagállammal fenntartottak, az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2008. június 17-i 592/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 71. cikke értelmében ettől a tagállamtól, e tagállam jogszabályainak megfelelően kapnak munkanélküli-ellátást.

A „változatlan helyzet” 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 87. cikke (8) bekezdése értelmében vett fogalmát a társadalombiztosításról szóló nemzeti jogszabályok fényében kell értékelni. A nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az olyan munkavállalók, mint M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, teljesítik-e az e jogszabályok által azon munkanélküli-ellátás folyósításának folytatásához előírt feltételeket, amelyekben az említett jogszabályok értelmében, az 118/97 rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint az 592/2008 rendelettel módosított 1408/71 rendelet 71. cikkének megfelelően, részesültek.

## **25. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Tribunale di Napoli (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Oreste Della Rocca kontra Poste Italiane SpA (C-290/12. sz. ügy)<sup>12</sup>**

Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelvet, valamint az ezen irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló, 1999. március 18-án kötött keretmegállapodást úgy kell értelmezni, hogy azok sem a kölcsönzött munkavállaló és a munkaerő-kölcsönző vállalkozás közötti határozott idejű munkaviszonyra, sem egy ilyen munkavállaló és a kölcsönvevő vállalkozás közötti határozott idejű munkaviszonyra nem alkalmazandók.

## **26. A Bíróság (nagytanács) 2013. április 16-i ítélete (az Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Anton Las kontra PSA Antwerp NV (C-202/11. sz. ügy)<sup>13</sup>**

Az EUMSZ 45. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam szövetségi egységének az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozása, amely arra kötelezi az ezen egység területén állandó telephellyel rendelkező valamennyi munkáltatót, hogy a határokon átnyúló jellegű munkaszerződéseket kizárólag e szövetségi egység hivatalos nyelvén szövegezzék meg, e szerződés semmisségének a bíróság által hivatalból történő megállapítása terhe mellett.

## **27. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 18-i ítélete (az Arbeidshof te Antwerpen (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Edgard Mulders kontra Rijksdienst voor Pensioenen (C-548/11. sz. ügy)<sup>14</sup>**

Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendeletnek az e rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontja, valamint az EUMSZ 45. cikk és az EUMSZ 48. cikk fényében értelmezett 1. cikkének r) pontját és 46. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az, ha valamely tagállamban a nyugdíj számítása során a keresőképtelenség olyan időszakát, amely alatt

<sup>12</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 9. sz., Munkaügyi ügyszak, 3. sz. alatt.

<sup>13</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 8. sz., Munkaügyi ügyszak, 4. sz. alatt.

<sup>14</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 2. sz., Munkaügyi ügyszak, 3. sz. alatt.

egy migráns munkavállaló egy másik tagállamban nyugdíj-biztosítási járulékkal csökkentett egészségbiztosítási ellátásban részesült, a másik tagállamnak a jogszabályai nem tekintik e rendelkezések szerinti „biztosítási időnek” azon okból, hogy az érintett személy nem rendelkezik lakóhellyel ebben az utóbbi tagállamban, és/vagy hasonló ellátásban részesült az első tagállam jogszabályai szerint, amelyet nem lehetett halmozni ezzel az egészségbiztosítási ellátással.

**28. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 25-i ítélete (a Curtea de Apel București (Románia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Asociația ACCEPT kontra Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (C-81/12. sz. ügy)<sup>15</sup>**

1. A foglalkoztatás és munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikkének (2) bekezdését és 10. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapjogvita alapjául szolgálóhoz hasonló tényállás minősülhet „olyan tények[nek], amelyek alapján feltételezhető, hogy [...] hátrányos megkülönböztetés történt” egy hivatásos labdarúgóklub esetében, noha a szóban forgó nyilatkozatok egy olyan személytől származnak, aki annak ellenére, hogy e klub vezetőjeként lép fel, és mind a média, mind a társaság annak tekinti, felvételi kérdésekben jogilag nem feltétlenül rendelkezik döntési, illetve képviselési jogosultsággal.

2. A 2000/78 irányelv 10. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha az alapjogvita alapjául szolgálóhoz hasonló tények „olyan tények[nek minősülnek] [...], amelyek alapján feltételezhető, hogy [...] szexuális irányultságon alapuló hátrányos megkülönböztetés történt” valamely hivatásos labdarúgóklub játékosainak felvételekor, a 2000/78 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésében meghatározott bizonyítási teher nem vezet olyan bizonyítás megköveteléséhez, amelyet lehetetlen teljesíteni a magánélet tiszteletben tartásához való jog sérelme nélkül.

3. A 2000/78 irányelv 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely alapján az ezen irányelv értelmében vett szexuális irányultságon alapuló hátrányos megkülönböztetés megállapítása esetén, csak az alapügyben szereplőhöz hasonló figyelmeztetést lehet alkalmazni, amikor egy ilyen megállapításra a tényállás bekövetkezésétől számított hat hónapos elévülési idő leteltét követően kerül sor; ha ugyanezen szabályozás alapján az ilyen hátrányos megkülönböztetést nem szankcionálják olyan anyagi és eljárásjogi feltételek mellett, amelyek biztosítják, hogy a szankció hatékony, arányos és visszatartó erejű legyen. A kérdést előterjesztő bíróság feladata értékelni, hogy ez az eset áll-e fenn az alapügyben szóban forgó szabályozásnál, és adott esetben a nemzeti jogot, amennyire csak lehetséges, az említett irányelv szövegére és céljára tekintettel értelmezni az irányelv által kitűzött cél elérése érdekében.

**29. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. április 25-i ítélete (a Hof van Cassatie van België (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Rose Marie Bark kontra Galileo Joint Undertaking, felszámolás alatt (C-89/12. sz. ügy)<sup>16</sup>**

A Galileo Közös Vállalkozásnak a 2006. december 12-i 1943/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a Galileo Közös Vállalkozás létrehozásáról szóló, 2002. május 21-i 876/2002/EK tanácsi rendelet mellékletében foglalt alapszabálya 11. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek, és különösen az ezen alkalmazási feltételek körében rögzített díjazási feltételek nem alkalmazandóak a Galileo Közös Vállalkozás határozott idejű szerződés keretében foglalkoztatott alkalmazottaira.

<sup>15</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 5. sz., Munkaügyi ügyszak, 3. sz. alatt.

<sup>16</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 6. sz., Munkaügyi ügyszak, 1. sz. alatt.

## Polgári ügyszak

### **30. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Bundesgerichtshof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Land Berlin kontra Ellen Mirjam Sapir, Michael J. Busse, Mirjam M. Birgansky, Gideon Rumney, Benjamin Ben-Zadok, Hedda Brown (C-645/11. sz. ügy)<sup>17</sup>**

1. *A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 1. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a „polgári és kereskedelmi ügy” fogalma kiterjed a jogalap nélkül teljesített kifizetések visszakövetelése iránti keresetekre is, ha valamely önkényuralmi rendszer általi üldözöttség miatti kárpótlásról szóló törvény által létrehozott hatóság egy állami szervet arra utasít, hogy kárpótlás céljából fizesse ki a károsultnak a valamely ingatlan adásvételéből származó vételár egy részét, a szerv azonban ehelyett tévedésből a teljes vételárat átutalja a károsultnak, majd ezt követően bírósági úton követeli vissza a jogalap nélküli gazdagodást.*

2. *A 44/2001 rendelet 6. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett szoros kapcsolat akkor is fennáll a más tagállamokban lakóhellyel rendelkező alperesek ellen indított keresetek között, ha az alperesek az alapeljárás körülményeire tekintettel további kárpótlási igényekre hivatkoznak, amelyek tárgyában csak egységes határozat hozható.*

3. *A 44/2001 rendelet 6. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az azokra az alperesekre nem alkalmazható, akiknek lakóhelye nem valamely tagállamban van, amennyiben őket olyan kereset alapján indult eljárásban idézik, amelyet több alperes ellen indítottak, és közülük több alperes lakóhelye az Európai Unióban található.*

### **31. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. április 18-i ítélete (a Bundesgerichtshof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Colloseum Holding AG kontra Levi Strauss & Co. (C-12/12. sz. ügy)<sup>18</sup>**

*A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében a védjegyek tényleges használatára vonatkozó feltétel akkor is teljesülhet, ha azt a lajstromozott védjegyet, amely a megkülönböztető képességét valamely másik olyan összetett védjegy használatának révén szerezte meg, amelynek egyik elemét képezi, csupán e másik összetett védjegy révén használják, vagy ha azt csupán valamely másik védjeggyel együttesen használják, és e két védjegy összetétele védjegyként szintén lajstromozásra került.*

## Közigazgatási ügyszak

### **107. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. március 21-i ítélete (a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Magyarország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége kontra Oskar Shomodi (C-254/11. sz. ügy)<sup>19</sup>**

1. *A tagállamok külső szárazföldi határain való kishatárforgalom szabályainak meghatározásáról, valamint a Schengeni Egyezmény rendelkezéseinek módosításáról szóló 2006. december 20-i 1931/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az e rendelet által létrehozott különleges kishatárforgalmi rendszer keretében kiadott kishatárforgalmi engedély jogosultja — az említett rendeletben, valamint az annak végrehajtása céljából az állampolgársága szerinti harmadik állam és az azzal szomszédos tagállam által kötött egyezményben előírt kereteken belül — egyrészt szabadon*

<sup>17</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 4. sz., Polgári ügyszak, 5. sz. alatt.

<sup>18</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 4. sz., Polgári ügyszak, 8. sz. alatt.

<sup>19</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 9. sz., Közigazgatási ügyszak, 10. sz. alatt.

mozoghat a határ menti területen három hónapon keresztül, amennyiben tartózkodása megszakítás nélküli, másrészt a tartózkodás minden egyes megszakítását követően újabb három hónapos tartózkodási jog illeti meg.

2. Az 1931/2006 rendelet 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a tartózkodás e cikkben említett megszakításának minősül a határ menti tagállam és a kishatárforgalmi engedély jogosultjának lakóhelye szerinti harmadik állam közti határ ezen engedélyben rögzített feltételek szerinti átlépése, függetlenül annak gyakoriságától, amely akár naponta többszöri is lehet.

### **108. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. március 21-i ítélete (a Högsta förvaltningsdomstolen (Svédország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Skatteverket kontra PFC Clinic AB (C-91/12. sz. ügy)<sup>20</sup>**

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontját úgy kell értelmezni, hogy:

- az alapügy tárgyát képezőkhöz hasonló olyan szolgáltatások, amelyek esztétikai műtétet, illetve esztétikai kezeléseket foglalnak magukban, ezen (1) bekezdésének b) és c) pontja értelmében vett „orvosi gyógykezelések” vagy „egészségügyi ellátások” fogalmába tartoznak, ha e szolgáltatások célja betegségek vagy egészségügyi zavarok diagnosztizálása, kezelése vagy gyógyítása, valamint az egészség védelme, fenntartása vagy helyreállítása;
- az esztétikai beavatkozást igénybe vevő személynek a beavatkozásról alkotott puszta véleménye önmagában nem meghatározó azon kérdés megítélésében, hogy e beavatkozás gyógyászati célt szolgál-e;
- azon körülmények, hogy az alapügy tárgyát képezőkhöz hasonló szolgáltatásokat engedéllyel rendelkező egészségügyi szakemberek nyújtják vagy végzik, vagy az, hogy ilyen szakemberek döntenek el az ilyen beavatkozások célját, hatással vannak azon kérdés megítélésére, hogy az ügyben szereplőkhöz hasonló beavatkozások a 2006/112 irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b), illetve c) pontja értelmében vett „orvosi gyógykezelések” vagy „egészségügyi ellátások” fogalma alá tartoznak-e; és
- annak megítéléséhez, hogy az alapügyben szereplőkhöz hasonló szolgáltatásnyújtások a 2006/112 irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) vagy c) pontja értelmében véve mentesek-e a hozzáadottérték-adó alól, figyelembe kell venni az e 132. cikk (1) bekezdésének b) vagy c) pontjában támasztott valamennyi követelményt, valamint ezen irányelv IX. címe 1. és 2. fejezetének egyéb olyan releváns rendelkezéseit, mint az említett irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) pontja esetében az irányelv 131., 133. és 134. cikke.

### **109. A Bíróság (második tanács) 2013. március 21-i ítélete (a Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Magdeburger Mühlenwerke kontra Finanzamt Magdeburg (C-129/12. sz. ügy)<sup>21</sup>**

A Németország által regionális célú, létező támogatási programok alapján németországi mezőgazdasági termékek feldolgozásához és forgalmazásához nyújtható állami támogatásokról szóló, 1998. május 20-i 1999/183/EK bizottsági határozat 2. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan malomipari beruházási támogatások odaítélése, amelyre nézve a végleges beruházási döntés meghozatalára a Németországi Szövetségi Köztársaságnak az utóbbi határozatnak való megfelelésre meghatározott határidő lejártát, illetve a tervezett intézkedések Bundessteuerblattban való közzétételét megelőzően került sor, azonban a beruházás tárgyát képező tárgyi eszköz szállítására, valamint az adókedvezmény megállapítására és kifizetésére a szóban forgó határidő lejártát, illetve a szóban forgó

<sup>20</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak, 10. sz. alatt.

<sup>21</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 7. sz. alatt.

közzétételt követően került sor, amennyiben a beruházási szubvenció odaítélésének időpontja a hivatkozott határidő lejárta utánra esik. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak az időpontnak a meghatározása, amikor az alapeljáráshoz hasonló beruházási szubvenciót odaítéltnak kell tekinteni, figyelembe véve a nemzeti jog által a szóban forgó támogatás odaítélése tekintetében támasztott feltételek összességét és biztosítva azt, hogy az 1999/183 határozat 2. cikkének 1) pontja ne kerüljön kijátszásra.

**110. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. március 21-i végzése (az Administrativen sad — Varna (Bulgária) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Sani Treyd EOOD kontra Direktor na Direktsia „Obzhalvane I upravlentie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno upravlentie na Natsionalnata agentsia za prihodite (C-153/12. sz. ügy)<sup>22</sup>**

1. A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 63. és 65. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplő körülmények között — amennyiben ráépítési jogot alapítanak valamely társaság javára olyan épület felépítése céljából, amely tekintetében e társaság fogja megszerezni a teljes beépített terület tulajdonjogának 75 %-át, a maradék 25 % megépítése pedig, amely tekintetében az említett társaság kötelezettséget vállal az e ráépítési jogot alapító személyek javára történő kulcsrakész átadásra, e jog ellenértéke — azzal nem ellentétes, hogy az ezen építési szolgáltatásokra vonatkozó hozzáadottérték-adó felszámítható a ráépítési jog alapításának időpontjától, azaz e szolgáltatásnyújtások teljesítését megelőzően, amennyiben e jog alapításának időpontjában e jövőbeni szolgáltatásnyújtások valamennyi lényeges eleme ismert, és különösen a szóban forgó szolgáltatásokat kifejezetten megjelölték, és az említett jog értéke kifejezhető készpénzben, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata. E tekintetben közömbös, hogy az említett ráépítési jog alapítása adómentes ügylet, amelyet olyan személyek teljesítenek, akik az említett irányelv értelmében nem minősülnek sem adóalanyoknak, sem adófizetésre kötelezett személyeknek.

2. Az alapügyben szereplő körülmények között, amelyek szerint az ügylet nem olyan személyek között jött létre, akik között a 2006/112 irányelv 80. cikk szerinti kapcsolat áll fenn, aminek vizsgálata mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság feladata, az említett irányelv 73. és 80. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint az alapügybeli, amely szerint amikor valamely termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás ellenértéke teljes mértékben termékekből vagy szolgáltatásokból áll, az ügylet adóalapja mindenképpen az értékesített termékek vagy nyújtott szolgáltatások szabadpiaci forgalmi értéke.

**111. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. március 21-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Salzburger Flughafen GmbH kontra Umweltsenat (C-244/12. sz. ügy)<sup>23</sup>**

1. Az 1997. március 3-i 97/11/EK tanácsi irányelvvel módosított, az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 1985. június 27-i 85/337/EGK tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdésével, 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjával, valamint 4. cikkének (3) bekezdésével ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a repülőtér infrastruktúrájának módosítására vonatkozó és az irányelv II. mellékletének hatálya alá tartozó projektek tekintetében csak akkor ír elő környezeti hatásvizsgálatot, ha e projektek a gépmozgások számát évente legalább 20 000-rel növelhetik.

2. Ha valamely tagállam a 97/11 irányelvvel módosított 85/337 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján az irányelv II. mellékletének hatálya alá tartozó projekteket érintően olyan küszöbértéket határoz meg, mint amely az alapügyben vitatott, amely ellentétes az irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében és 4. cikkének (3) bekezdésében meghatározott kötelezettségekkel, az említett irányelv 2. cikke (1) bekezdésének, 4. cikke (2) bekezdése a) pontjának, valamint 4. cikke (3)

<sup>22</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 10. sz. alatt.

<sup>23</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 9. sz., Közigazgatási ügyszak, 7. sz. alatt.

bekezdésének rendelkezései közvetlen hatályt váltanak ki, amelynek következtében az illetékes nemzeti hatóságoknak biztosítaniuk kell először is annak vizsgálatát, hogy az érintett projektek a környezetre várhatóan jelentős hatással járnak-e, és amennyiben igen, ezt követően el kell végezniük e projektek hatásvizsgálatát.

**112. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Supreme Court (Írország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Peter Sweetman és társai kontra An Bord Pleanala (C-258/11. sz. ügy)<sup>24</sup>**

*A természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a természeti terület kezeléséhez közvetlenül nem kapcsolódó, illetve ahhoz nem nélkülözhetetlen terv vagy program hátrányosan befolyásolja e természeti terület épségét, ha megakadályozhatja az érintett természeti területnek az olyan elsődleges fontosságú természetes élőhely jelenlétéhez kötődő alapvető tulajdonságainak fenntartását, amelynek megőrzéséhez fűződő cél indokolta ezen irányelv értelmében e természeti területnek a közösségi jelentőségű természeti területek jegyzékébe való felvételét. E vizsgálat során az elővigyázatosság elve alkalmazandó.*

**113. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Supreme Court of the United Kingdom (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — David Edwards, Lilian Pallikaropoulos kérelme alapján The Queen kontra Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs (C-260/11. sz. ügy)<sup>25</sup>**

*Az az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 1985. június 27-i 85/337/EGK tanácsi irányelv 10a. cikkének ötödik bekezdésében és a 2003. május 26-i 2003/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 1996. szeptember 24-i 96/61/EK tanácsi irányelv 15a. cikkének ötödik bekezdésében meghatározott követelmény, miszerint a bírósági eljárás nem lehet mértéktelenül drága, azt jelenti, hogy az eljárásból fakadó pénzügyi teher nem akadályozhatja az érintett személyeket azon joguk gyakorlásában, hogy az e cikkek hatálya alá tartozó bírósági jogorvoslati lehetőséggel éljenek. Amennyiben valamely nemzeti bíróság határozathozatalát kéri egy környezetvédelmi jogvitában felperesként pervesztes magánszemélynek a költségek viselésére való kötelezése kapcsán, vagy általánosabb jelleggel, ha arra kéri fel — mint az az Egyesült Királyság bíróságai esetében lehetséges —, hogy az eljárást megelőző szakaszban foglaljon állást a pervesztes félre terhelhető költségek esetleges korlátozásáról, tiszteletben kell tartania ezt a követelményt, szem előtt tartva mind a jogait védeni kívánó személy érdekeit, mind pedig a környezet védelméhez fűződő közérdeket.*

*Ezen értékelés keretében a nemzeti bíróság nem alapozhat kizárólag az érdekelt fél anyagi helyzetére, hanem a költségek összegének objektív elemzését is el kell végeznie. Figyelembe kell vennie továbbá az adott felek helyzetét, a kérelmező pernyertességének ésszerű esélyét, az ügy téjtjének e kérelmező, illetve a környezet védelme számára képviselt fontosságát, a jogi kérdés és az alkalmazott eljárás bonyolultságát, a különböző szakaszokban való jogorvoslat esetlegesen vakmerő jellegét, valamint hogy létezik-e a költségmentesség vagy költségkorlátozás nemzeti rendszere.*

*Ezzel szemben az, hogy a költségek az érdekeltet ténylegesen nem tartották vissza az eljárás folytatásától, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy az eljárás ne minősüljön mértéktelenül drágának.*

*Végül ez az értékelés nem követhet eltérő szempontokat attól függően, hogy elsőfokú, fellebbezési vagy második fellebbezési eljárásban végezték el.*

<sup>24</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 28. sz. alatt.

<sup>25</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 29. sz. alatt.

**114. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. március 21-i ítélete (a Cour constitutionnelle (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA kontra État belge (C-375/11. sz. ügy)<sup>26</sup>**

*1. Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) 12. és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely tagállam a rádiófrekvencia-használati jogokkal rendelkező mobiltelefon-szolgáltatókra számára olyan egyszeri díjat vet ki, amelyet mind a rádiófrekvencia-használati jogok újonnan történő megszerzése, mind az utóbbi jogok meghosszabbítása esetén meg kell fizetni, és amely nemcsak a frekvenciák rendelkezésre bocsátásért járó éves díjat egészíti ki — amely az éves díjnak az erőforrások optimális használatának ösztönzése a célja — hanem az engedélyezés ügyintézési költségeit fedező díjat is, feltéve hogy ezen díjak célja valóban az e frekvenciák által képviselt erőforrások optimális használatának biztosítása, azok tárgyilagos mérce szerint indokoltak, átláthatóak, megkülönböztetéstől mentesek és a céljukkal arányosak, továbbá megállapításuk az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv) 8. cikkében szereplő célkitűzések figyelembevételével történik, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.*

*Ugyanezen előfeltevésekből kiindulva a rádiófrekvencia-használati jogokra vonatkozó egyszeri díj összegének akár a frekvenciák és a frekvenciák használatával érintett hónapok száma alapján kiszámított, korábbi, egyszeri koncessziós díj összegére, akár az árverésből eredő összegre hivatkozással történő meghatározása megfelelő módszer lehet a rádiófrekvenciák értékének meghatározására.*

*2. A 2002/20 irányelv 14. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha valamely tagállam az alapügyben szóban forgóhoz hasonló díjat vet ki egy mobiltelefon-szolgáltatóra, feltéve hogy ezt a módosítást objektíve indokolt esetekben és arányos módon végzik el, valamint azt előzetesen valamennyi érintett féllel közölték annak érdekében, hogy lehetővé tegyék számukra az álláspontjuk kifejtését, amit az alapügy körülményeinek fényében a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálni.*

*3. A 2002/20 irányelv 14. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha valamely tagállam a mobiltelefon-szolgáltatóra az alapügyben szóban forgóhoz hasonló díjat vet ki.*

**115. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Landgericht Hamburg (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Novartis Pharma GmbH kontra Apozyt GmbH (C-535/11. sz. ügy)<sup>27</sup>**

*Az olyan tevékenységek, mint amelyekről az alapügyben szó van — amennyiben nem vezetnek az érintett gyógyhatású termék megváltoztatásához, és azokat kizárólag az ilyen műveleteket előíró egyedi rendelkezések alapján végzik, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia — nem teszik szükségessé az emberi, illetve állatgyógyászati felhasználásra szánt gyógyszerek engedélyezésére és felügyeletére vonatkozó közösségi eljárások meghatározásáról és az Európai Gyógyszerügynökség létrehozásáról szóló, 2004. március 31-i 726/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerinti forgalombahozatali engedély megszerzését, hanem azokat mindenesetre továbbra is a 2010. december 15-i 2010/84/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv rendelkezései szabályozzák.*

<sup>26</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 11. sz., Közigazgatási ügyszak, 28. sz. alatt.

<sup>27</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 2. sz., Közigazgatási ügyszak, 11. sz. alatt.

**116. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. április 11-i ítélete (a Landgericht München I (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Karl Berger kontra Freistaat Bayern (C-636/11. sz. ügy)<sup>28</sup>**

*Az élelmiszerjog általános elveiről és követelményeiről, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság létrehozásáról és az élelmiszerbiztonságra vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 2002. január 28-i 178/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 10. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely az élelmiszer és azon élelmiszeripari vállalkozás megjelölése mellett, amelynek neve vagy cégneve alatt az élelmiszert vagy takarmányt előállították vagy kezelték, illetve amelynek neve vagy cégneve alatt az élelmiszer a piacra került, lehetővé teszi a polgárok tájékoztatását, ha egy ilyen élelmiszer az egészségre ugyan nem ártalmas, de emberi fogyasztásra alkalmatlan. Az említett rendelet 17. cikke (2) bekezdésének második albekezdését akként kell értelmezni, hogy az az alapeljárásbelihez hasonló körülmények esetén lehetővé teszi, hogy a nemzeti hatóságok a takarmány- és élelmiszerjog, valamint az állat-egészségügyi és az állatok kíméletére vonatkozó szabályok követelményeinek történő megfelelés ellenőrzésének biztosítása céljából végrehajtott hatósági ellenőrzésekről szóló, 2004. április 29-i 882/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkében szereplő követelmények tiszteletben tartása mellett erről tájékoztassák a polgárokat.*

**117. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. április 11-i ítélete (az Administrativen sad — Varna (Bulgária) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Rusedespred OOD kontra Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravljenje na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno upravljenje na Natsionalnata agentsia za prihodite (C-138/12. sz. ügy)<sup>29</sup>**

*1. A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 203. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatban konkretizált hozzáadottértékadó-semlegesség elvét akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az e cikk átültetésére irányuló nemzeti rendelkezés alapján az adóhatóság az adómentes szolgáltatás nyújtójának nem téríti vissza az utóbbi ügyfélvel szemben tévesen felszámított hozzáadottérték-adót abból az okból, hogy ez a szolgáltató nem helyesbítette a hibás számlát, miközben e hatóság jogerősen megtagadta ezen ügyféltől az említett hozzáadottérték-adó levonásához való jogot, és e jogerős elutasító határozat következtében a nemzeti törvényben előírt helyesbítési eljárás már nem alkalmazható.*

*2. Az adóalany hivatkozhat a 2006/112 irányelv 203. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatban konkretizált hozzáadottértékadó-semlegesség elvére olyan nemzeti jogszabállyal szemben, amely a tévesen felszámított hozzáadottérték-adó visszatérítését a hibás számla helyesbítéséhez köti, miközben az említett hozzáadottérték-adó levonásához való jogot jogerősen megtagadták, és e jogerős elutasító határozat következtében a nemzeti törvényben előírt helyesbítési eljárás már nem alkalmazható.*

**118. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. április 18-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — L. kontra M. (C-463/11. sz. ügy)<sup>30</sup>**

*A bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, mint amellyel ellentétes az alapeljárásban tárgyalt, olyan nemzeti szabályozás, amely szerint az ezen irányelvet átültető jogszabály által meghatározott, egy sajátos szabályozásiterv-típus elfogadását az említett irányelv szerinti környezeti hatásvizsgálat alól mentesítő minőségi feltétel megsértése nem befolyásolja ennek a tervnek az érvényességét.*

<sup>28</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 11. sz. alatt.

<sup>29</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 6. sz., Közigazgatási ügyszak, 19. sz. alatt.

<sup>30</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak, 1. sz. alatt.



**119. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 18-i ítélete (a Tribunalul Sibiu (Románia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Mariana Irimie Administrația Finanțelor Publice Sibiu, Administrația Fondului pentru Mediu (C-565/11. sz. ügy)<sup>31</sup>**

*Az uniós jogot úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely az uniós jog megsértésével beszedett adók visszatérítésekor fizetendő kamatokat az ezen adó visszatérítése iránti kérelem benyújtásának időpontját követő naptól számított kamatokra korlátozza.*

**120. A Bíróság (második tanács) 2013. április 18-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Steinel Vertrieb GmbH kontra Hauptzollamt Bielefeld (C-595/11. sz. ügy)<sup>32</sup>**

*A 2006. szeptember 1-jei 1322/2006 tanácsi rendelettel módosított, a Kínai Népköztársaságból származó integrált elektronikus kompakt fénycső (CFL-i) behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2001. július 16-i 1470/2001/EK tanácsi rendelet és a Kínai Népköztársaságból származó integrált elektronikus kompakt fénycsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámoknak a 384/96/EK rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatát követő kivetéséről és a Vietnami Szocialista Köztársaságban, a Pakisztáni Iszlám Köztársaságban és a Fülöp szigeteki Köztársaságban feladott ugyanilyen termékre történő kiterjesztéséről szóló, 2007. október 15-i 1205/2007/EK tanácsi rendelet azon termékek összességére vonatkozik, amelyek ugyanolyan alapvető jellemzőkkel rendelkeznek, mint az e rendeletek első cikkében említettek, és amelyek szintén a 2000. január 31-i 254/2000/EK tanácsi rendelettel módosított, a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklátúra ex 8539 31 90 vámtarifaszáma alá tartoznak. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak értékelése, hogy ilyenek e az alapügyben szóban forgó termékek annak ellenére, hogy azokat fényerőszabályzóval szerelték fel, vagy hogy az alapügyben szóban forgó termékek eltérő termékeknek minősülnek e amiatt, hogy olyan további jellemzőkkel rendelkeznek, amelyek az említett rendeletekben nem szerepelnek.*

**121. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. április 25-i ítélete (a Tribunal Supremo (Spanyolország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Jyske Bank Gibraltar Ltd kontra Administración del Estado (C-212/11. sz. ügy)<sup>33</sup>**

*A pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 22. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, amely előírja a hitelintézeteknek, hogy a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem érdekében a kért információkat közvetlenül e tagállam pénzügyi hírszerző egységével közöljék, ha ezen intézmények a tevékenységüket a szolgáltatásnyújtás szabadsága rendszerében a tagállam területén fejtik ki, amennyiben e szabályozás nem ássa alá az említett irányelv és a tagállamok pénzügyi hírszerző egységeinek az információcsere terén folytatott együttműködésére vonatkozó rendelkezésekről szóló, 2000. október 17-i 2000/642/IB tanácsi határozat hatékony érvényesülését.*

*Az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes egy ilyen szabályozás, ha azt közérdeken alapuló kényszerítő indok igazolja, alkalmas a kitűzött célok megvalósításának biztosítására, nem haladja meg az elérni kívánt cél megvalósításához szükséges mértéket, és hátrányos megkülönböztetéstől mentesen alkalmazzák, ezeket a nemzeti bíróságnak kell a következő megfontolásokra tekintettel ellenőriznie:*

<sup>31</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 2. sz., Polgári ügyszak, 5. sz. alatt.

<sup>32</sup> A kérdés: Hírlevél III. évf. 4. sz., Közigazgatási ügyszak, 3. sz. alatt.

<sup>33</sup> A kérdés: Hírlevél II. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 18. sz. alatt.

- az ilyen szabályozás alkalmas a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozásának megelőzése mint cél elérésre, amennyiben lehetővé teszi az érintett tagállam számára, hogy a területén szolgáltatást nyújtó hitelintézetek által végrehajtott gyanús pénzügyi műveleteket hatékonyan felügyelje és felfüggeszse, valamint adott esetben a felelősöket felelősségre vonja és megbüntesse.
- a tevékenységüket a szolgáltatásnyújtás szabadsága rendszerében gyakorló hitelintézeteket e szabályozás szerint terhelő kötelezettség e cél elérése tekintetében arányos intézkedésnek minősülhet, amennyiben az alapeljárás tényállásának időpontjában semmilyen hatékony mechanizmus nem állt rendelkezésre a pénzügyi hírszerző egységek teljes mértékű és mindenre kiterjedő együttműködésének a biztosítására.

### Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

#### **XII. A Törvényszék (harmadik tanács) T-129/12. sz., Szarvas kontra Magyarország ügyben 2012. június 26-án hozott végzése ellen Szarvas Tibor által 2012. augusztus 20-án benyújtott fellebbezés (C-389/12 P. sz. ügy)**

*Az Európai Unió Bírósága (nyolcadik tanács) 2013. március 7-i végzésében a fellebbezést elutasította és úgy határozott, hogy a fellebbező maga viseli saját költségeit.*

#### **XIII. 2013. április 3-án benyújtott kereset (T-195/13. sz. ügy)**

*A keresetlevél nyelve: angol*

##### **Kereseti kérelmek**

A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 452/2012-1. sz. felszólalási eljárásra vonatkozó fellebbezéssel kapcsolatban 2013. január 17-én hozott határozatát, és megváltoztatási jogával élve törölje a bejelentő védjegyet;
- másodlagosan, helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 452/2012-1. sz. felszólalási eljárásra vonatkozó fellebbezéssel kapcsolatban 2013. január 17-én hozott határozatát, és utalja vissza az ügyet újbóli elbírálásra az OHIM elé;
- harmadlagosan helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 452/2012-1. sz. felszólalási eljárásra vonatkozó fellebbezéssel kapcsolatban 2013. január 17-én hozott határozatát.

##### **Jogalapok és fontosabb érvek**

*A közösségi védjegy bejelentője:* a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél.

*Az érintett közösségi védjegy:* a CAMEA szóvédjegy, többek között a 3., 5. és 16. osztályba tartozó áruk tekintetében — 9 279 928. sz. közösségi védjegybejelentés.

*A felszólalási eljárásban hivatkozott védjegy vagy megjelölés jogosultja:* a felperes.

*A hivatkozott védjegy vagy megjelölés:* a többek között az Európai Unióra kiterjedő nemzetközi védjegy, a 3., 5. és 8. osztályba tartozó áruk tekintetében.

*A felszólalási osztály határozata:* a felszólalási osztály a felszólalást elutasította.

*A fellebbezési tanács határozata:* a fellebbezési tanács a fellebbezést elutasította.

*Jogalapok:* a 207/2009 tanácsi rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése.

#### **XIV. A Törvényszék 2013. április 12-i ítélete — Du Pont de Nemours (France) és társai kontra Bizottság (T-31/07. sz. ügy)**

1. A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2. A Törvényszék kötelezi a Du Pont de Nemours (France) SAS-t, a Du Pont Portugal — Serviços, Sociedade Unipessoal L da -t, a Du Pont Ibérica, SL-t, a Du Pont de Nemours (Belgium) BVBA-t, a Du Pont de Nemours Italiana Srl-t, a Du Pont De Nemours (Nederland) BV-t, a Du Pont de Nemours (Deutschland) GmbH-t, a DuPont CZ s.r.o.-t, a DuPont Magyarország Kereskedelmi Kft.-t, a DuPont Poland sp. z o.o.-t, a DuPont Romania Srl, DuPont (UK) Ltd-t, a Dy-Pont Agkro Ellas AE-t, a DuPont International Operations SARL-t és a DuPont Solutions (France) SAS-t a saját, valamint az Európai Bizottság részéről az alapeljárásban, valamint az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban felmerült költségek viselésére

3. A Törvényszék kötelezi a European Crop Protection Association (ECPA)-t saját költségeinek viselésére.

#### **XV. A Törvényszék 2013. április 12-i ítélete — Artisjus kontra Bizottság (T-411/08. sz. ügy)**

1. A Törvényszék az (EK 81. cikk) és az EGT-megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásban 2008. június 16-án hozott C(2008) 3435 végleges bizottsági határozat (COMP/ C2/38.698 „CISAC”-ügy) 3. cikkének a Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesületet érintő részét megsemmisíti.

2. A Törvényszék a C(2008) 3435 végleges bizottsági határozat 4. cikke (2) és (3) bekezdésének — annyiban, amennyiben az a 3. cikkre hivatkozik — az Artisjust érintő részét megsemmisíti.

3. A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi az alapeljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

4. Az Artisjus és az Európai Bizottság maguk viselik az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatban felmerült saját költségeiket.

#### **XVI. A Bíróság (nagytanács) 2013. április 16-i ítélete — Spanyol Királyság, Olasz Köztársaság kontra az Európai Unió Tanácsa (C-274/11. és C-295/11. sz. egyesített ügyek)<sup>34</sup>**

1. A Bíróság a kereseteket elutasítja.

2. A C-274/11. sz. ügyben a Spanyol Királyság a saját költségein felül viseli az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségeket.

3. A C-295/11. sz. ügyben az Olasz Köztársaság a saját költségein felül viseli az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségeket.

4. A Belga Királyság, a Cseh Köztársaság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, Írország, a Francia Köztársaság, a Lett Köztársaság, Magyarország, a Holland Királyság, a Lengyel Köztársaság, a Svéd Királyság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, az Európai Parlament és az Európai Bizottság viseli a saját költségeit.

A megtámadott határozat célja, hogy az 1. cikkben felsorolt huszonöt tagállam számára felhatalmazást adjon az EUMSZ 118. cikkben biztosított hatáskörök egymás közötti gyakorlására az egységes szabadalmi oltalom létrehozása területén.

I. Az EUMSZ 118. cikk első bekezdése „[a] belső piac létrehozása, illetve működése keretében” biztosít a szellemi tulajdon jog európai oltalmi jogcímeinek létrehozatalára, valamint egy uniós szintű központi engedélyezési, koordinációs és ellenőrzési rendszer megteremtésére vonatkozó hatáskört. Az

<sup>34</sup> Az ügyben Magyarország alperesi beavatkozóként vett részt.

említett oltalmi jogcímek nyelvhasználati rendjeinek meghatározására vonatkozó, a fenti 118. cikk második bekezdésében biztosított hatáskör szorosan kapcsolódik ez utóbbiak, valamint az ugyanezen cikk első bekezdésében említett központi rendszer megteremtéséhez. Következésképpen e hatáskör szintén a belső piac működésének keretei közé tartozik. Márpedig az EUMSZ 4. cikke (2) bekezdésének értelmében az Unió és a tagállamok között megosztott hatáskörök többek között a „belső piac” területén alkalmazandók.

Az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdésének a) pontjában szereplő „belső piac” területe – az EUMSZ 26. cikk (2) bekezdésében szereplő meghatározás értelmében – „egy olyan, belső határok nélküli térség[re utal], amelyben [...] biztosított az áruk, a személyek, a szolgáltatások és a tőke szabad mozgása.” Az EUMSZ 26. cikk (1) bekezdése előírja, hogy az Unió a „Szerződések vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően meghozza a belső piac létrehozásához, illetve működésének biztosításához szükséges intézkedéseket”. A „Szerződések vonatkozó rendelkezései” kifejezésből kitűnik, hogy a belső piac területére vonatkozó hatáskörök nem korlátozódnak az EUMSZ 114. cikkben és az EUMSZ 115. cikkben a harmonizációs intézkedések elfogadására vonatkozóan biztosított hatáskörökre, hanem minden olyan hatáskörré kiterjednek, amely az EUMSZ 26. cikkben foglalt célkitűzésekhez kapcsolódik, mint amilyenek az EUMSZ 118. cikkben az Unió számára biztosított hatáskörök. Bár a szellemi tulajdonjog területére vonatkozó szabályok kétségtelenül lényegesek a torzításmentes verseny fenntartásához a belső piacon, azonban nem minősülnek az EUMSZ 3. cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „versenyszabályoknak”.

Az EUMSZ 2. cikk (6) bekezdése értelmében az uniós hatáskörök terjedelmét és gyakorlásának részletes szabályait a Szerződésekben foglalt, az egyes területekre vonatkozó külön rendelkezések állapítják meg. Márpedig „a belső piac működéséhez szükséges versenyszabályok megállapítása” területén gyakorolt uniós hatáskörök terjedelmét és gyakorlásuk részletes szabályait az EUMSZ harmadik része VII. címének 1. fejezete határozza meg, és különösen az EUMSZ 101–EUMSZ 109. cikk. Azon megállapítás tehát, hogy az EUMSZ 118. cikk az említett területhez tartozik, ellentétes lenne az EUMSZ 2. cikk (6) bekezdésével, és az lenne a hatása, hogy indokolatlanul kiterjesztené az EUMSZ 3. cikk (1) bekezdése b) pontjának terjedelmét.

Az EUMSZ 118. cikkben biztosított hatáskörök az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdésének értelmében vett megosztott hatáskörökre tartoznak, és következésképpen az EUSZ 20. cikk (1) bekezdésének első albekezdése értelmében vett nem kizárólagos jellegük van.

II. Valamely jogi aktus csak akkor jogellenes hatáskörrel való visszaélés miatt, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban olyan céltól eltérő cél elérése érdekében fogadták el, amelyre a szóban forgó jogkört biztosították, vagy az ügy körülményeinek kezelésére a Szerződések által kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el .

A hatáskörrel való ilyen visszaélésre alapított jogalapjával a Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság lényegében azt rója fel a Tanácsnak, hogy azáltal, hogy felhatalmazást adott a szóban forgó megerősített együttműködésre, megkerülte az EUMSZ 118. cikk második bekezdésében foglalt egyhangúsági követelményt, és elhárította az egységes szabadalmi oltalom nyelvhasználati rendjére vonatkozó bizottsági javaslat e két tagállam általi elutasítását.

Az EUSZ 20. cikk vagy az EUMSZ 326-334. cikk azonban semmiképpen sem tiltja meg azt, hogy a tagállamok az Unió azon hatáskörei keretében hozzanak létre megerősített együttműködést egymás között, amelyeket a Szerződések szerint egyhangúsággal kell gyakorolni. Az EUMSZ 333. cikk (1) bekezdéséből éppen ellenkezőleg az következik, hogy ha az említett EUSZ 20. cikkben és az EUMSZ 326–334. cikkben megállapított feltételek teljesülnek, e hatáskörök lehetővé teszik a megerősített együttműködést, és hogy ebben az esetben – feltéve, hogy a Tanács nem döntött úgy, hogy minősített többséggel fog határozni – az egyhangúság eléréséhez csak a részt vevő tagállamok szavazatait kell figyelembe venni.

Ezenfelül – a Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság állításaival szemben – az EUSZ 20. cikk és az EUMSZ 326–334. cikk nem korlátozza a megerősített együttműködés igénybevételének lehetőségét kizárólag arra az esetre, amikor egy vagy több tagállam kinyilvánítja, hogy még nem állnak készen az Unió egészének jogalkotási tevékenységében való részvételre. Az EUSZ 20. cikk (2) bekezdése

értelmében abban a helyzetben kerülhet jogszerűen sor a megerősített együttműködésre, ha „az együttműködés célkitűzései az Unió egésze által ésszerű határidőn belül nem érhetők el”. Az e rendelkezésben hivatkozott lehetetlenség különböző okoknak lehet betudható, mint például egy vagy több tagállam érdekének hiánya, vagy ha valamely szabályozás uniós szinten való elfogadásában mind érdekeltnek tűnő tagállamok nem képesek e szabályozás tartalmára vonatkozóan megállapodást elérni. Ebből következik, hogy a Tanácsnak a megerősített együttműködésre azt követően felhatalmazást adó határozata, hogy megállapította, hogy az egységes szabadalmi oltalom és annak nyelvhasználati rendje nem valósítható meg az Unió egésze által ésszerű határidőn belül, semmiképpen sem minősül az EUMSZ 118. cikkének második bekezdésében foglalt egyhangúsági követelmény megkerülésének, sem pedig olyan tagállamok kizárásának, amelyek nem csatlakoztak a megerősített együttműködésre irányuló kérelmekhez. Amennyiben a megtámadott határozat megfelel az EUSZ 20. cikkben, valamint az EUMSZ 326. és az azt követő cikkekben megállapított feltételeknek, ami a többi jogalap keretében kerül megvizsgálásra, nem minősül hatáskörrel való visszaélésnek, hanem – mivel az Unió egészére vonatkozó ezen közös szabályozás ésszerű határidőn belül nem valósítható meg – e határozat hozzájárul az integrációs folyamathoz.

Ezt a megállapítást végül semmiképpen nem gyengíti a Spanyol Királyság által az ESZE 142. cikk létre alapított érv sem. A fenti 142. cikk (1) bekezdése értelmében „[h]a a Szerződő Államok valamely csoportja különmegállapodásban úgy rendelkezik, hogy a területükre kiterjedő hatállyal megadott európai szabadalom egységes jellegű, előírhatja, hogy európai szabadalom csak az összes ilyen állam területére kiterjedő hatállyal, egységesen adható”. Mivel az Unió valamennyi tagállama az ESZE részes állama, az Unió tagállamai közötti egységes hatályú európai szabadalmi oltalomnak – a megtámadott határozatban tervezett formájában való – létrehozatalára a Spanyol Királyság állításának megfelelően sor kerülhet az ESZE 142. cikke szerinti „különmegállapodással” is. E tagállam állításaival szemben azonban e körülményből nem vonható le az a következtetés, hogy az EUSZ 20. cikkben előírt jogkört attól eltérő célra használták, mint amelyre biztosították, amikor az Unió tagállamai e szabadalmi oltalmat nemzetközi megállapodás megkötése helyett a megerősített együttműködés keretében elfogadott jogi aktussal hoztak létre.

III. Az EUSZ 20. cikk (2) bekezdése értelmében megerősített együttműködést „a Tanács végső lehetőségként, akkor fogadhat el, ha megállapította, hogy az együttműködés célkitűzései az Unió egésze által ésszerű határidőn belül nem érhetők el”. E feltétel különös jelentőséggel bír, és az EUSZ 20. cikk (1) bekezdésének második albekezdésével együttesen kell értelmezni, amely szerint a megerősített együttműködés „az Unió célkitűzései megvalósításának előmozdítására, érdekeinek védelmére és az integráció folyamatának megerősítésére irányul.”

Az Unió érdekei és az integráció folyamata nyilvánvalóan nem részesülne védelemben, ha bármilyen sikertelen tárgyalás egy vagy több megerősített együttműködéshez vezethetne az Unió egészére vonatkozó szabályozás elfogadását lehetővé tevő kompromisszum keresése helyett. Ennélfogva a „végső lehetőségként” kifejezés hangsúlyozza, hogy csak azok a helyzetek vezethetnek a megerősített együttműködésre felhatalmazást adó határozat elfogadásához, amelyeket az ilyen szabályozás belátható időn belüli elfogadásának a lehetetlensége jellemez.

A felperesek arra hivatkoznak, hogy mind abban az időpontban, amikor a Bizottság előterjesztette a felhatalmazás megadására vonatkozó javaslatát a Tanácshoz, mind pedig a megtámadott határozat előterjesztésekor még mindig reális esély volt a kompromisszum elérésére. Azt állítják továbbá, hogy az egységes szabadalmi oltalomra és annak nyelvhasználati rendjére vonatkozó megállapodás elérésére irányuló tárgyalások nem voltak olyan sokrétűek és elmélyültek, mint ahogyan azt a Tanács és az őt támogató beavatkozók állítják. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a megerősített együttműködésre felhatalmazást adó határozat elfogadásához vezető eljárásban részt vesz a Bizottság, amely erre vonatkozó javaslatot terjeszt elő, az Európai Parlament, amely jóváhagyja azt, és a Tanács, amely meghozza a megerősített együttműködésre felhatalmazást adó végleges határozatot.

Az említett végleges határozat meghozatalakor a Tanács van a legjobb helyzetben annak megítélésére, hogy a tagállamok bizonyosságát adták-e a kompromisszumra irányuló szándéknak, és alkalmas helyzetben van olyan javaslatok előterjesztésére, amely az Unió egészére vonatkozó szabályozás belátható időn belüli elfogadását eredményezhetik. A Bíróságnak tehát a megerősített együttműködésre felhatalmazást adó határozat végső lehetőségként történő elfogadására vonatkozó

feltétel tiszteletben tartására irányuló felülvizsgálat gyakorlása során azt kell vizsgálnia, hogy a Tanács gondosan és pártatlanul megvizsgálta-e az erre a kérdésre vonatkozó tényeket, és hogy kellőképpen indokolta-e azt a következtetést, amelyre jutott.

A jelen ügyben a Tanács helytállóan vette figyelembe azt, hogy az egységes szabadalmi oltalom uniós szinten történő létrehozatalára kezdeményezett jogalkotási folyamat 2000-ben kezdődött, és több szakaszba eljutott. Az is bizonyos, hogy a tagállamok összessége jelentős számú, az egységes szabadalmi oltalomra vonatkozó különböző nyelvhasználati rendet vitatott meg a Tanácsban, és hogy e rendek közül egy sem kapott olyan támogatást – sem kompromisszumos elemek nélkül, sem pedig azokkal kiegészítve –, amely alkalmas lett volna arra, hogy az e szabadalmi oltalomra vonatkozó teljes „jogalkotási csomag” uniós szinten történő elfogadását eredményezze. Egyébként a felperesek egyetlen, a Tanács azon állításának megcáfolására alkalmas konkrét bizonyítékot sem szolgáltatottak, miszerint az egyes javasolt vagy elképzelhető nyelvhasználati rendhez elegendő támogatás hiánya továbbra is fennállt a megerősített együttműködésre irányuló kérelmek benyújtásakor, a Bizottság által a Tanácsnak átadott, a felhatalmazás megadására vonatkozó javaslatkor és a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában. Amikor a szóban forgó aktus meghozatalára az érintettek számára jól ismert körülmények között kerül sor, ezen aktus indokolható rövidítetten. A felpereseknek a tárgyalásokon való részvételére és a megtámadott határozathoz vezető korábbi sikertelen lépéseknek az e határozatra vonatkozó javaslatban való részletes kifejtésére tekintettel nem állapítható meg, hogy az említett határozat olyan mértékben megsértette az indokolási kötelezettséget, amely a megsemmisítését eredményezhetné.

IV. A Tanács és az őt támogató beavatkozók állításának megfelelően az ESZE szabályainak megfelelően nyújtott európai szabadalmak nem nyújtanak egységes oltalmat az ezen egyezményben részes államokban, hanem ezen államok mindegyikében olyan oltalmat biztosítanak, amelynek terjedelmét a nemzeti jog határozza meg. A megtámadott határozatban tervezett egységes szabadalom viszont a megerősített együttműködésben részt vevő valamennyi tagállam területén egységes oltalmat biztosítana. Következésképpen mint megalapozatlant el kell utasítani a felperesek azon érvelését, miszerint az egységes szabadalom által nyújtott oltalom nem járna előnyökkel az egységesség, és így az integráció szempontjából az ESZE által előírt szabályok alkalmazásából eredő helyzethez képest.

Az EUMSZ 326. cikk első bekezdéséből következik, hogy az Unió számára biztosított hatáskörnek a megerősített együttműködés keretében történő gyakorlása során a Szerződések más rendelkezései mellett tiszteletben kell tartani azon rendelkezést, amely e hatáskört biztosítja. A jelen keresetben szereplő megerősített együttműködésnek következképpen tiszteletben kell tartania az EUMSZ 118. cikket. Az EUMSZ 118. cikknek való megfelelésre vonatkozó e kötelezettségre tekintettel a szóban forgó megerősített együttműködésnek a szellemi tulajdonjogok egységes oltalmát biztosító európai oltalmi jogcímek létrehozására vonatkozó intézkedéseket kell elfogadnia.

Mivel az EUMSZ 118. cikkben biztosított hatáskört a jelen esetben megerősített együttműködés keretében gyakorolják, ebből az következik, hogy a szellemi tulajdonjog ily módon létrehozott európai oltalmi jogcíme, az általa biztosított egységes oltalom és az ehhez kapcsolódó szabályok nem az egész Unióban lesznek érvényesek, hanem csak a részt vevő tagállamok területén. E következtetés – anélkül, hogy az EUMSZ 118. cikk megsértésének minősülne – szükségszerűen következik az EUSZ 20. cikkből, amely a (4) bekezdésében kimondja, hogy „[a] megerősített együttműködés keretében elfogadott jogi aktusok csak az abban részt vevő tagállamokat kötelezik.”

Nem állítható joggal az, hogy a megtámadott határozat – mivel a részt vevő tagállamokban, és nem az egész Unióban alkalmazandó egységes szabadalmi oltalom létrehozatalára irányuló javaslatot tartalmaz – hátrányosan befolyásolja a belső piacot, vagy az Unió gazdasági, társadalmi és területi kohézióját. A megtámadott határozat (7) preambulumbekzdésében szereplő nyelvhasználati rendnek az Uniós joggal való összeegyeztethetősége nem vizsgálható a jelen kereset keretében. Amint ugyanis az említett (7) preambulumbekzdés kifejti, az itt bemutatott nyelvhasználati rend mindössze a Bizottság azon kompromisszumos elemekkel kiegészített javaslatának felel meg, amelyeket az Unió Tanácsának elnökségét betöltő tagállam javasolt a megerősített együttműködésre irányuló kérelmek benyújtásakor. Az ebben a preambulumbekzdésében ismertetett nyelvhasználati rend tehát mindössze előkészítő szakaszban volt a megtámadott határozat elfogadásakor, és nem volt annak alkotóeleme.

Ebből következik, hogy az EUMSZ 326. cikk állítólagos megsértésére alapított érvelés részben megalapozatlan, részben pedig elfogadhatatlan.

Az EUMSZ 327. cikknek megfelelően a megtámadott határozatban engedélyezett megerősített együttműködésnek tiszteletben kell tartania a Spanyol Királyságnak és az Olasz Köztársaságnak – mint az ezen együttműködésben részt nem vevő tagállamoknak – a „hatásköreit, jogait és kötelezettségeit”. Márpedig a megtámadott határozatban semmi nem sérti e két tagállam bármely hatáskörét, jogát vagy kötelezettségét. Különösen nem lehet ez utóbbiak hatáskörei, jogai vagy kötelezettségei megsértésének minősíteni az olyan nyelvhasználati rend bevezetésének – az e határozatban szereplő – jövőbeli lehetőségét, amelyet a Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság ellenez. Noha természetesen lényeges, hogy a megerősített együttműködés ne eredményezze olyan intézkedések elfogadását, amelyek megakadályozzák az abban részt nem vevő tagállamokat a hatásköreik és jogaik gyakorlásában, valamint kötelezettségeik ellátásában, ezen együttműködés résztvevői megállapíthatnak olyan szabályokat, amelyekkel e részt nem vevő tagállamok nem értenének egyet, ha részt vennének az együttműködésben.

Az ilyen szabályok bevezetése egyébként nem teszi nem létezővé a részt nem vevő tagállamok azon lehetőségét, hogy csatlakozzanak a megerősített együttműködéshez. Amint az EUMSZ 328. cikk (1) bekezdésének első albekezdése ugyanis előírja, e csatlakozás attól a feltételtől függ, hogy e tagállamok megfeleljenek az ezen együttműködésben annak kezdetétől részt vevő tagállamok által már elfogadott jogi aktusoknak. Ezenfelül meg kell jegyezni, hogy a Spanyol Királyság és az Olasz Köztársaság nem cáfolta meg a megtámadott határozat (14) preambulumbekzdésének második, harmadik és negyedik mondatában említett megállapításokat. Ebből következik, hogy az EUMSZ 327. cikk megsértésére alapított érvelés szintén nem megalapozott.

V. A megerősített együttműködésre vonatkozó, a jelen keresetekben érintett felhatalmazást a Tanács az EUMSZ 329. cikk (1) bekezdése alapján adta, vagyis a Bizottság javaslatára és a Parlament hozzájárulását követően. A Bizottság javaslata pedig azon tagállamok kérelmein alapult, amelyek a szóban forgó megerősített együttműködést létre kívánták hozni. E kérelmeknek az említett 329. cikk (1) bekezdése értelmében meg kell jelölniük „a javasolt megerősített együttműködés hatókörét és célkitűzéseit.”

Az ügy irataiból kiderül, hogy mind az említett kérelmek, mind pedig a Bizottság javaslata tartalmazott ilyen pontosításokat. Ez utóbbiakat megismétli a megtámadott határozat, nevezetesen annak (6) és (7) preambulumbekzdése. A Tanács nem volt köteles a megtámadott határozatban további információkat szolgáltatni azon tartalomról, amellyel a szóban forgó megerősített együttműködés résztvevői által elfogadandó rendszer rendelkezni fog. E határozatnak ugyanis kizárólag az volt a célja, hogy a kérelmező tagállamok számára felhatalmazást adjon ezen együttműködés megkezdésére. Következésképpen ez utóbbiak feladata, hogy az Unió intézményeinek az EUSZ 20. cikkben és az EUMSZ 326–334. cikkben foglalt részletes szabályok szerinti igénybevételével létrehozza az egységes szabadalmi oltalmat, és megállapítsa az arra vonatkozó szabályokat, adott esetben ideértve az igazságszolgáltatásra vonatkozó különös szabályokat is.

## **XVII. A Törvényszék 2013. április 23-i végzése — Magyarország kontra Bizottság (T-221/07. sz. ügy)**

*A hetedik tanács elnöke elrendelte az ügy törlését.*

## **XVIII. A Törvényszék 2013. május 17-i ítélete — Rocket Dog Brands kontra OHIM — Julius-K9 (JULIUS K9) (T-231/12. sz. ügy)<sup>35</sup>**

1. *A Törvényszék a keresetet elutasítja.*

2. *A Törvényszék a Rocket Dog Brands LLC-t kötelezi a költségek viselésére.*

---

<sup>35</sup> 2012. július

## A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

### Büntető ügyszak

*Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.*

### Gazdasági ügyszak

*Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.*

### Munkaügyi ügyszak

#### **Mfv.III.10.258/2012/4.**

*A nyugdíjigény nem évül el. A Tny. 80. § (1) bekezdése nem elévülési, hanem kifizetést korlátozó szabály.*

A 1408/71/EGK rendelet 94. cikk (6) bekezdése szerint, ha a (4) és (5) bekezdésben említett kérelmet (ami a felperes esetében az 1995-ben a magyar jogszabályok alkalmazásával megállapított rokkantsági nyugdíja 1408/71/EGK rendelet szerinti felülvizsgálata iránti kérelem), a 1408/71/EGK rendeletnek az érintett tagállam területén történő alkalmazásának időpontjától (jelen esetben 2004. május 1-től) számított két éven belül nyújtják be, az e 1408/71/EGK rendelet szerint szerzett jogosultságok ettől az időponttól hatályosak, és más tagállamok jogszabályainak e jogosultság elvesztésére vagy elévülésére vonatkozó rendelkezései az érintett személlyel szemben nem érvényesíthetők.

A Tny. 80. § (1) bekezdése szerint, ha az igény elbírálása után megállapítják, hogy a nyugdíjbiztosítási igazgatási szerv az eljárása során jogszabályt sértett, és emiatt az igényt elutasították, illetve az ellátást nem folyósították, vagy alacsonyabb összegű nyugellátást állapítottak meg, illetve folyósítottak, akkor a jogszabálysértés megállapításától számított öt éven belül járó összeget, valamint az (5) bekezdés szerinti késedelmi kamatot ki kell fizetni.

A 1408/71/EGK rendelet 94. cikk (6) bekezdése a 1408/71/EGK rendelet szerinti ellátásokra való jogosultság elvesztésére vagy elévülésére vonatkozó tagállami jogszabályok érvényesülését gátolja. A Legfelsőbb Bíróság az EBH 2011.2354. számon közzétett határozatában rögzítette, hogy a nyugellátási igény késedelmes érvényesítésnek nem következménye az igényre való jogosultság elvesztése, a nyugdíjigény nem évül el. A felperes ellátásra való jogosultsága 2004. május 1-től került megállapításra, a Tny. 80. § (1) bekezdésének alkalmazása tehát jogosultságának elvesztését és elévülését sem eredményezte. E rendelkezés nem elévülési, hanem kifizetést korlátozó szabály, ezért a munkaügyi bíróság jogszabálysértés nélkül döntött a kereset elutasításáról.

#### **Mfv.II.10.637/2012/4. ; Mfv.II.10.714/2012/4.**

*Az utazó munkavállaló vezetési szünete - eltérő rendelkezés, vagy megállapodás hiányában - a munkaidőbe nem számít be.*

### Polgári ügyszak

*Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.*

### Közigazgatási ügyszak

#### **Kfv.V.35.156/2012/3.**

*Általános forgalmi adó fizetésre kötelezett az, aki a számlán áfát tüntet fel. Nem azonosak az áfafizetési és áfalevonási jog törvényi feltételei, illetve követelményei.*



A jelenleg hatályos általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXVII. törvény 55. §-ának (2) bekezdése is akként rendelkezik, hogy fizetési kötelezettség keletkezik, ha teljesítés hiánya ellenére számlakibocsátás történik. A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról - közös, hozzáadottértékadó-rendszer, egységes adóalap megállapításáról - szóló 77/388/EGK tanácsi irányelv 21. cikk 1. pontjának c) alpontja is úgy rendelkezik, hogy a belföldi forgalomban héa fizetésére kötelezett bármely személy, aki héa-t tüntet fel a számlán vagy a számlát helyettesítő bizonylaton. Az Európai Unió Bírósága egyebek mellett a C-566/07 számú ítéletében is úgy foglalt állást, hogy nem ellentétes az adósemlegesség elvével, ha valamely tagállam, az ebben a tagállamban kizárólag a számlán való téves feltüntetés miatt fizetendő hozzáadott értékadó helyesbítését ahhoz a feltételhez köti, hogy az adóalany a nyújtott szolgáltatások igénybe vevője részére olyan módosított számlát küld, amely nem tünteti fel az említett adót, ha ez az adóalany nem hártotta el időben és teljes mértékben az adóbevétel-kiesés veszélyét. A Kúria, illetve jogelődje a Legfelsőbb Bíróság már több ítéletében rámutatott arra, hogy nem azonosak az áfa fizetésre, illetve levonásra vonatkozó szabályok.

### **Kfv.I.35.164/2013/5.**

*Amennyiben a számlakibocsátó felszámolás alatt áll, 100.000 Ft-ot meghaladó ügylet esetén a fordított adózás szabályait kell alkalmazni. Önmagában a vállalkozói igazolvány visszavonása a számlabefogadó oldalán nem járhat az adólevonás megtagadásával.*

A Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a több éve fennálló gazdasági kapcsolatban az adó levonási jog gyakorlását miként befolyásolja az adószám és a vállalkozási engedély hiánya.

Az Európai Unió Bírósága a C-324/11. számú Tóth-ügyben 2012. szeptember 6-án hozott ítéletének 1. pontjában megállapította, hogy a HÉA irányelvet és az adósemlegesség elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha az adóhatóság elutasítja az adóalanyt a számára teljesített szolgáltatások után felszámított vagy megfizetett hozzáadottérték-adó levonására vonatkozó jogát azzal az indokkal, hogy a számlakibocsátó egyéni vállalkozói igazolványát, szolgáltatások nyújtását vagy a vonatkozó számla kibocsátását megelőzően visszavonták, amennyiben e számla az ezen irányelv 226. cikkében megkövetelt valamennyi - különösen a hivatkozott számlákat kiállító személy és a nyújtott szolgáltatások jellegének meghatározásához szükséges - adatot tartalmazza.

Az ítélet az indoklás 32. pontjában utal a C-438/09. számú Dankowski-ügyben hozott ítéletére is. Megállapította, hogy a címzettet megilleti a levonási jog akkor is, ha a szolgáltató nem a héa-nyilvántartásba bejegyzett adóalany, ha a szolgáltatásra vonatkozó számlák a 2006/112. irányelv 226. cikkében megkövetelt valamennyi -különösen a hivatkozott számlákat kiállító személy és a nyújtott szolgáltatások jellegének meghatározásához szükséges - adatot tartalmazzák.

### **Kfv.I.35.275/2012/5.**

*Az Art. szabályozása általánosságban határozza meg a rendeltetésellenes joggyakorlást, pontos elhatárolást, hogy az milyen magatartással valósul meg és mely körülmények fennállása esetén állapítható meg, nem ad. A jogalkalmazó feladata a konkrét eset releváns tényállási elemeinek értékelése alapján annak meghatározása.*

Az Áfa tv. alapját képező a közös hozzáadottértékadó-rendszerről a Tanács 2006/112/EK irányelve értelmezése kapcsán az Európai Unió Bírósága már több esetben kifejtette, hogy a közösségi jogi szabályozás alkalmazását nem lehet oly módon kiterjeszteni, hogy az vonatkozzon a gazdasági szereplők visszaélésszerű magatartására is, vagyis azon ügyletekre, amelyeket nem a rendes kereskedelmi ügyletek keretében hajtanak végre, hanem kizárólag abból a célból, hogy csalárd módon részesüljenek a közösségi jog által biztosított előnyökből.

Az Európai Unió Bírósága a C-255/02. Halifax ügyben kimunkálta a visszaélésszerű magatartás megállapításához szükséges feltételeket, mikor előírta, hogy azt kell vizsgálni, hogy:

- a Hatodik Irányelv és az azt átültető nemzeti jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben előírt feltételek formális fennállása ellenére az érintett ügyletek eredménye olyan adóelőny megszerzése legyen, amely ellentétes a fenti rendelkezések célkitűzéseivel,
- az objektív körülmények összességéből ki kell tűnnie, hogy a szóban forgó ügyletek elsődleges célja valamely adóelőny megszerzése.”

Kifejezetten a nemzeti bíróság feladatává tette annak értékelését, hogy a szerződéses formától függetlenül az általa vizsgált ismérvek egységet képező ügylet fennállására utalnak-e.

A fentiek alapján rögzíthető, hogy az adóhatóság helyesen járt el, amikor vizsgálta, hogy a felek által kötött ügyletek egységet képeznek-e, vagy ezek tisztán mesterségesen létrehozottak. A gazdasági szereplők közötti jogi, gazdasági és/vagy személyes kapcsolatok azok amelyek jellegüknél fogva jelzik az adóelőny megszerzésére irányuló alapvető célt annak ellenére, hogy egyébként esetleg fennállnak más gazdasági célok is.

Így nem tévedett az első fokú bíróság mikor értékelte a felek közötti személyi kapcsolatokat. Ugyanakkor a Kúria szerint hibázott akkor, amikor nem vizsgálta a személyi összefonódást mutató cégektől teljesen elkülönült jogalany szándékát, akaratát a perbeli ügylet kapcsán, mi vezette a Zrt-t a szerződések megkötése, az opciós jogról történő lemondás kapcsán. A tényállás szerint a gépjárműveket korábban az ugyanezen személyi körhöz tartozó Kft. hitelből vásárolta, mely hitelt a jelen perben lízingbe adó céggént szereplő Zrt. nyújtotta. A gépjárműveket megvásárló Kft. a gazdasági életben bekövetkezett negatív változások, a megnövekedett devizahitel törlesztő részletei okán hiteltörlesztésének már határidőben nem tudott eleget tenni. A közigazgatási iratok között fellelhető a Kft-nek a finanszírozókkal folytatott levelezése, melyből egyértelműen kiderül, hogy a Kft. a megnehezedett gazdasági körülmények ellenére is szerződéses kötelezettségeinek megpróbált eleget tenni, más konstrukciók felkutatásával a hitelének kiváltására törekedett. Ebből következően indokolt gazdasági érdek, cél vezette, amikor gépjárműveket eladta a kölcsönt finanszírozó Zrt. részére mégpedig a fennálló hitelekkel azonos összegben, a Zrt. pedig ezt zárt végű pénzügyi lízing keretében továbbhasznosította.

A hitelfinanszírozó bank azáltal, hogy a gépjárművek tulajdonjogát megszerezte, kedvezőbb piaci helyzetbe került, és egy más számára több biztosítékot nyújtó konstrukcióval hasznosította gépjárműveket akként, hogy az ugyanazon személyek tulajdonában lévő másik cég, felperes részére azt lízingelte. Mindezek olyan körülmények, amelyeket az adóhatóság, illetőleg a bíróság az ügylet megítélésakor nem értékelt és nem vett figyelembe. Pusztán ugyanazon személyek tulajdonában lévő cégek tevékenységét vizsgálta, indokolatlanul nagyobb hangsúlyt fektetett a tevékenységi kör változás, a gépjárművek árának és a szerződésben szereplő ár kalkuláció közötti ellentmondás és gépjárművek átadásának elemzésére és kizárólag ezekből következtetve helytelenül jutott arra az álláspontra, hogy a konstrukció megteremtésének célja az adóelőnyhöz jutás volt. Azonban a Kúria álláspontja szerint - figyelemmel az Európai Unió Bíróságának ezzel összefüggésben kifejtett állásfoglalására is - harmadik fél részéről felmerülő olyan jogos gazdasági érdek is fennállt, amelyet számba kellett venni. Emiatt nem volt lehetőség a visszaélészerű magatartás, a rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítására.

Ugyanakkor a Kúria nem értett egyet azzal az állásponttal, hogy az adóhatóságnak egyenként valamennyi gépjármű esetében kellett volna ezt vizsgálnia, hiszen az adóhatóság és a bíróság is a szerződéses láncolatot, mint egészet a jogalap tekintetében vizsgálta, így nem egyenként, hanem összességében kellett elemeznie ezeket a szerződéseket.

Összegezve, a feltárt körülmények nem voltak elegendőek annak megállapításához, hogy a létrejött szerződéses konstrukciók célja kizárólag adóelőny megszerzése volt.

### **Kfv.I.35.291/2012/7.**

*Az Európai Unió Bírósága már több iránymutató döntése alapján a tagállami bíróság feladatává tette az ügyletek elemzését abból a célból, hogy azok tisztán mesterséges jellege folytán adóelőleg megszerzésére irányulnak.*

Az Art. 2. § (1) bekezdése a Tanács Hatodik irányelve a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról - közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapítás szöveg 77/388/EGK irányelvvel összhangban kizárja az adólevonási jog gyakorlását olyan ügyletek után, amelyek visszaélészerű magatartást valósítanak meg. Az Európai Unió Bírósága több iránymutató döntésében (C-255/02. Halifax, C-223/03. University of Huddersfield, C-419/02. BUPA ügy) hangsúlyozta, hogy nem lehet a közösségi jogi normákra csalárd módon vagy visszaélészerűen hivatkozni. Kimondta, hogy a Hatodik Irányelvvel ellentétes az, ha az adóalany az előzetesen felszámított HÉA levonásához való jogát olyan ügyletekkel kapcsolatban gyakorolja, amelyek visszaélészerű magatartást valósítanak meg. A visszaélészerű magatartás megállapításához az szükséges, hogy a Hatodik Irányelv és az azt átültető nemzeti jogszabályok vonatkozó rendelkezéseiben előírt feltételek formális fennállása ellenére az érintett ügyletek eredménye olyan adóelőny megszerzése legyen, amely ellentétes a fenti rendelkezések célkitűzéseivel. Másrészt az objektív elemek összességéből kell következtetni arra, hogy az érintett ügyletek alapvető célja az adóelőny megszerzése. A C-425/06. Part Service ügyben rögzítette azt is, hogy a nemzeti bíróság az általa elvégzendő értékelés keretében mérlegelheti az ügyletek tisztán mesterséges jellegét, valamint a kérdéses gazdasági szereplők közötti jogi, gazdasági és/vagy személyes kapcsolatokat, mivel ezek az ismérvek a jellegüknél fogva jelzik, hogy az adóelőny megszerzése az alapvető cél annak ellenére, hogy egyébként esetleg fennállnak gazdasági célok is. Ezeknek az értékelését azonban minden esetben a tagállami bíróság feladatává tette.

A fenti iránymutatások alapján tehát a perbeli ügyben is a bíróságnak kellett állást foglalnia a felek által kötött adásvételi szerződés és az ezt követő ügyletek vizsgálatával, a személyi, székhelyazonosságok, illetve az ügylet lebonyolításában részt vevő különböző társaságok szerepe, a banki pénzmozgások figyelembe vételével arról, hogy a megállapodás megkötésével mi volt az abban részt vevő cégek szándéka, mi volt a tranzakciók elsődleges célja. Az első fokú bíróság helyesen világított rá arra, hogy a szerződéses formáktól függetlenül az általa vizsgált ismérvek egységet képező ügylet fennállására utalnak. Az egész láncolat felállítására abból a célból került sor, hogy az ingatlant eladó kft. áfa-befizetési kötelezettségét minimalizálják, mellyel szemben az ingatlant megvásárló felperesnél jelentős összegű áfa-visszaigénylés keletkezett. A jogerős ítélet a személyi, tárgyi, pénzügyi feltételek részletes elemzése útján jogszerű következtetést vont le, ezek fennállását, meg nem valósulását a felperes érdemben a per tárgyalása során cáfolni nem tudta. Az a másik jogerős bírósági ítéleti megállapítás, hogy az ingatlaneladás a gazdasági tevékenység, termékértékesítés fogalmát kimerítette, nem áll ellentétben azzal a megállapítással, hogy a felek a HÉA levonáshoz való jog gyakorlását visszaélészerűen gyakorolták. Önmagában tehát az hogy a tevékenység termékértékesítés volt, mert kimerítette az erre vonatkozó fogalmak objektív kritériumait, még nem alapozza meg az adólevonási jog jogszerű gyakorlását.

Miután az Európai Unió Bírósága már több iránymutató döntésében kifejtette, hogy a tagállami bíróság feladata az objektív körülmények feltárása, illetőleg értékelése, ebből kifolyólag a felperes által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmet külön végzésében elutasította.

### **Kfv.I.35.295/2012/6.**

- 1) Az áfa levonási jog érvényesítésének szabályai közösségen belüli értékesítés esetén.*
- 2) A áfa alapnak meghatározása.*
- 3) Az adóhatóságot nem terheli tájékoztatási kötelezettség fiktív számla esetén.*

Az alapul szolgáló adójogi tényállás prototípusa mind a Legfelsőbb Bíróság/Kúria, mind az Európai Bíróság előtt ismert. Ebbe a körbe tartozik pl. a Kfv.V.35.232/2010/4., Kfv.I.35.167/2011/9., Kfv.V.35.352/2011/6., Kfv.I.35.627/2011/5. határozata, vagy a felperes által is hivatkozott Mecsek-Gabona ügyben hozott C-273/11. számú ítélet.

Az Európai Bíróság a Közösségen belüli áfa ügyekben, ahol legkevesebb két közösségi tagállam érintett, a belföldi értékesítésektől eltérően közelíti meg a levonási jog jogosultjának helyzetét. A jogerős ítélet helytállóan emelte ki, hogy ezekben az esetekben az adókijátszásban való aktív magatartás hiánya esetén is fennállhat az adózói felelősség. A Közösségen belüli termékértékesítés

adómentessége megtagadható, ha az érintett adózó nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az adókijátszásban való részvételt, amivel komoly bizonyítási teher kerül a termékek értékesítőire. A felperes esetében a jogerős ítéletben feltárt körülmények folytán hiányoztak ezek az ésszerű intézkedések. A Kúria kiemeli, hogy a felperes olyan CMR levelekkel adta ki az árút, amelyekben feltüntetett tehergépjármű rendszámok és az okmányok szerint a fuvarozást végző Vevő között semmiféle kapcsolat nincs: az ilyen eljárás semmiképpen nem tekinthető ésszerűnek.

A jogerős ítélettel érintett számlák nem hibásak, nem hiányos adattartalmúak, a bennük feltüntetett gazdasági esemény fiktív. Gazdasági esemény hiányában a szabálytalanságok, mulasztások nem korrigálhatók. Ezért fogalmilag kizárt, hogy ezekkel a számlákkal összefüggésben az adóhatóságot az Art. 129.§ (1) bekezdés d) pontja szerint - az utólagos adómegállapítás során az adóhatóság teljesítési határidő tűzésével rendelkezik az ellenőrzés során feltárt, könyvvezetési, nyilvántartási szabálytalanságok, illetve az adóköteles tevékenység ellenőrzése szempontjából jelentőséggel bíró mulasztások megszüntetéséről - tájékoztatási kötelezettség terhelje. Gazdasági esemény hiányában a korrekciós lehetőség az Áfa tv. 55.§ (2) bekezdése szerinti módon, az egyéb törvényi feltételek megtartása mellett, a számla érvénytelenítésével, a számlakibocsátó kezében van.

### **Kfv.V.35.306/2012/6.**

*Az adómentesség törvényi feltételeinek meglétét az adózónak kell bizonyítania.*

Abban az esetben, ha az adómentesség törvényi feltételei hiányoznak, akkor az adózót az általános szabályok szerinti áfa megfizetése terheli, és nem önmagában egy fuvarozás létesít adómentességet, hanem egy belföldi küldeményként feladott vagy belföldről fuvarozott termék valós, igazolt értékesítése belföldről kívülre, de a Közösség területére. Nem hagyható tehát figyelmen kívül, hogy történt-e valós termékértékesítés a számla szerinti fél számára és ennek közvetlen következményeként igazoltan jutott-e ki más tagállamba a termék. Az 2007. évi CXXVII. törvény előzőekben nevesített szabályai összhangban állnak a 2006/112/EK irányelv 138.cikk (1) bekezdésével, mely szerint *„A tagállamok mentesítik az adó alól a termékértékesítést, ha a terméket az eladó vagy beszerző, vagy megbízásukból más személy adta fel vagy fuvarozta el az érintett tagállam területén kívülre, de a Közösség területére, és ha a termékértékesítés megrendelője a termék elfuvarozásának indulása szerinti tagállamtól eltérő tagállamban adóalanyként eljáró személy vagy nem adóalany jogi személy.”*

Az Európai Unió Bírósága és a Kúria is már több ügyben rámutatott arra, hogy a Közösségen belüli adómentesség igazolására nem elegendő pusztán egy formailag megfelelő CMR fuvarlevél felmutatása, az EXW paritásra hivatkozás. Szükséges az is, hogy a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog az eladó értékesítésének közvetlen következményeként valóban átszálljon a vevőre és az eladó igazolja, hogy e terméket eladták, vagy elszállították más tagállamba, tehát bizonyítsa, hogy a terméke a feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét, igazoltan kiszállításra került.

A rendelkezésre álló okiratok, dokumentumok, kapcsolódó vizsgálatokból, nemzetközi megkeresések adataiból kizárólag olyan ténybeli és jogkövetkeztetés vonható le, mely szerint nem teljesültek az adómentes termékértékesítés objektív törvényi feltételei. A felperes a közigazgatási és a peres eljárás során az alperesi határozatban rögzítettekkel szemben nem nevezett meg, és nem bizonyított egyetlen egy olyan tény, magatartást, körülményt sem, amely alapot adhatna kellően körültekintő magatartás, avagy ésszerűen elvárható intézkedések megtételére vonatkozó megállapításra. A felülvizsgálati kérelemmel támadott ítéletbe foglalt érdemi döntés megfelel a közösségi joggyakorlatnak is, mely szerint ezzel nem ellentétes az, ha megtagadják az eladótól a Közösségen belül értékesítés adómentességét, feltéve, hogy objektív körülmények alapján bizonyítást nyer, hogy ez utóbbi nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, illetve hogy tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy ügyletével adócsaláshoz, adókijátszáshoz járul hozzá, és nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az ebben való részvételt. (C-409/04., C-273/11.).

Az pedig jelen ügyben fel sem merült, hogy az adóhatóság vagy a bíróság olyan magatartást kért volna számon a felperestől, amely teljesítése a kellő körültekintés vagy az ésszerű intézkedések körében

elvárhatatlan, vagy teljesíthetetlen lett volna, tehát nem az áru személyes követését, kikísérését." Az ésszerűen elvárható intézkedések, a kellően körültekintő magatartás körébe mindenképpen beletartozik, és nem minősíthető bonyolult, kivitelezhetetlen ellenőrzési tevékenységnek, hogy egy cukorkereskedelemmel korábban nem foglalkozó gazdasági társaság -- amely az ügyletben nem személyesen jár el, hanem a részére eladó tulajdonosának hozzátartozóját bízza meg képviselével - 317.056.642 Ft bruttó ellenértékű 1.826 tonna kristálycukor beszerzése és továbbértékesítése előtt tájékozódjon üzleti partnerei, fuvarozói felől a tekintetben, hogy végeznek-e vagy sem valós gazdasági tevékenységet, létezik-e vagy sem a közvetítői láncban keresztül utazó áru, amelynek feldolgozására, raktározására belföldön nem kerül sor, milyen formailag és tartalmilag hiteles dokumentumokkal tudja igazolni értékesítését, hiszen a cukornak az ő értékesítése közvetlen következményeként kell elhagynia az ország területét, és neki kell bizonyítania az adómentességet.

Az a körülmény, amelyre a felperes hivatkozott, hogy nem ő fuvaroztatott, nem javára szóló adat, mivel azt jelzi, hogy olyan CMR-t fogadott be, amelyben a feladó nevére vonatkozó adat hiteltelen, tehát nem alkalmas az adómentes értékesítés igazolására, kellően körültekintő magatartás megállapítására. Megjegyzi egyben a Kúria, hogy jelen ügygel azonos ténybeli és jogi megítélésű más ügyekben már korábban ugyanilyen tartalmú érdemi döntést hozott. (Kfv. V.35.232/2010/4., Kfv.I.35.325/2010/6., Kfv.I.35.111/2011/8., Kfv.I.35.287/2012/7.)

#### **Kfv.I.35.319/2012/4.**

*A számlabefogadó adólevonási jogát önmagában azért nem lehet megtagadni, mert a számlázási láncolatban résztvevő valamely gazdasági szereplő szabálytalanságot követett el, ha a számlabefogadó kellő körültekintés mellett erről nem tudott és nem is tudhatott.*

Nem azt várta el a bíróság az adóhivataltól, hogy bizonyítsa: az adózó úgymond feketén kitől szerzett be árut, hanem, hogy az adózó azért nem vonhatja le az áfát, mert részese volt egy fiktív számlázási láncolatnak, és erről tudott-tudhatott, az 56 számlán lévő gazdasági esemény nem a számlán szereplő felek között és módon ment végbe, az áru nem a számlakibocsátó áruja volt. Mindez azért is jelentőséggel bír, mert az adóhatóság sem vitatta, hogy ténylegesen a valóságban áru volt, hiszen azt az adózó el is adta. Az első fokú bíróság ítélete tehát nem ellentétes az eddigi bírói gyakorlattal, illetőleg az Európai Bíróságnak a kellő körültekintés körében kifejtett eddigi ítélkezési gyakorlatára is alappal lehet hivatkozni.

Rögzíti a Kúria, hogy a perben említett Kittel ügyet követően magyar indítványra is születettek már európai bírósági ítéletek, melyek a kellő körültekintés tartalmi lényegét fejtik ki. Így a C-80/11 és C-142/11 számú (Mahagében-Dávid) egyesített ügyben kimondta az Európai Bíróság, hogy a számlabefogadót abból hátrány nem érheti, hogyha a számlakibocsátó vagy a számlázási kapcsolatban álló valamelyik fél csalárd módon járt el, de erről a számlabefogadónak tudomása nem volt és nem is lehetett. A hatóságnak kell objektív alapú bizonyítékokkal alátámasztania, hogy a számlabefogadó tudott vagy tudnia kellett arról, hogy fiktív számlázási művelet részese. Ugyanakkor elvi ésszerűen rögzítette a bíróság azt is, hogy az ésszerűen elvárható intézkedések körét alapvetően az adott ügy egyedi körülményei határozzák meg (53,54,59,61.pontok).

#### **Kfv.V.35.340/2012/7.**

*Nem gyakorolható az adólevonási jog, ha a számla mögött nincs tényleges, valós teljesítés, ha a számla szerinti szolgáltatást nem a számlakibocsátó teljesítette.*

#### **Kfv.IV.35.402/2012/4.**

*A közösségi jogba ütközés hivatalból történő vizsgálatának szempontjai. - Felülvizsgálat során a Kúria eljáró tanácsának autonóm döntésén múlik, hogy a fél közösségi jogba ütközés vizsgálatára irányuló kérelmével érdemben foglalkozik-e, ha a fél a keresetében erre nem hivatkozott, és a jogerős ítélet sem tartalmaz ezzel kapcsolatos érvelést.*

I. A felperes felülvizsgálati kérelmében kizárólag a közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról, az 1290/2005/EK, a 247/2006/EK és a 378/2007/EK rendelet módosításáról, valamint az 1782/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló a Tanács 2009. január 19-ei 73/2009/EK rendelet egyes rendelkezéseinek történő megfeleltetést jelölte meg a jogszabálysértés alapjául.

A Pp. 270. § (2) bekezdése szerinti jogszabálysértés fogalma alá tartozik az is, ha a fél kizárólag a közvetlenül alkalmazandó európai jogi normákba ütközés miatt, illetve e normák értelmezéséhez kapcsolódóan terjeszt elő felülvizsgálati kérelmet.

II. A felperes szerint az elsőfokú Bíróságnak hivatalból kellett volna észlelnie a hazai jogszabály és az európai jogi norma közötti kollíziót, illetve az európai jogi norma értelmezésének problémáját. A Kúria az ügy kapcsán áttekintette a luxemburgi Bíróságnak az európai jogi normák hivatalból történő figyelembevételéhez kapcsolódó gyakorlatát.

Az Európai Bíróság C-430/93. és C-431/93. számú van Schijndel és van Veen egyesített ügyekben 1995. szeptember 15-én hozott ítélete (EBHT 1995., I-4705. o.) egyértelműen elismerte azokat a határokat, amelyeket a nemzeti polgári eljárások különleges jellemzője a nemzeti bíróság hivatalból végzett vizsgálata tekintetében kijelöl. Ebben az ítéletében ugyanis megállapította, hogy a közösségi jog nem írja elő a nemzeti bíróságok számára a közösségi rendelkezések megsértésére vonatkozó érv hivatalból történő figyelembevételét, amennyiben ezen érv vizsgálata arra kötelezné, hogy feladja a rá vonatkozó kérelemhez kötöttséget, és kilépjen a jogvita felek által meghatározott kereteiből, olyan további tényeket és körülményeket figyelembe véve, amelyek túlmutatnak azokon, amelyekre a fél, akinek az említett rendelkezések alkalmazása érdekében áll, a kérelmét alapozta.”Következésképpen a rendelkezési elv a polgári eljárásban korlátozza a nemzeti bíróság vizsgálati hatáskörét, amelyet a közösségi jognak el kell fogadnia. A luxemburgi bíróság tehát nem törte át a polgári eljárásokban alkalmazott kérelemhez kötöttség elvét, a tagállami bíróságoknak nem kell hivatalból aziránt vizsgálniuk, hogy vajon a jogvitának lehet-e olyan, a felek által elő nem terjesztett eleme, ami megalapozná egy adott közösségi szabály alkalmazását. A közösségi jog hivatalból történő alkalmazása a megállapított tényállásra vonatkozóan áll fenn. Ebben az esetben viszont a közösségi jog hivatalból történő figyelembevétele kötelező.

III. A felperes felülvizsgálati kérelmében a Európai Unió Tanácsának 2009. január 19-i 73/2009/EK rendelet preambuluma 27. és 33. cikkére, illetve 108-110. cikkére hivatkozott, mint olyan európai jogi normákra, amelyek Európai Bíróság által történő értelmezésének kezdeményezését kéri a Kúriától a Pp. 155/A. §-a alapján. A Kúria megállapította, hogy a Tanács 2009. január 19-i 73/2009/EK rendelete pontosan megjelölt rendelkezései értelmezése és alkalmazása az egész eljárás során először a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásban merült fel.

Az Európai Bíróság 33/76. számú, Rewe-Zentralfinanz és Rewe-Zentral ügyben 1976. december 16-án hozott ítéletet (EBHT 1976., 1989. o.), amely a tagállamok eljárási autonómiájának fogalma szempontjából a Bíróság ítélezési gyakorlatának elvi jelentőségű ítéletét képezi. A Bíróság ebben az ítéletben --amelynek tárgyát az uniós jogból eredő jogok bírósági érvényesítésére a nemzeti jog által szabott határidők uniós joggal való összeegyeztethetősége képezte -- a tagállamok eljárási autonómiájának fogalmát az Unió és a tagállamok közötti lojális együttműködésnek a jelenleg az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében szabályozott elvével kötötte össze. Ezen elvből különösen azt a következtetést vonta le, hogy a nemzeti bíróságok feladata a polgárokat az uniós jog közvetlen hatályából eredően megillető bírói védelem biztosítása. E döntés ugyanakkor rámutatott, hogy a vonatkozó jogharmonizáció hiányában a közösségi jog által garantált jogokat a tagállami bíróságok előtt, a nemzeti jog eljárási szabályai alapján kell figyelembe venni. Ez csak abban az esetben történhetne másként, ha ezek az eljárási szabályok és határidők ezen jogok figyelembe vételét - amelyek védelme a tagállamok kötelessége - gyakorlatilag lehetetlenné tennék.”Ezen ítéletből következően a közösségi jogból származó jogosultságok érvényesítése céljából történő bírói jogvédelemhez való hozzáférés előfeltételei nem lehetnek méltánytalanabbak, mint a nemzeti jogra épülő keresetek esetében. Jelen ügyben nem erről van szó, hanem épp ellenkezőleg: a nemzeti eljárásjog alóli kivétel a közösségi jog előnyben részesítése szempontjából merült fel.

További kérdés azonban, hogy ha e kivétel nem teremődik meg, akkor a közösségi jogból származó jogosultságok érvényesítése nem nehezül, vagy lehetetlenedik-e el. Az Európai Bíróság a C-312/93. számú Peterbroeck-ügyben 1995. december 14-n hozott ítéletében (EBHT 1995., I-4599. o.) arra a következtetésre jutott, hogy azokban az ügyekben amikor az adott nemzeti eljárásjogi szabály a közösségi jog alkalmazását túlságosan megnehezíti, a vitatott jogszabályt az eljárás egészében, a nemzeti bíróságok különböző szintű eljárásainak sajátosságaira is figyelemmel kell vizsgálni. Ebből következően nyilvánvalóan felmerülhet a közösségi jog alkalmazása a felülvizsgálati, rendkívüli jogorvoslati eljárásban, ha az alapeljárásban a felek nem vitathatták a közösségi jogba ütközést.

Jelen ügyben semmilyen eljárási akadálya nem volt annak, hogy a fél az elsőfokú bíróság előtt előterjessze azon kérelmeit, amelyet a felülvizsgálati kérelmében megfogalmazott. Ezt azonban nem tette meg. Maga az elsőfokú bíróság érvel úgy, hogy a felperes konkrét közösségi jogszabály értelmezésére nem hivatkozott, és erre irányuló igényt elő sem terjesztett. Nem irányadó így jelen ügyre az Európai Bíróságnak a Peterbroeck-ügyben tett azon megállapítása, mely szerint a közösségi jogba ütközik annak a nemzeti eljárási szabálynak az alkalmazása, amely meghatározott körülmények esetére -- melyek az alapjogvitára irányadó eljárásra vonatkoztak - az adott eljárás lefolytatására jogosult bíróságnak megtiltja, hogy egy nemzeti jogi aktusnak a közösségi jog előírásaival való összeegyeztethetőségét hivatalból megvizsgálja, ha a peres felek meghatározott határidőn belül ez utóbbira nem hivatkoznak." Ilyen tilalmat a nemzeti eljárásjog az elsőfokú bíróság eljárására és ítélezésére egyáltalán nem ír elő.

Az Európai Bíróság e tárgyat érintő --fentebb már említett --C-430/93. és C431/93. számú, Van Schijndel egyesített ügyekben hozott ítéletében megállapította, minden olyan esetben, amikor felmerül a kérdés, hogy valamely nemzeti eljárási rendelkezés lehetlenné vagy rendkívül nehezzé teszi-e az uniós jog alkalmazását, azt kell megvizsgálni, hogy milyen e rendelkezésnek az egész eljárásban betöltött helye, hogy hogyan folyik az eljárás, és melyek a sajátosságai a különböző nemzeti fórumok előtt. Ezen elemzés fényében adott esetben azokat az alapelveket is figyelembe kell venni, amelyek a nemzeti bírósági rendszer alapjául szolgálnak. Ez az értelmezés a mai napig végigkíséri az Európai Bíróság gyakorlatát. A Bíróságnak a C-536/11. számú Donau Chemie és társai ügyében 2013. június 6-ai ítélethez kapcsolódó főtanácsnoki indítvány (2013. február 7.) kifejtette: a Bíróság állandó ítélezési gyakorlata korlátozza a tagállamok nemzeti eljárási autonómiáját az uniós jog alkalmazása során, függetlenül attól, hogy a jogvita a versenyjogot vagy más területet érint-e. Az egyenértékűség elve megköveteli, hogy az uniós jogon alapuló igények esetén ugyanazok a jogorvoslatok és eljárási szabályok érvényesüljenek, mint amelyek a hasonló, tisztán belső jogi jellegű igényekre vonatkoznak. A tényleges érvényesülés, illetve a hatékony bírói jogvédelem elve arra kötelezi a tagállami bíróságokat, hogy biztosítsák azt, hogy a nemzeti jogorvoslatok és eljárási szabályok a gyakorlatban nem teszik lehetlenné, illetve nem nehezítik meg túlzottan az uniós jogon alapuló igények érvényesítését."

Mint a Kúria a fentiekben kifejtette jelen ügyben a nemzeti eljárásjog nem tette lehetlenné, sőt egyáltalán nem nehezített meg a közösségi jog alkalmazását és értelmezését, a felek a keresetlevelükben, illetve az elsőfokú bírósági eljárásban az első tárgyalásig hivatkozhattak volna a közösségi jogi rendelkezés alkalmazására, kérhették volna ezen konkrét rendelkezések értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. Ha az elsőfokú bíróság ítélete e kereseti kérelmet nem meríti ki, természetesen az alapja lehet a felülvizsgálati eljárásnak. Jelen ügyben azonban az alapeljárásban nem merült fel az a konkrét kérelem, amelyet a felperes a felülvizsgálati eljárásban előterjesztett.

A Pp. már idézett 270. § (2) bekezdése szerint felülvizsgálati eljárásra a jogerős ítélettel szemben van lehetőség. A jogerő beállta fontos eljárási garancia, a jogerős döntés megbolygatására csak kivételesen van lehetőség. A jogirodalomban ezért a felülvizsgálati eljárás mint rendkívüli jogorvoslati lehetőség szerepel. A jogerő áttörésének lehetősége elvileg a jogbiztonság ellen hat, ezért különösen fontosak azok eljárási garanciák, amelyek e jogintézmény igénybevételéhez kapcsolódóan a törvényhozás meghatározott. Az Alkotmánybíróság a 9/1992. (I.30.) AB határozatában megállapította, hogy a jogerő intézménye, alaki és anyagi jogerőként való pontos meghatározottsága a jogállamiság részeként alkotmányos követelmény. Az Alkotmánynak megfelelően biztosított jogorvoslati lehetőségek mellett beállott jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. A jogerős határozatok

megváltoztathatatlanságához és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogállamiság lényeges eleme, hogy a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, mikor támadható meg egy bírósági határozat rendes fellebbezési jogorvoslattal, illetve, hogy a jogerőssé vált határozat megtámadására milyen feltételek alapján van lehetőség, s hogy mikor következik be az az állapot, amikor a jogerős határozat már semmiféle jogorvoslattal nem támadható. A jogbiztonság megköveteli, hogy a jogerős határozat az eldöntött kérdés személyi és tárgyi keretei között irányadóvá váljék mind az eljárásban résztvevőkre, mind a később eljáró bíróságra, illetőleg más hatóságra. Ha a jogerő beálltához előírt feltételek teljesültek, akkor annak hatálya a határozat tartalmi helyességétől függetlenül beáll. (ABH 1992, 59., 66.)

A felülvizsgálat során tehát mindenképpen figyelembe veendő, hogy arra a bírósági döntés jogerőre emelkedését követően kerülhet sor, a jogerős döntés érintésére csak súlyos, az ügy érdemére kiható jogszabálysértés esetén kerülhet sor. A felülvizsgálat eljárási korlátai ehhez igazodnak. Ilyen –és elméletileg is megalapozott –korlát a Kúria azon gyakorlata, amely a Pp. vonatkozó szabályainak összevetése során azt állapította meg, hogy olyan új jogszabálysértés a felülvizsgálati kérelemben nem jelölhető meg, amelyre a fél a peres eljárás során nem hivatkozott és amelyre nézve a jogerős ítélet döntést nem tartalmaz. Az Európai Bíróság fentebb összegzett gyakorlata azt mutatja, hogy a bírósági eljárás egészét figyelembe véve lehet állást foglalni arról, hogy a felülvizsgálati bíróság előtt felhozhatók-e a közösségi jog alkalmazásával, vagy értelmezésével kapcsolatos olyan kérdések, amelyek az alapeljárásban nem merültek fel. A magyar eljárásjogban a fentiek szerint azt is szem előtt kell tartani, hogy felülvizsgálati eljárásra a már jogerős döntéssel szemben van lehetőség, ebben a kontextusban merül fel az alapeljárásban nem alkalmazott és értelmezett új közösségi jogi rendelkezések figyelembevétele. A Pp.-n alapuló magyar eljárásjogi rendben a közösségi jog érvényesülését korlátozó, kizáró szabályok nincsenek, nem beszélhetünk arról, hogy a gyakorlat lehetetlenné teszi, vagy elnehezíti az uniós jogon alapuló igények érvényesítését. Ilyen jogszabályi környezetben a felülvizsgálati eljárás, mint rendkívüli jogorvoslat során a felek részéről felvetett új közösségi jogi szempontok értékelésére a felülvizsgálati bíróság nem köteles. A felülvizsgálati bíróság autonóm döntése, hogy ilyen esetben értékeli-e a közösségi jogba ütközést, illetve kezdeményez-e előzetes döntéshozatali eljárást. Abban az esetben, ha a nemzeti jognak a közösségi jogba ütközése a felülvizsgálati eljárás során merül fel először, figyelemmel kell lenni arra is, hogy ezáltal a rendkívüli jogorvoslat során könnyen egy –a felülvizsgálati eljárás céljától idegen –sui generis egyfokú eljárás keletkezhet, hiszen a Kúria által az új szempontok alapján meghozott döntés jogorvoslattal, felülvizsgálattal tovább nem támadható. Ezért egy esetleges vizsgálat esetén is a közösségi jogba ütközés jogkövetkezményeit erre tekintettel kell levonni, lehetőséget adva az új eljárásra.

#### **Kfv.IV. 35.430/2012/4.**

*Az egységes területalapú támogatás esetén a bejelentett terület nem azonos a mezőgazdasági parcella fogalmával. A támogatási összeg csökkentésére a bejelentett és a mért terület közötti különbség alapján kerülhet sor.*

A Fővárosi Törvényszék döntését a Bizottság 2004. október 29-i 1973/2004/EK rendelet 138. cikk (1) bekezdésére alapozta. E szabály a támogatásra való jogosultság feltételeire vonatkozó csökkentések és kizárások körében a következőképpen rendelkezik: „A vis maior és a 796/2004/EK rendelet 72. cikkében meghatározott különleges körülmények kivételével, amennyiben az adminisztratív vagy a helyszíni ellenőrzés során azt találják, hogy a bejelentett és a 796/2004/EK rendelet 2. cikk (22) pontja szerint mért terület közötti eltérés a mért terület 3%-ánál több, de 30%-ánál kevesebb, az egyszerűsített területalapú támogatási rendszer keretében nyújtandó összeget az adott évre a megállapított eltérés kétszeresével csökkentik.” E szöveg alapján megállapítható, hogy az 1973/2004/EK rendelet –s így a jogerős döntésben felhívott rendelkezés is – bejelentett területről és nem parcelláról rendelkezik.

Az Európai Mezőgazdasági Garancia Alapból finanszírozott egységes területalapú támogatás (SAPS) 2008. évi igénybevételével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 39/2008. (III. 29.) FVM rendelet (a továbbiakban: FVM rendelet) 5. §-a szerint [a] mezőgazdasági termelő a támogatási kérelmében köteles bejelenteni az 1782/2003/EK tanácsi rendelet 22. cikkének (1) bekezdése szerint az összes



mezőgazdasági területét. A bejelentési kötelezettség vonatkozik a 0,3 hektárt el nem érő mezőgazdasági területekre is.”A Tanács 2003. szeptember 29-i 1782/2003/EK Rendelete 22. cikk a támogatási kérelmekről szól, az (1) bekezdés értelmében Az integrált rendszer keretében a mezőgazdasági termelőnek évente be kell nyújtania a közvetlen kifizetés iránti kérelmét, amelyben - az adott esetnek megfelelően - szerepelnie kell a következőknek:

- a mezőgazdasági üzem minden mezőgazdasági parcellája,

- (...)

- a támogatási jogosultságok száma és összege,

- az e rendeletben vagy az érintett tagállam által előírt minden más információ.”

A fenti szabályok összefüggései alapján megállapítható, hogy az összes bejelentett terület képezi a támogatás alapját. Az elsőfokú bíróság felek által nem vitatott megállapítása szerint a felperes az általa bejelentett parcellák összterületére igényelt támogatást, ami 40,03 ha volt, majd pedig a helyszíni ellenőrzést követően a mérés során megállapításra került, hogy a támogatható parcelláknak az összterülete 38,07 ha. Az elsőfokú bíróság az 1973/2004/EK rendelet 138. cikk (1) bekezdésének megfelelően a bejelentett és a mért terület közötti eltérést vette alapul. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányuló felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati kérelemben a jogi képviselővel eljáró felperes azt is kérte a Kúriától, hogy előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezzen az Európai Bíróságnál a tekintetben, hogy a 796/2004/EK rendelet 2. cikk 22. pontjában írt szankció és számítása értelmezhető-e úgy, hogy a támogatásra bejelentett területek összességéhez kell viszonyítani, avagy az egyes parcellák területéhez a fizikai ellenőrzés során mért területi eltérést.”Ezzel összefüggésben a Kúria elsőként azt állapítja meg, hogy a Bizottság 2004. április 21-i 796/2004/EK Rendelet 2. cikk 22. pontja nem tartalmaz szankciót. E szabály a meghatározott terület” fogalmát definiálja, amely szerint 22. „meghatározott terület”: a támogatás odaítélésére vonatkozó szabályokban megállapított összes feltételnek megfelelő terület; az egységes támogatási rendszer esetében a bejelentett terület csak akkor tekinthető meghatározott területnek, ha ahhoz megfelelő számú támogatási jogosultság tartozik;”A szankciót a bizottság fentebb idézett 1973/2004/EK rendelet 138. cikke tartalmazza, amely a 796/2004/EK Rendelet 2. cikk 22. pontjára, mint mért területre hivatkozik. Azonban egyik EK rendelet sem parcellákról, hanem -ahogy az elsőfokú bíróság ítélete is helyesen állapította meg -bejelentett területről szól.

A Bizottság 2007. augusztus 20-i 972/2007/EK Rendelet 1 cikke kiegészítette a Bizottság 2004. április 21-i 796/2004/EK Rendeletének értelmező rendelkezéseit 1a. ponttal, amelyben a mezőgazdasági parcella fogalmát határozza meg. E szerint: „mezőgazdasági parcella”: olyan összefüggő földterület, amelyen egyetlen mezőgazdasági termelő egyetlen terménycsoportot termeszt; amennyiben azonban egy meghatározott terménycsoporton belül egy adott terület hasznosítási formáját e rendelettel összefüggésben külön kell bejelenteni, a szóban forgó speciális hasznosítás további behatárolását adja a mezőgazdasági parcellának;”A Kúria megállapítja: e fogalommeghatározó rendelkezésből egyáltalán nem következik, hogy a 1973/2004/EK rendelet 138. cikke alkalmazásánál - amely egyébként a bejelentett és a mért terület összevetéséről szól --az egyes parcellák területéhez kell viszonyítani az eltérést.

Megjegyzést érdemel végül, hogy a felperes által értelmezni kért 796/2004/EK rendelet egy más szabálya, az 58. preambulum bekezdése szerint területalapú támogatás iránti kérelmek kapcsán a szabálytalanságok általában a területek egyes részeit érintik. Egy adott parcella tekintetében a ténylegesnél nagyobb terület bejelentését ellensúlyozhatja ugyanazon terménycsoportba tartozó egyéb parcellákra a ténylegesnél kisebb terület bejelentése. Bizonyos tűréshatáron belül elő kell irányozni, hogy a támogatás iránti kérelmek csak kiigazításra kerülnek a ténylegesen meghatározott területre, és támogatáscsökkentést csak akkor kell alkalmazni, ha a tűréshatárt túllépték.”E megfogalmazásból is látható, hogy a parcella nem azonos a támogatás alapjául szolgáló bejelentett területtel - a parcellák területe egymáshoz képest egy bizonyos határon belül számítható”a bejelentett területre vonatkozó támogatás értékelésénél.

A Kúria a fentiek alapján úgy ítélte meg, hogy nem áll fenn olyan jogértelmezési kérdés, amely az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését indokoltnak tartaná.

#### **Kfv.IV.35.446/2012/6.**

*Integrált szántóföldi növénytermesztési célprogrammal kapcsolatos ENAR nyilvántartás utólagos pótlása a pontszámítás során nem vehető figyelembe a hazai jogszabályok szerint.*

A Kúria az Európai Bíróság C-21/10. számú döntését felhasználva a Kfv.I.35.308/2012/4. számú ítéletében arra a következtetésre jutott, hogy nem jogszerű az ökológiai gyepgazdálkodás célprogram keretében élőállat-sűrűségi feltétel alapján nyújtott agrár-környezetgazdálkodási támogatás visszafizetési kötelezettségének hatósági előírása akkor, ha az állatok ENAR nyilvántartásban történő szerepeltetéséről a hatóság a helyszíni ellenőrzéskor elmulasztott tájékoztatást nyújtani, és a támogatott az egyéb feltételeknek mindenben megfelel. A Kúria a fenti álláspontját az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garancia Alap Garancia Részlege társfinanszírozásában megvalósuló agrár-környezetgazdálkodási támogatások igénybevételének részletes szabályairól szóló 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet - mint jogcím rendelet --kapcsán alakította ki a korábbi eljárási törvény - a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről és az ezzel összefüggő törvénymódosításokról szóló 2003. évi LXXIII. törvény - rendelkezéseinek alapulvételével.

Jelen ügyben a fentiekől alapvetően eltérő a jogszabályi környezet. Az ügyben a 2007. évi XVII. törvény rendelkezéseit kell alkalmazni, és más a jogcím rendelet is, az ügyben az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alapból nyújtott agrár-környezetgazdálkodási támogatások igénybevételének részletes feltételeiről szóló 61/2009.(V.14.) FVM rendeletnek az integrált szántóföldi növénytermesztési célprogrammal kapcsolatos rendelkezései az irányadóak (3. § (1) bekezdés aa) pont). A Kúria fent jelölt ügyének tárgya a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetése, míg jelen ügyben a támogatáshoz jutás feltételei.

A 2007. évi XVII. törvénynek az ügyben alkalmazandó 41. § (4) bekezdése értelmében a kérelem elbírálása során nem lehet figyelembe venni a 26. § (1) bekezdés b)-e), valamint g) pontjaiban, valamint a (3) bekezdésben felsorolt nyilvántartási rendszerekben szereplő olyan adatokat, amelyeket a kérelem benyújtását követően pótoltak, illetve módosítottak. A 2007. évi XVII. törvény 26. § (3) bekezdés d) pontja az Egységes Nyilvántartási és Azonosítási Rendszert (ENAR) is megjelöli e körben. a 2007. évi XVII. törvényből tehát egyértelmű, hogy az ENAR nyilvántartás utólagos pótlása nem vehető figyelembe.

Az ügyben alkalmazandó 61/2009. (V. 14.) FVM rendelet 34. § (1) bekezdése értelmében a szántóföldi célprogram csoportok esetében az állatállományért járó többletpont abban az esetben adható, ha a 10. § (1) bekezdés szerinti nyilvántartások alapján a kérelmező legalább 0,2 állategység/hektár, a kérelmező tenyészetébe bejelentett állattal rendelkezik, a 34. § (6) bekezdés pedig kimondja, hogy a fenti esetben a pontozás a támogatási kérelem benyújtási időszak utolsó napján a 10. § (1) bekezdés szerinti nyilvántartásokban a kérelmező tenyészetébe bejelentett állatállományon alapul. Az 61/2009. (V. 14.) FVM rendelet 10. § (1) bekezdés a) pontja a szarvasmarhafélékre vonatkozóan a szarvasmarha fajok egyedének jelölését, valamint Egységes Nyilvántartási és Azonosítási Rendszeréről (ENAR) szóló 99/2002. (XI. 5.) 61/2009. (V. 14.) FVM rendeletet jelöli meg. E rendelkezések értelmében az ügy tárgyát képező jogcím esetén a támogatási kérelem benyújtási időszak utolsó napján az ENAR nyilvántartásba bejelentett állatállomány az irányadó, a bejelentés utólagos pótlására lehetőség nincs.

Jelen ügy tárgya nem az utólagos bejelentés tényének vizsgálata, hanem pusztán az, hogy a hatóságnak fennállt-e a tájékoztatási kötelezettsége a nyilvántartás hiányos voltát illetően. A Kúria e körben megállapítja, hogy a fenti jogszabályi rendelkezések egyértelmű kötelezettséget tartalmaznak a nyilvántartásokba való bejelentkezést illetően. Míg a Kfv.I.35.308/2012/4. számú ítélet alapját képező jogcím esetén és szabályozási környezetben tényleges belső jogi kötelezés nem volt megállapítható, addig jelen esetben igen.

#### **Kfv.IV.35.449/2012/4.**

*A SAPS támogatás megszerzésének feltétele - többek között - az, hogy a kérelmező meghatározott időpontban jogszerűen használja a földterületet. Amennyiben jogerős bírósági ítélet értelmében nincs jogszerű jogcíme, önmagában a földhasználat ténye nem eredményezheti a támogatás megszerzését.*

A 37/2009. (IV. 3.) FVM rendelet 5. §-a alapján csak a jogszerű földhasználó veheti igénybe a támogatást, és a 73/2009/EK rendelet 35. cikk (1) bekezdése értelmében a támogatás igénybevételének feltétele az, hogy a termelő 2009. június 9-éig rendelkezzen a támogatással érintett földterülettel. A felperes a magánjogi perben született ítéletek eredményeként jogszerűen 2008. december 3-áig rendelkezett a támogatási kérelemmel érintett földterülettel, 2009. június 9-én pedig már nem.

#### **Kfv.I.35.490/2012/5.**

*Az áfa levonási joggal érintett gazdasági események valós tartalmának megállapítása az Európai Unió Bíróságának ítéletei tükrében is a nemzeti bíróság feladata.*

A nemzeti bíróság feladata az érintett ügyletek valós tartalmának megállapítása. Ennek során a bíróság vizsgálja, hogy az adóhatóság eleget tett-e feladatának, feltárta-e azon objektív körülményeket, amelyek az általános forgalmi adó visszaigénylésének jogosságát kétségbe vonják. Az Európai Unió Bírósága több ítéletében (C-255/02. Halifax, C-223/03. University of Huddersfield, C-419/02. BUPA ügy) maga is hangsúlyozta, hogy a Hatodik Irányelvvel ellentétes az, ha az adóalany az előzetesen felszámított HÉA levonáshoz való jogát olyan ügyletekkel kapcsolatban gyakorolja, amelyek visszaélészerű magatartást valósítanak meg.

A felperes esetében a levonási joggal érintett számlák tartalmilag nem feleltek meg az Áfa tv. rendelkezéseinek és a hiányosságok objektív okok miatt következtek be: a felperes beszállítóinak beszerzései, az áruk fuvarozása, tárolása nem igazolt, sem a felperes rendelkezésre álló bizonylatok, sem pedig az eljárásban beszerzett adózái nyilatkozatok nem voltak alkalmasak a végbement gazdasági esemény igazolására. A már hivatkozott egyesített ügyben az Európai Unió Bírósága is kifejtette, hogy az adólevonási jog gyakorlásának feltétele a 2006/112/EK irányelvben a levonási jog gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi érdemi és formai követelmény teljesülése, márpedig ezek teljesülése a perbeli tényállás alapján nem volt megállapítható, hiszen a felperes olyan számlák után kívánta áfalevonási jogát gyakorolni, amelyeknél a tényleges gazdasági események megtörténte nem volt bizonyítható.

#### **Kfv.I.35.491/2012/5.**

*Tartalmilag nem hiteles számlák után az adólevonási jog nem gyakorolható.*

A nemzeti bíróság feladata az érintett ügyletek valós tartalmának megállapítása. Ennek során a bíróság vizsgálja, hogy az adóhatóság eleget tett-e feladatának, feltárta-e azon objektív körülményeket, amelyek az általános forgalmi adó visszaigénylésének jogosságát kétségbe vonják. Az Európai Unió Bírósága több ítéletében (C-255/02. Halifax, C-223/03. University of Huddersfield, C-419/02. BUPA ügy) maga is hangsúlyozta, hogy a Hatodik Irányelvvel ellentétes az, ha az adóalany az előzetesen felszámított HÉA levonáshoz való jogát olyan ügyletekkel kapcsolatban gyakorolja, amelyek visszaélészerű magatartást valósítanak meg.

#### **Kfv.IV.35.503/2012/8.**

*A jogszabályokban egyértelműen meg nem fogalmazott kötelezettségre, valamint hatósági mulasztásra a hatóság nem alapozhat szankciót (a támogatás visszafizetésének kötelezettsége, a támogatásból való kizárás) akkor, ha az ellenőrzés során szerzett megállapításai szerint a kedvezményezett a támogatást ténylegesen a támogatási jogszabályokban megjelölt célra fordította.*

A felek között nem volt vitatott az a tény, hogy a felperesek nem a 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 8. §-a szerinti állatlétszám-alapú támogatást, hanem az 5. § (1) bekezdés b) pontja szerinti területalapú

AKG támogatás iránt nyújtottak be kérelmet, amelyet az alperes megalapozottnak ítélt. E támogatási formának pedig a nemzeti szabályozás értelmében a hektáronkénti állatsűrűség képezte a feltételét [150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 29. § (2) bekezdés a)-b) pontok].

A felek - az alperes törvényen alapuló kötelezettségének megfelelően lefolytatott helyszíni ellenőrzése által is visszaigazoltan -- utólagosan tettek eleget a szarvasmarha-fajok egyedeinek jelöléséről, valamint Egységes Nyilvántartási és Azonosítási Rendszeréről szóló 99/2002. (XI. 5.) FVM rendeletben (a továbbiakban: ENAR-rendelet) foglalt nyilvántartásba való bejelentkezési kötelezettségüknek. Az ENAR-rendelet sem tette a támogatási, illetve a támogatás kifizetése iránti kérelem feltételévé azt, hogy a felpereseknek az ENAR nyilvántartásban a kérelem benyújtásának pillanatában állattartóként kitűnjenek.

I. Áttekintve a kérdéses támogatási forma --Lisszaboni Szerződés elfogadását és hatályba lépését megelőzően hatályos - közösségi szabályozási háttérét megállapítható, hogy egyik közösségi rendeletből sem következik kógens jelleggel az ENAR nyilvántartásba való bejelentkezés támogatási feltételkénti előírása.

Az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalapról (EMOGA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról, valamint egyes rendeletek módosításáról, illetve hatályon kívül helyezéséről szóló, a Tanács 1999. május 17-i 1257/1999/EK rendeletének 21. cikke és a)-d) alcikkei a támogatási követelmények teljesítése kapcsán ilyen jellegű kötelezettséget nem állapít meg. A 22. cikk az állatok kíméletével kapcsolatos rendelkezéseket tartalmaz.

A szarvasmarhák azonosítási és nyilvántartási rendszerének létrehozásáról, továbbá a marhahús és marhahústermékek címkézéséről, valamint a 820/97/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló az európai Parlament és a Tanács 2000. július 17-i 1760/2000/EK rendeletének alperes által a támadott határozatában hivatkozott 7. cikke - nem a támogatás igénybe vételének feltételeként - az állattartás adminisztratív ellenőrzésének kereteit szabályozza. Előírásai részben az állattartó, részben pedig a kifizető hatóság számára állapítanak meg kötelezettséget.

Mindebből a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy a közösségi/uniós jogi szabályozás, valamint a nemzeti szabályozás nyilvántartási kötelezettséget ír elő a gazdálkodó számára, de nem a területalapú AKG támogatás megszerzésének előfeltételeként. A területalapú AKG támogatás -más támogatási formákhoz hasonlóan -a tényleges gazdálkodáshoz kötődik. A felpereseknek igazolni kellett, hogy a megszerzett támogatást a gyephasznosításhoz rendelt, a 150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 29. § (2) bekezdés b) pontja szerinti hektáronkénti sűrűségben tartott állatállománnyal valóban rendelkeznek. Ennek a feltételnek a felperesek eleget tettek. Kifejezett jogszabályi, illetve a közösségi/uniós jogból eredő kötelezettség hiányában a területalapú AKG támogatások esetében a tényszerűen és igazolhatóan folytatott gazdálkodás esetén, önmagában az adminisztratív ellenőrzés megállapításai nem alapozzák meg tehát a gazdálkodó támogatásból való kizárását és szankcionálását.

II. Az alperes ellenőrzés körében folytatott tevékenységét a perrel érintett területen - a közösségi jogrendben - az Európai Unió Bírósága által is értelmezett 817/2004/EK rendelet 66-69. cikkei szabályozzák. Követve az Európai Unió Bírósága eseti döntésében az 1257/1999/EK rendelet 22. cikkéhez, valamint az 817/2004/EK rendelet 68. cikkéhez fűzött értelmezést megállapítható, hogy amennyiben a területalapú AKG támogatást igénylő (füves élőhelyek kezelése célprogram) kérelmezők állatlétszám alapú támogatást igénylő [150/2004. (X. 12.) FVM rendelet 8. §; 796/2004/EK rendelet 16. cikk (3) bekezdés] kérelmezőkkel együtt homogén csoportot alkotnak, úgy a hatóságot előzetes és a jogkövetkezményekre is kiterjedő tájékoztatási kötelezettség terheli.

Az alperes -a felülvizsgálati kérelmében hivatkozottakkal szemben nem tett eleget ezen közösségi jogból folyó kötelezettségének. Az iratok között fellelhető felszólító végzéseiben a hiánypótlási felhívásokban foglaltak nem teljesítését nem kapcsolja össze -konzekvenciaként -a ténylegesen a gazdálkodásra fordított támogatási összegek visszafizetésének kötelezettségével, illetve a támogatásból való kizárással.

A jogszabályokban egyértelműen meg nem fogalmazott kötelezettségre, valamint hatósági mulasztásra az alperes nem alapozhat szankciót (a támogatás visszafizetésének kötelezettsége, a támogatásból való

kizárás) akkor, ha az ellenőrzés során szerzett megállapításai szerint a kedvezményezett a támogatást ténylegesen a támogatási jogszabályokban megjelölt célra fordította.

A Kúria jelen ítélete követte a Legfelsőbb Bíróság, illetve a Kúria perbelihez hasonló tényállás mellett meghozott - korábbi eseti határozataiban foglaltakat [Kfv.VI.37 500/2009/5.; Kfv.II.37 323/2007/4.; Kfv.VI.39 093/2009/4.;Kfv.35 308/2012/4.] a hasonló esetekben kialakított gyakorlathoz képest.

#### **Kfv.IV.35.508/2012/11.**

*Jogsértő az a mezőgazdasági támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat, amelyet a kifizető hatóság az ügyfél közösségi (uniós) jogból fakadó ügyféli jogainak megsértésével hoz meg.*

A jogerős ítélet azt állapította meg, hogy az alperes határozata az 36/2009. (IV. 3.) FVM rendelet 14. § (1) bekezdésébe, valamint az 796/2004/EK rendelet 28. cikk (1) bekezdésébe ütközik. A hivatkozott szabályozások a támogatási feltételek adminisztratív és fizikai ellenőrzésére, valamint a fizikai ellenőrzésről készült jegyzőkönyv tartalmának kontrollálhatóságára irányuló szabályokat tartalmazzák. A jogerős ítélet - a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján - azt állapította meg, hogy az alperes határozatának alapjául szolgáló ellenőrzés és az arról készült jegyzőkönyv (ellenőrzési jelentés) nem felelt meg a vonatkozó tagállami és közösségi jogi szabályoknak, mivel nem jelölte meg az alkalmazott mérési módszereket, és jogkövetkezmények nélkül utal HMKÁ meg nem felelésre vonatkozó megállapításokra. Ezért a határozat a jogsértő ellenőrzési jelentés miatt megalapozatlan volt. A megalapozatlanságot erősítette az a tény is, hogy az alperes csak hivatkozott távérzékeléses fizikai mérésekre, annak dokumentációjával azonban adós maradt. Az alperes a távérzékeléses ellenőrzés alkalmazásakor elmulasztott lehetőséget teremteni arra, hogy a felperes gyakorolhassa a közösségi jogból fakadó ügyféli jogainak gyakorlását, azaz a támogatás csökkentéséről szóló határozatot anélkül hozta meg, hogy a felperesnek lehetőséget adott volna az ellenőrzés során keletkezett dokumentumokba való betekintésre és észrevételeinek megtételére. Ezzel az alperes olyan eljárási jogsértést követett el, amely alapvetően és érdemben befolyásolta a meghozott határozat tartalmát.

Az alperes --a fentiekben kifejtettekkel szemben - felülvizsgálati kérelmét az 36/2009. (IV. 3.) FVM rendelet 1. § 3. pontjában (a tábla fogalma), valamint az 796/2004/EK rendelet 51. § (1) bekezdésében (a túligénylés jogkövetkezményei) foglaltakra építette. Összevetve a jogerős ítélet tartalmát a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogsértésekkel, a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy azok között tartalmi és érdemi összefüggés nem állapítható meg. A jogerős ítélet ugyanis nem a támogatható terület lemerésének módszerét, az alperes által megállapított mértéket, a mérték jogszerűségét minősítette jogsértőnek, hanem az alperes által lefolytatott ellenőrzést, az ellenőrzési jegyzőkönyv szabálytalanságát ítélte jogszabályba ütközőnek, amely a jogerős közigazgatási határozat alapjául szolgált. A jogerős ítélet azt az álláspontot fogalmazza meg, hogy az alperes határozata megalapozatlan, mert az annak alapjául szolgáló ellenőrzési jegyzőkönyvben tényként feltüntetett adatok nincsenek megfelelően alátámasztva és az az ügyfél jogainak megsértésével készült.

#### **Kfv.I.35.511/2012/3.**

*Szarvasmarha-tartás címén mezőgazdasági támogatás folyósításához két együttes feltételnek kell fennállni, egyrészt a támogatásra érvényes jogcím, másrészt az állattartó a TIR rendszerben szerepeljen, regisztrált legyen.*

A támogatásnak két együttes feltétele van: legyen meg a támogatáshoz szükséges törvényes jogcím, másodsorban pedig a kérelmező regisztrált állattartó legyen (TIR). Látható, hogy a felperesnek 2007-től nemcsak állatai nem voltak ténylegesen, hanem a nevének sem volt állattartó telep, már 2007. március 2-ától a X. Kft. szerepelt a nyilvántartásban. Ezért az állatorvosnak jogosult volt a TIR-ből adatokat törölni [117/2007. (X.18.) FVM rendelet 7. §], illetve azt jogszerűen kezdeményezhette. A törlésre nem azért került sor, mert a felperesnek éppen nem voltak állatai, hanem mert tényészet nem volt a nevének. Egyértelműen megállapítható tehát, hogy a törlésre nem adminisztratív tévedésből vagy valamilyen jogi felhatalmazás nélküli belső utasítás alapján került sor.

A felperes tehát nem felelt meg a hatályos jogszabály konjunktív feltételeinek. Ebből következően irreleváns az állattartók nyilvántartási rendszerével kapcsolatban az első fokú ítéletben kifejtett okfejtés, illetve indokolatlanul és szükségtelenül utasította azon okból új eljárásra az első fokú bíróság az első fokú közigazgatási szervet, hogy a nyilvántartását egészítse ki, illetőleg a pontosított számítógépes nyilvántartási rendszer alapján döntsön ismételen a felperes 2010. évi támogatási kérelméről. A vita tárgya ugyanis nem az volt, hogy a történelmi bázisjogosultság az alperesi hatóság rendelkezésére álló nyilvántartási rendszerben miként rögzíthető, hanem, hogy a konkrét egyedi ügyben a felperesnek a támogatásra nem volt törvényes jogcíme.

Az nem volt vitás, hogy a történelmi bázisjogosultság alapján minden gazdasági évben nem terheli az állattartót tényleges állatállomány fenntartása, de legalább állattartó tenyészetnek kell a nyilvántartás szerint a nevének lennie. Az Európai Bíróság fent említett C-21/10. számú ügyben hozott ítélete jelen per tárgyával csak részben hasonló tényállású ügyben előterjesztett indítványra született, abban ugyanis az ügyfél állította, hogy voltak állatai, a regisztráció elmaradására tekintettel a támogatást mégis visszakövetelték tőle. Ezzel összefüggésben az Európai Bíróság elsősorban a nyilvántartási rendszerek koherenciája kérdését és a hatóságnak ezzel kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségét elemezte. Jelen perbeli esetben a felperes nevének nem volt tenyészet, ezért történt - lényegében technikai aktusként - a TIR-ből való törlés, így viszont a támogatás kettős feltétele nem állt fenn.

#### **Kfv.IV.35.530/2012/6.**

*I. A SAPS támogatás esetében a terület abban az esetben minősül támogathatónak, amennyiben az ténylegesen mezőgazdaságilag hasznosított.*

*II. A terület mezőgazdasági hasznosíthatósága tekintetében a bizonyítás szakkérdés, tehát önmagában a FÖMI műszaki szakvéleménye nem dönti el a támogathatóság kérdését.*

A támogatható terület növekedésének átvezetése iránti kérelem abban az esetben teljesíthető, amennyiben a perrel érintett, náddal borított terület mezőgazdaságilag hasznosítható területnek minősül.

A felperes kérelmének benyújtása idején hatályos, az Európai Mezőgazdasági Garancia Alapból finanszírozott egységes területalapú támogatás (SAPS) 2008. évi igénybevitelével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 39/2008. (III. 29.) FVM rendelet 1. § c) és d) pontjai a „támogatható terület” és a „hasznosítás” fogalmait tekintetében az 1782/2003/EK rendelet 143b. cikk (4) és (5) bekezdésére mutatnak. Az 1782/2003/EK rendelet ezen rendelkezései jó mezőgazdasági állapotban tartott mezőgazdasági hasznosítású területekről rendelkeznek. Az 1782/2003/EK rendelet tehát nem köti művelési ághoz a támogatható terület fogalmát, nem definiálja a hasznosítás mikéntjét. A jelzett „mezőgazdasági hasznosítású terület” - abban az állandó gyepterület kategóriája - az EUROSTAT Bizottság által használt meghatározása csak az 1782/2003/EK rendeletet hatályon kívül helyező, 2009. január 1. napjától hatályos, a Tanács 73/2009/EK rendelet 124. cikkével vált uniós jogi normává.

A mezőgazdasági hasznosítású terület fogalmának tartalmát a Kúria az Európai Unió Bírósága 2010. október 14-én kelt C-61/09. számú ügyben kifejtett álláspontja alapján közelítette meg. Az Európai Unió Bírósága ebben az ügyben - tagállami bírói kezdeményezésre - az 1782/2003/EK rendelet 44. cikk (2) bekezdésének helyes értelmezésére, ezen belül a „mezőgazdasági terület” minősítés kritériumaira kereste a választ. A jelen ügy szempontjából releváns megállapításként a 796/2004/EK rendelet 2. cikkének 1. és 2. pontja alapján, figyelemmel az 1782/2003/EK rendelet 2. cikk c) pontjára is, arra a következtetésre jutott, hogy „...a szántóterület” vagy az „állandó legelő” minősítése, következésképpen a mezőgazdasági terület minősítése a szóban forgó területek tényleges használatától függ [32-36. pontok]. Az értelmezés megerősítéseként hivatkozható az Európai Unió Bírósága azon megállapítása is, amelynek értelmében „...a földterület természetvédelmi és tájgondozási rendeltetésének meghatározó jellege nem szünteti meg annak az 1782/2003 rendelet 44. cikk (2) bekezdése szerinti mezőgazdasági jellegét, ha - mint jelen esetben - a földterületet ténylegesen szántóterületnek vagy legelőnek használják”.

A közösségi, illetve az uniós szabályozásból az a következtetés adódik tehát a jelen ügyre nézve, hogy a földterület támogathatónak minősítését nem a rajta található növényzet gyepterületkénti minősítése,

hanem a földterület tényleges mezőgazdasági hasznosítása határozza meg. (Megjegyzendő, hogy a kérelem benyújtása idején hatályos 39/2008. (III. 29.) FVM rendelet 4. § (6) bekezdése is egyértelmű ebben a tekintetben: „[a] támogatás alapjául szolgáló területet a tényleges hasznosítás alapján kell meghatározni”) A tagállami bíróság és a tagállami kifizető ügynökség uniós jogból fakadó kötelezettsége az, hogy a nemzeti jogot az uniós jog fényében értelmezze, és ezzel az uniós jogból fakadó jogokat és kötelezettségeket érvényre juttassa.

A felek között nem volt vita abban a tekintetben, hogy a kérdéses földterület mezőgazdasági terület, abban azonban igen, hogy azt a felperes mezőgazdaságilag hasznosítja-e, illetve a hasznosíthatja-e a nádas borítás miatt. Az alperes felülvizsgálati kérelme részben abban jelölte meg az ítélet megalapozatlanságának okát, hogy a perben felperesnek kellett volna bizonyítania a kérdéses náddal borított terület gyepterületként, legelőként történő hasznosítását. A felperes erre a vitatott tényre nem ajánlott fel, a bíróság pedig nem vett fel bizonyítást. Az alperes vitatta az ítélet megalapozottságát azért is, mivel álláspontja szerint önmagában az FVM szakállamtitkárának a nád takarmány-növénykénti hasznosíthatóságáról alkotott szakmai véleménye nem eredményezheti a perben érintett terület támogathatónak minősítését.

A bizonyítandó ténykérdések a perrel érintett földterület támogathatóságát tekintve kétirányúak: szükséges annak a vizsgálata, hogy a nád lágyszárú (avagy egynyári) növényként állandó gyepterületnek minősíthető-e. Emellett azonban a felek közötti ellentétes álláspont miatt arra is ki kell kiterjedjen a bizonyítás, hogy a nád, mint növény alkalmas-e takarmány-növénykénti hasznosításra, és a kérdéses földterületet tényszerűen hasznosítják, hasznosíthatják-e állattartáshoz kapcsolódóan gyepterületként. Csak a tényleges hasznosítás adhat alapot arra, hogy az alperes döntésének megfelelően a FÖMI a MePAR-ban támogatható területként jelölje a perrel érintett náddal borított területet. E kérdések szakkérdésnek minősülnek, amelyek igazságügyi szakértői bizonyítást tesznek szükségessé.

### **Kfv.I.35.549/2012/5.**

*Önmagában a Mahagében és Dávid ügyekre történő hivatkozás nem teremti meg az áfalevonás jogszerűségét, ahhoz a gazdasági eseménynek a valóságban is teljesülniük kellett.*

Fiktívnek, azaz nem valós számlának az a számla minősül, amely valótlan adatokat tartalmaz az általa dokumentált gazdasági eseményekre és/vagy az abban résztvevő felekre vonatkozóan. A fiktív számlák formailag megfelelnek a törvényi követelményeknek, azonban lényeges tartalmi hiányosságokkal rendelkeznek. Az alakilag szabályos számla meg nem történt gazdasági eseményt kísérel meg valósággal igazolni. Ez a következetes, és számos Legfelsőbb Bírósági, Kúriai ítéletben kifejtett a fiktív számla fogalmát meghatározó (Kfv.V.35.358/2009/5, Kfv.I.35.443/09/6, Kfv.I.35.023/11/5, Kfv.I.35.307/11/6.) álláspont alapján az adóhatóság jogszerűen járt el, mikor vizsgálta a számlákban rögzített gazdasági események valóságtartalmát. A számlák hiteltelenségét az adóhatóság bizonyította, hiszen utánajárt a számlakibocsátó cégek gazdasági tevékenységének, igazolta, hogy azok székhelyükön nem található meg és tényleges gazdasági tevékenység végzése részükről nem igazolt.

Nem elegendő, ha a számlabefogadó csupán azt kontrollálja, hogy a számlakibocsátó bejegyzett cég-e. Elvárható a gazdasági életben felelősen viselkedő szereplőtől, hogy az üzleti partnerek teljesítésre való képességéről meggyőződjenek, szélesebb körben tájékozódjanak azok gazdasági életben való tevékenységéről. Az Európai Unió Bíróságának döntéseiből kitűnik, hogy a gazdasági események ott ténylegesen megvalósultak, azonban a számlakibocsátók jogellenes, szabályszerűtlen magatartása következtében tagadta meg az adóhatóság az áfalevonás jogát. Az Európai Unió Bíróságának érvelése szerint ezekért a szabálytalanságokért a számlabefogadó felelőssé nem tehető, és nem kötelezhető arra sem, hogy vizsgálja a számlakibocsátók jogszerű működését. Lényeges különbség tehát hogy a gazdasági események ténylegesen, a valóságban végbementek, míg ezzel szemben a jelen esetben ezek tényleges megtörténte nem bizonyított.

#### **Kfv.I.35.555/2012/4.**

*A HEA irányelv közvetlen hatálya. A bizonyítás súlypontja az Európai Unió Bírósága ítéletei alapján belföldi értékesítéshez kapcsolódó áfa ügyekben.*

Az áfa jogszabályi környezete 2004. május 1-ét követően jelentős változáson ment keresztül. A hozzáadott értékadó rendszerében mind a Tanács 77/388/EGK hatodik irányelvének, mind a 2006/12/EK irányelvének egyes rendelkezései, külön harmonizációs eljárás nélkül, közvetlen hatállyal bírnak (Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.525/2006/4.szám, Kfv.I.35.013/2011/5. szám). Közvetlen hatályú a Tanácsnak a 2006/12/EK Irányelv végrehajtási intézkedéseinek megállapításáról szóló 282/2011/EU rendelete is.

Az 2007. évi CXXVII. törvény létrejöttkor már kifejezetten cél volt, hogy ne a korábbi törvény kerüljön sokadik módosításra, hanem a 2006/12/EK Irányelvnek megfelelő, önálló törvényt alkossanak. A kitűzött cél azonban nem zárja ki azt, hogy az 2007. évi CXXVII. törvény egyes konkrét rendelkezéseinek értelmezése során a bíróságok ne észlelhessenek anomáliákat, és a valós szabályozási tartalomhoz közelebb álló, pontosabb jogalkalmazás érdekében előzetes döntéshozatalt kezdeményezhessenek. Az Európai Bíróság ítéletei nem változtatják meg sem a 2006/12/EK Irányelv, sem az 2007. évi CXXVII. törvény szövegét, a két norma összehangolt alkalmazását segítik elő. Helytállóan járt tehát el az elsőfokú bíróság akkor, amikor jogerős ítéletének meghozatala során tekintettel volt az 2007. évi CXXVII. törvény változatlan tartalmú rendelkezéseire irányadó, de megváltozott megközelítésű jogalkalmazási elvekre.

A jogerős ítéletben felhívott uniós ítéletek következtében a bizonyítás súlypontjai tolódtak el. Az 1992. évi LXXIV. törvény 44.§ (5) bekezdés szerinti kellő körültekintés intézményének alkalmazása során -amelyet a levonási jog gyakorolhatósága kapcsán a perben alkalmazandó 2007. évi CXXVII. törvény már nem is ismer -a bizonyítás iránya a számlabefogadó eljárása gondosságának vizsgálata volt. Az Európai Bíróság ítéleteinek tükrében, különös tekintettel a 2012. évben a C-80/11. és C-324/11. számú ügyekben hozott ítéletekre, a bizonyítás célpontja ugyan továbbra is a számla befogadójának a magatartása, azonban már nem a kellő körültekintés-, hanem olyan körülmények vizsgálatára van szükség, amely alapján az igazolható, hogy a levonási jog gyakorlója szándékosan tudva-, vagy legalábbis oly módon vett részt az áfa kikerülésére irányuló ügyletben, hogy arról tudhatott volna. Mindezek bizonyítására pedig objektív körülményeket kell feltárnia az adóhatóságnak.

#### **Kfv.I.35.569/2012/5.**

*Termelői csoportként és állatjóléti és haszonállat-tartási szabályok okozta többletköltségek támogatása címén juttatott támogatások passzív időbeli elhatárolásként sem könyvelhetők, mivel azokat az adott évben felmerülő költségek ellentételezésére adták.*

A termelői csoport részére járó általánytámogatás esetében annak volt kiemelkedő jelentősége, hogy a felperes ezen támogatásokkal hogyan, miképpen számolt el, az MVH-hoz benyújtott beszámolóiban azokat hogyan szerepeltette. A csatolt kimutatásokból következően ezen összegeket egyrésztől működési, másrésztől forgóeszköz-beszerzésre költötte, és könyveléséből is ez volt kimutatható.

A Tanács 1999. május 17-i 1257/1999. EK rendelete szövegezéséből is az derül ki, hogy az adott évben felmerülő költségek támogatását célozta a rendelet, annak 5 évre történő elosztása is azt jelenti, hogy a minden évben felmerülő költségek fedezetét biztosítja. Ebből következően helyes az az álláspont, hogy ezen támogatások esetében sem merülhetett fel az Sztv. 44. § /2/ bekezdése szerinti passzív időbeli elhatárolás. A közigazgatási hatóság által feltárt tényállás, az azt alátámasztó beszámolók, iratok mind azt jelzik, hogy ezek a költségek az adott évben felhasználásra kerültek, így ezek szerepeltetése az adott évi bevételek között szükségszerű volt.



### **Kfv.III.37.253/2013/3.**

*A magyar-ukrán 2007. évi CLIII. törvény értelmezése a schengeni jog tükrében. A folyamatos 3 hónapos tartózkodást a határon való ki- és belépés megszakítja.*

A 562/2006/EK rendelet 3. cikkének a) pontja értelmében a Kódexet a tagállamok belső vagy külső határait átlépő minden személyre alkalmazni kell a szabad mozgás közösségi jogával rendelkező személyek jogainak sérelme nélkül. A 35. cikk kimondja, hogy a kódex nem érinti a kishatárforgalomra vonatkozó közösségi szabályokat és a kishatárforgalomra vonatkozó, hatályos kétoldalú megállapodásokat. Az 1931/2006/EK rendelet (3) preambulum bekezdése akként rendelkezik, hogy a kishatárforgalmi rendszer kivételt képez a 562/2006/EK rendelet általános szabályai alól. Az 1931/2006/EK rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok a kishatárforgalmi rendszer végrehajtása céljából az 1931/2006/EK rendeletben megállapított szabályoknak megfelelően kétoldalú megállapodásokat köthetnek szomszédos harmadik országokkal, illetve hatályban tarthatják a szomszédos harmadik országokkal fennálló, kishatárforgalomról szóló kétoldalú megállapodásaikat is.

A kiemelt jogszabályi rendelkezések alapján látható, hogy a 562/2006/EK rendelet a kishatárforgalom szempontjából nem releváns, az a 3. cikkben foglaltak szerint kizárólag az 1931/2006/EK rendeletben nem szabályozott kérdésekben alkalmazandó, szubszidiárius jelleggel. Jelen esetben a kishatárforgalmi rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján a 2007. évi CLIII. törvény szabályai az irányadók.

A 2007. évi CLIII. törvény 1. cikkének (5) bekezdése szerint a 2. cikkben meghatározott engedély többszöri beutazásra, és 6 hónapon belül legfeljebb 3 hónapos folyamatos, különösen szociális, kulturális, családi vagy -a nemzeti jogszabályok alapján keresőtevékenységnek nem minősülő - megalapozott gazdasági célú tartózkodásra jogosít a másik szerződő fél államának határ menti területén. Az engedéllyel beutazott határ menti lakosok a másik szerződő fél állama határ menti területén kívül nem tartózkodhatnak.

A 2007. évi CLIII. törvény indokolása rögzíti, hogy a kishatárforgalmi rendszer a sajátos történelmi múlttal rendelkező területen élő, de két országhoz tartozó lakosok számára kíván könnyebb beutazási feltételeket biztosítani azért, hogy támogassa a kulturális, szociális, családi és egyéb gazdasági kapcsolatok fenntartását, az ahhoz szükséges rendszeres, gyakori átlépés lehetőségét. A kishatárforgalmi rendszer -mivel az egyértelműen a határátlépés egyszerűsítését és ezzel a kapcsolatok könnyített ápolását célozza -nem törekszik arra, hogy lehetőséget biztosítson a szerződő államok állampolgárai számára a meghatározott területen, azaz a határ menti részen megvalósuló hosszabb idejű tartózkodásra.

A 2007. évi CLIII. törvény 1. cikkének (5) bekezdése és a hozzá fűzött indokolás alapján a Kúria a törvényszék és a felperes álláspontját tartja elfogadhatónak; az érvényes kishatárforgalmi engedéllyel rendelkező ukrán állampolgár 6 hónapon belül korlátlan esetben beutazhat a Magyar Köztársaság területére, de egyhuzamban összesen maximum 3 hónapot tartózkodhat itt. A 2007. évi CLIII. törvény nem egy irodalmi mű, ezért a „folyamatos” szónak releváns szerepe van, az nem csupán jelentésgazdagító, színesítő elem. A szavak általános jelentése szerint pedig a „folyamatos” kifejezés a „megszakítás nélküli;” „szüntelen;” „szakadatlan” tartalmat hordozza. A „többszöri” beutazási lehetőség ugyancsak jelentőséggel bír a jogértelmezésnél; azt fejezi ki, hogy az engedéllyel rendelkező nem egy alkalommal, hanem gyakran, sokszor, több ízben jogosult a belépésre. Ezt a többszöri beutazási lehetőséget az és” kötőszó a 6 hónapon belüli szövegrészhez kapcsolja, amiből következik, hogy az csak a 6 hónapon belüli időszakra vonatkozhat, csak azon belül értelmezhető. Ennél fogva nem fogadható el az az alperesi érvelés sem, miszerint a 3 hónapos időtartam kimerítése után, majd a következő 6 hónapos periódus megnyílását követően használhatja ki a jogosult ezt a lehetőséget. A 2007. évi CLIII. törvény 1. cikkének (5) bekezdése sem napokról, sem összeadásról nem rendelkezik, ezért minden jogi alapot nélkülöz a beutazás időtartamának napokban való számítása, és az itt-tartózkodással töltött napok összeszámítása.

A határátlépés egyszerűsítésével a kishatárforgalmi rendszer a 2007. évi CLIII. törvény 1. cikkének (5) bekezdésében meghatározott valamelyik cél elérését kívánja érvényesíteni. A Kúria álláspontja szerint a fenti jogértelmezéssel ez a cél maradéktalanul megvalósul. A harmadik országbeli állampolgár

továbbra sem nem kap korlátok nélküli magyarországi tartózkodásra lehetőséget, hiszen megszakítás nélkül csak 3 hónapot maradhat, ezt követően a folyamatos ittlétet be kell befejeznie. Nem valósul meg az 1931/2006/EK rendelet 5. cikkében foglalt és a 2007. évi CLIII. törvényben is rögzített megengedhető leghosszabb tartózkodási idő túllépése sem, hiszen a folyamatos, szakadatlan jelenlét csak legfeljebb 3 hónapig tarthat. Mivel a 3 hónapnál rövidebb időszak nem minősül hosszabb idejű tartózkodásnak, ezért arra a 6 hónapon belül számtalanszor sor kerülhet, akár egy nap több ízben is.

Az 1931/2006/EK rendelet 13. cikkének (1) bekezdése csak az 1931/2006/EK rendeletben megállapított szabályoknak megfelelő kishatárforgalmi szabályozás megalkotását teszi lehetővé. A kétoldalú megállapodások kizárólag az 1931/2006/EK rendelet végrehajtására szolgálhatnak, azzal ellentétesek nem lehetnek. A felülvizsgálati kérelem alapján ezért szükséges volt azt is vizsgálni, hogy a 2007. évi CLIII. törvény összhangban van-e az uniós joggal, azon belül is elsősorban az 1931/2006/EK rendelettel. Ennek során figyelemmel kell lenni a Schengeni Végrehajtási Egyezmény 20. cikkének (1) bekezdésére is, amely szerint a vízumkényszer hatálya alá nem tartozó külföldiek az első beutazás időpontjától számított 6 hónap alatt, de legfeljebb 3 hónapig szabadon mozoghatnak a szerződő fél területén belül. E rendelkezésben sem a „többszöri,” sem a folyamatos”kítétel nem szerepel.

Az Európai Unió Bírósága a 2007. évi CLIII. törvény 1. cikkének (5) bekezdésének a felperes, illetve a törvényszék általi értelmezését nem találta európai uniós jogba ütközőnek. C-254/11. számú ítéletében kimondta, hogy a kishatárforgalmi rendszer időbeli korlátozása nem azonos a schengeni korláttal; a kishatárforgalmi engedély jogosultja az 1931/2006/EK rendelet és a 2007. évi CLIII. törvény alapján is egyrészt szabadon mozoghat a határ menti területen 3 hónapon keresztül, amennyiben tartózkodása megszakítás nélküli, másrészt a tartózkodás minden egyes megszakítását követően újabb 3 hónapos tartózkodási jog illeti meg. Az 1931/2006/EK rendelet 5. cikkének helyes értelmezése pedig az, hogy a tartózkodás megszakításának minősül a határ menti tagállam és a kishatárforgalmi engedély jogosultjának lakóhelye szerinti harmadik állam közti határ átlépése, függetlenül annak gyakoriságától, amely akár naponta többszöri is lehet. Ezzel az Európai Unió Bírósága lényegében úgy ítélte meg, hogy helytelen az alperes által képviselt álláspont; 6 hónapon belül minden egyes megszakítást követően újabb 3 hónapos tartózkodásra jogosult a kishatárforgalmi engedéllyel rendelkező személy, a megszakítás pedig lényegében bármilyen gyakoriságú lehet, naponta akár több ízben is.

### **Kfv.II.37.262/2013/2.; Kfv.II.37.264/2013/2.**

*A kishatárforgalmi rendszer nem tartozik a 562/2006/EK rendelet hatálya alá. A kishatárforgalomra vonatkozó közösségi és kétoldalú szabályok speciálisak, melyek helyes értelmezése szerint a kishatárforgalmi engedély birtokosa 6 hónapon belül 3 hónapot egyvégtében a határmenti területen tartózkodhat, a fennmaradó 3 hónapban pedig akár naponta beutazhat.*

Az Európai Unió Bíróságának C-254/11. számú ítélete kimondta, hogy

1.) a tagállamok külső szárazföldi határain való kishatár-forgalom szabályainak meghatározásáról, valamint a Schengeni Egyezmény rendelkezéseinek módosításáról szóló 2006. december 20-i 1931/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az e rendelet által létrehozott különleges kishatárforgalmi rendszer keretében kiadott kishatárforgalmi engedély jogosultja –az említett rendeletben, valamint annak végrehajtása céljából az állampolgársága szerinti harmadik állam és az azzal szomszédos tagállam által kötött egyezményben előírt kereteken belül – egyrészt szabadon mozoghat a határ menti területen három hónapon keresztül, amennyiben tartózkodása megszakítás nélküli, másrészt a tartózkodás minden egyes megszakítását követően újabb három hónapos tartózkodási jog illeti meg.

2.) az 1931/2006/EK rendelet 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a tartózkodás e cikkben említett megszakításának minősül a határ menti tagállam és a kishatárforgalmi engedély jogosultjának lakóhelye szerinti harmadik állam közti határ ezen engedélyben rögzített feltételek szerinti átlépése, függetlenül annak gyakoriságától, amely akár naponta többszöri is lehet.

A fentiek értelmében az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy 810/2009/EK rendelet hatálya nem terjed ki a felperesre, a rá vonatkozó 2007. évi CLIII. törvény szerint többszöri beutazásra és hat

hónapon belül három hónapos folyamatos tartózkodásra van lehetősége. Amennyiben három hónapot egyvégtében hazánkban tartózkodik, úgy a további három hónapban is többször akár naponta beutazhat, ezek a napok nem adhatók össze, nem tekinthetők 93 nap után folyamatos három hónapi tartózkodásnak.

Az Európai Unió Bírósága a fentieket megerősítve hangsúlyozta, hogy a 562/2006/EK rendelet 35. cikkelye kivette saját hatálya alól a kishatárforgalom szabályozását, és az e tárgyra vonatkozó közösségi előírásokat az 1931/2006/EK rendeletben szabályozta, illetve a végrehajtásról való rendelkezést rábízta az államok részéről kötött kétoldalú megállapodásokra. Az 1931/2006/EK rendelet meghatározta az alanyi kört, az alapvető fogalmak talmát és szabályozta magát az engedélyt. Ezzel összhangban került megfogalmazásra a 2007. évi CLIII. törvény, amely ellen az Unió nem emelt kifogást.

Az alperes tévedett, amikor a 2007. évi II. törvényt, mint a harmadik országok állampolgáira vonatkozó általános szabályozást vette figyelembe. Utóbbi jogszabály ugyanis éppen a 562/2006/EK rendelet előírásainak szerez érvényt és nem foglalkozik a speciálisnak nevezhető kishatárforgalmi kérdéssel. Az alperesi jogértelmezés szűkíteni kívánta a kishatárforgalomra vonatkozó speciális, megengedő jogi szabályozás tartalmát, egyértelműen szembe ment az uniós és a kétoldalú megállapodást létrehozó jogalkotói akarattal. Megjegyzi a Kúria, hogy - amennyiben az alperes a visszaélések megakadályozására törekedett - az 1931/2006/EK rendelet 17. cikke kellő jogszabályi alapot adott a kishatárforgalmi rendszerrel történő visszaélések megelőzésére. Amennyiben ezen garanciák konkrét rendelkezésekkel való kitöltése hiányos lenne, úgy annak pótlása jogalkotói feladat, az alperesi jogértelmezés ennek korrigálására nem alkalmas.

#### **Kfv.IV.37.386/2012/4.**

*Nem sértett jogszabályt a külföldi diplomák elismerése során a hatóság akkor, amikor külföldi egyetem BA szakos oklevele alapján hivatalból nem vizsgálta, hogy ez a végzettség megfelel-e valamely OKJ-s szakképesítésnek.*

#### **Kfv.III.37.505/2012/6.**

*Teljes hatályú apai elismerő nyilatkozat értékelése idegenrendészeti eljárásban.*

I. Az 2007. évi I. törvény 1. § (1) bekezdés c) pontjának nem lehet olyan értelmet tulajdonítani, hogy a gyermekével együtt nem élő harmadik országbeli állampolgár nem minősül kísérő vagy a magyar állampolgárhoz csatlakozó családtagnak. A kísérő vagy hozzá csatlakozó családtag kifejezés a tagállamok közötti szabad mozgással, annak gyakorlásával kapcsolatos, azzal összefüggő, ugyanakkor az adott tagállamon belül élő családtagok közötti személyes kapcsolatra nem vonatkoztatható kitétel. E kifejezések nem értelmezhetők úgy, hogy ha harmadik országbeli állampolgár mint szülő, a vele egy adott tagállamban élő gyermekével nem törődik akkor ő nem kísérő, hozzá nem csatlakozik, mivel e fogalmak teljesen másra, a tagállamok közötti egyik tagállamból a másik tagállamba való együtt vagy egymást követő szabad mozgásra vonatkoznak.

Ezen uniós jogból eredő kifejezés értelmezése tekintetében, az Európai Parlament és Tanács 2004/38/EK irányelvének értelmezésével összefüggésben hozott Yoshikazu Iida kontra Stadt Ulm ügyben, C-40/11. számú ügyben az Európai Bíróság megállapította, hogy a kísérő vagy csatlakozó családtag kitétel a gyakorlatban azt jelenti, hogy harmadik állam uniós polgár családtagjának minősülő azon állampolgárának, aki a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta, azon jogára, hogy az irányelv alapján az uniós polgárral letelepedjen, csak abban a tagállamban lehet hivatkozni, amelyben az uniós polgár tartózkodik (lásd ebben az értelemben a 2004/38/EK irányelvet megelőző hasonló uniós jogszabályok tekintetében a C/291/05. számú Eind-ügyben 2007. december 11-én hozott ítélet [EBHT 2007., I.-10719. o. 24. pontját]).

II. Az 2007. évi I. törvény 14. § (2) bekezdése, a 2010. december 24-e előtt indult ügyekben olyan rendelkezést tartalmazott, amely csak érdekházasságokra volt értelmezhető, gyermek és szülő

kapcsolatra nem; legfeljebb az 2007. évi I. törvény 14. § (3) bekezdésének értelmezése jöhetett volna szóba.

A 2010. december 24. előtt hatályos 2007. évi I. törvény rendelkezése alapján valóban helyes iránymutatás az, hogy a tartózkodási engedélyt meg kell adni, ugyanakkor az 2007. évi I. törvény 14. § (2) bekezdése december 24-én módosult, és e módosítást a megismételt eljárásokban is alkalmazni kell. Az 2007. évi I. törvény új 14. § (2) bekezdése pedig kimondja, hogy visszaélésnek minősül, ha a családi kapcsolat létesítése a tartózkodási engedély megszerzése érdekében történt. Ez a jogszabályszöveg ezért már nem csak érdekházasságra, hanem egy gyermek teljes hatályú apai elismerésére is vonatkoztatható. Ezért a megismételt eljárás során vizsgálható az is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján vér szerinti apának, szülőnek tekinthető-e felperes, és ha nem vér szerinti szülő, és érzelmi kapcsolata a gyermekkel nincs, akkor minősíthető-e az 2007. évi I. törvény 14. § (2) bekezdése szerint a perbeli eset.

III. Az 2007. évi I. törvény 7. § (2) bekezdésben foglalt feltételek fennálltak, ekként az 2007. évi I. törvény 7. § (3) bekezdésének alkalmazására a megismételt eljárásban már nem kell sor keríteni. Az 2007. évi I. törvény 7. § (3) bekezdését a (2) bekezdésben foglalt feltételek hiánya esetén alkalmaznia kell a hatóságnak és mérlegelésére a Pp. 339/B. §-ában foglalt mérlegelési jogkörben hozott határozatokkal szembeni törvényességi követelményeket kell vizsgálnia a bíróságnak, ilyen irányú felperesi kereseti kérelem esetén. Ekként nem osztható az az álláspont, hogy e szabály alkalmazása oly mértékben mérlegelési joga lenne a hatóságnak, hogy a (2) bekezdésben foglalt feltételek hiányában mindenféle indoklás nélkül figyelmen kívül hagyhatja a (3) bekezdésben foglaltakat.

#### **Kfv.II.37.571/2012/5.; Kfv.II.37.707/2012/5.**

*Dohánytermékek esetében nem követelhető meg az adójegy kivül további árfeltüntetetés.*

#### **Kfv.II.37.597/2012/8.**

*Az engedély nélküli hulladék szállítási tevékenység kapcsán nem lehet hivatkozni olyan irányelvre, amelyre vonatkozó átültetési határidő még nem telt el. Hulladékgazdálkodási terv készítés elmulasztása utóbb nem orvosolható jogsértés. Több tényállás után kiszabható szankció mértéke.*

A Kúria elsőként a 2000. évi XLIII. törvény 20.§ (2) bekezdésének megsértésre való hivatkozást vizsgálta. E körben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a 2000. évi XLIII. törvény 20.§ (2) bekezdésében felsorolt hulladékszállítási engedélyhez kötöttség alóli mentesség a felperesre nem vonatkozik, mert a felperes a bontási munka révén az ingatlan tulajdonosának nem volt tekinthető, az ingatlan a részére csak építési munkaterületként került ideiglenesen átadásra. A bontási hulladékot ezért csak engedély birtokában szállíthatta volna.

A hulladékkezelés fogalmának meghatározásához a felperes a 2008/98/EK irányelv 3. cikk 9. és 14. pontjának összevetésével arra hivatkozott, hogy a hulladékkezelésbe a hulladékszállítás nem tartozik bele. A felperes a keresetében még arra hivatkozott, hogy ez az irányelv 2010. december 12-e után közvetlenül hatályos. Ezzel szemben a felülvizsgálati kérelmében már arra hivatkozott, hogy a felperesi tevékenység végzése és a közigazgatási eljárás idején is a 2008/98/EK irányelv hatályos és - az értelmezési kötelezettség doktrínájából következően - értelmező rendelkezései közvetlen hatállyal bírnak.

Az irányelv tagállamoknak címzett jogforrás, a 2008/98/EK irányelv 40. cikk (1) bekezdése szerint a tagállamok 2010. december 12-ig kaptak határidőt arra, hogy az irányelvnek megfelelő rendelkezéseket hatályba léptessék. Ennek megfelelően a 2008/98/EK irányelv 2010. december 12-ig a 2006/12/EK irányelvet hatályában tartotta. A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy a felperesi tevékenység végzése idején, továbbá az első- és a másodfokú közigazgatási eljárás során a 2008/98/EK irányelv hatályos és közvetlenül alkalmazandó volt. Csak az átültetésre vonatkozó határidő után, az adott rendelkezés kellő egyértelműsége és pontossága esetén történhet hivatkozás az irányelv közvetlen hatályára a Van Duyn ügy értelmében.

A Ratti ügyben hozott ítéletből kifolyólag a fél nem alapíthat jogot az irányelv átültetési határideje előtt az irányelvben foglalt rendelkezésre. A 2008/98/EK irányelv szabályozásából következően 2010. december 12. előtt erre az irányelvre mint közvetlen hatályú rendelkezésre nem lehetett hivatkozni. Az ellenőrzött időszak a 2009-2010. augusztus 24. közötti időszak volt, az ellenőrzött időszakban a 2008/98/EK irányelvet még alkalmazni nem lehetett. Egy adott tevékenység minősítése kapcsán nem is az első- és a másodfokú eljárás időpontja bír jelentőséggel, hanem a tevékenység végzésének ideje, mert a tevékenység végzésekor kell az akkor hatályos rendelkezéseknek megfelelni. A Pp. 339/A.§-a alapján sem lehetett a felperes által hivatkozott 2008/98/EK irányelvet alkalmazni, mindebből következően ennek az irányelvnek a fogalom-meghatározásait sem lehetett figyelembe venni. A felperes által indítványozott előzetes döntéshozatali eljárást a Kúria nem látta indokoltnak kezdeményezni, mert olyan irányelv értelmezésére vonatkozott, amelyet a per során alkalmazni nem lehetett.

### **Kfv.III.37.609/2012/6.; Kfv.II.37.814/2012/6.**

*Jogsértő annak a reklámnak a közzététele, amely olyan szerencsejátékot reklámoz, amelynek szervezéséhez a reklámozó nem rendelkezik a magyar adóhatóságtól származó engedéllyel.*

### **Kfv.III.37.700/2012/3.**

*A tevékenységigazoló lap kiadása a munkáltató kötelezettsége, annak vezetését a helyszíni ellenőrzéskor a gépjárművezető igazolni köteles.*

Az 3821/85/EGK rendelet végrehajtásáról szóló 124/2005. (XII. 29.) GKM rendelet 6. § /9/ bekezdése alapján a munkáltató a gépjárművezető részére a tevékenységi lapot köteles kiadni, azokra a napokra, amelyeket a gépjárművezető nem végzett az 561/2006/EK Európai Parlamenti és Tanácsi Rendelet vagy megállapodás hatálya alá tartozó tevékenységet.

A 2006/22/EK irányelv 11. cikk /3/ bekezdés és 13. cikke szerint az igazoló formanyomtatvány használata nem szükséges olyan tevékenységek esetén, amelyeket a menetíró készülék rögzíteni képes. Közúti ellenőrzéskor az elsődleges információforrást a menetíró készülékben rögzített adatok jelentik, és az adatok hiánya kizárólag azzal igazolható, hogy a menetíró-készülékben való adatrögzítés, így a kézi adatbevitel objektív okok miatt nem volt lehetséges. A menetíró-készülékben rögzített adatok összességét, szükség szerint a formanyomtatvány miatt kiegészítve, elegendő bizonyítékként fogadja el az 561/2006/EK rendelet és az AETR megállapodás előírásainak való megfelelés igazolására, az EGK rendelet 15. cikk /7/ bekezdés a/ pontjában említett időszakra vonatkozóan. Tekintettel arra, hogy Magyarország előírta kötelező jelleggel a tevékenységi lap használatát, a jogszabályban leírt esetekben annak kiállítása és a munkavállalónak történő átadása a munkáltató felelőssége, annak elmulasztásáért felelősséggel tartozik.

### **Kfv. II. 37.774/2012/8.**

*A döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, de az ítéletnek a határidőben előterjesztett kereseti kérelemről döntenie kell.*

Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt tévedett, amikor ítéletét a 2000. évi XLIII. törvény szabályaira alapította, és a hulladék fogalmából kiindulva - azt is félreértelmezve - azt állapította meg, hogy a szállítmány nem hulladék. Ezzel szemben az alkalmazandó jogszabály az 1006/2011/EU rendelet, mely szerint a szállítmány hulladéknak minősül, miként ezt az alperes mindvégig állította, és a felperes sem vitatta. A felperes ugyanis a határidőben előterjesztett keresetlevelében egyértelműen és kizárólag a bírság összegét kifogásolta, a bírság jogalapját nem támadta.

### **Kfv.III.37.808/2012/4.**

*A csatornabírság kiszabása során a mintavételi helyek megfelelőségének kérdése.*

A nemzeti eljárásjog nem teszi lehetővé, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felek új jogszabálysértésre hivatkozzanak. Ezt támasztja alá az Európai Bíróság Rewe-Zentralfinanz és Rewe-Zentral ügyben hozott 33/76. számú ítélete, a Peterbroeck-ügyben hozott C-312/93. számú ítélete, valamint a C-430/93. és C-431/93. számú, Van Schijndel egyesített ügyekben hozott ítélete. A C-536/11. számú Donau Chemie és társai ügyben a Bíróság kimondta, hogy az egyenértékűség elve megköveteli, hogy az uniós jogon alapuló igények esetén ugyanazok a jogorvoslatok és eljárási szabályok érvényesüljenek, mint amelyek a hasonló, tisztán belső jogi jellegű igényekre vonatkoznak. A tényleges érvényesülés, illetve a hatékony jogvédelem elve arra kötelezi a tagállami bíróságokat, hogy biztosítsák azt, hogy a nemzeti jogorvoslatok és eljárási szabályok a gyakorlatban ne tegyék lehetetlenné, illetve nem nehezítik meg túlzottan az uniós jogon alapuló igények érvényesítését.

A nemzeti eljárásjog nem tette lehetetlenné, sőt egyáltalán nem nehezítette meg az uniós jog alkalmazását. A felperes keresetlevelében, illetve az első tárgyalásig hivatkozhatott volna az uniós jogi rendelkezés alkalmazására, kérhette volna ezen konkrét rendelkezések értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatalai eljárás kezdeményezését. Ha az eljáró bíróság ítélete e kereseti kérelmet nem meríti ki, természetesen ez alapja lehet a felülvizsgálati eljárásnak. Jelen ügyben azonban az alapeljárásban nem merült fel az konkrét kérelem, amelyet a felperes a felülvizsgálati eljárásban előterjesztett.

**Emberi jogi közlemények**

**Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei**

## **X. Y. Magyarország elleni ügye (4.388/08. sz. ügy)<sup>36</sup>**

A kérelmezőt 2007. november 15-én őrizetbe vették többrendbeli gépjármű-lopás gyanújával.

Az ügyészség előzetes letartóztatás elrendelése iránti indítványában az elrejtőzés, összejátszás és bűnisméltés veszélyére utalt. A védelem azzal érvelt, hogy nincs megalapozott gyanú, hogy a kérelmező valóban követett el bűncselekményt. Továbbá, mivel a kérelmező rendezett életet él Magyarországon - egy kiskorú gyermek apja, van rendszeres jövedelme, amelyből a szüleit támogatja és jelzáloghitelét törleszti – nem valószínű, hogy megszökik. Egy másik ellene folyó büntetőügyben minden tárgyaláson megjelent és sohasem próbálta megghiúsítani az eljárást. A jelen ügyben már az összes bizonyítékot beszerezték, nem valószínű, hogy befolyásolná a tanúkat vagy ismételten bűncselekményt követne el. Ennek fényében az előzetes letartóztatás nem indokolt, és - ha erre egyáltalán szükség van – helyettesíthető más, kevésbé korlátozó intézkedéssel.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2007. november 17-én elrendelte a kérelmező előzetes letartóztatás lényegében megismételve az ügyészi indítványban megjelölt indokokat. A Fővárosi Bíróság 2007. november 29-én a kérelmező fellebbezését alaptalannak találta. E bíróság meggyőződött arról, hogy megalapozott gyanú volt a kérelmező ellen. Kiemelte, hogy a bizonyítékok tényleges értékelése nem végezhető el az előzetes letartóztatás iránti eljárásban, mert ez a perbíróság hatáskörének elvonását jelentené. A Fővárosi Bíróság egyébként úgy ítélte: az a tény, hogy a kérelmező megtette az előkészületeket egy külföldi ingatlan megvásárlására, elegendő volt arra, hogy megalapozza a szökés veszélyét. Továbbá, mivel van egy másik büntetőeljárás folyamatban volt, a bíróság úgy ítélte, hogy a kérelmezőnek bűnöző életmódja lehet, egy hajlama a bűnisméltésre. A bíróság odáig ment, hogy megállapította: „az eljárás jelenlegi szakaszban a védelem által hivatkozott ellentmondások nem alkalmasak arra, hogy teljesen megszüntessék az alapos gyanút”, hogy a kérelmező bűncselekményt követett el. A kérelmező előzetes letartóztatását a törvényben előírt időközönként többször is meghosszabbították. Ezekben az eljárásokban a védelem érvei nagyjából ugyanazok voltak, akárcsak a bíróságok megállapításai, és így tett a vizsgálat eredményeit a bíróságok. A kérelmező – ha szükséges óvadék ellenében történő – szabadlábra helyezés iránti kérelmei, eredménytelenek voltak.

A kérelmező 2007. december 18-án, 2008. február 28-án és március 28-án panasszal élt a hatóság felé, mert nem engedélyezték számára a fogvatartását alátámasztó bizonyítékokhoz való hozzáférést. Valamennyi panaszt elutasították, bár a bíróság nem állapította meg azt, hogy az ilyen hozzáférést ténylegesen biztosították volna.

A kérelmező 2008. február 8-án egy pszichiátriai szakvéleményt terjesztett a hatóságok elé, amely szerint tömegiszonyt és bezártságtól való félelmet magában foglaló személyiségzavarban szenved, amely az előzetes letartóztatás miatt rosszabbodhat. Egy tovább, 2008. március 16-án készült szakértői vélemény megállapította, hogy a kérelmező fogolytársai részéről szexuális támadást szenvedett el, ami súlyosbítja a lelki egyensúlyhiányát.

Eközben egy újabb, 2008. február 14-én kelt végzés 2008. február 17-éig meghosszabbította előzetes letartóztatását. A kérelmezőt azonban 2008. február 17-én nem helyezték szabadlábra, mivel a fegyintézet egy elgévelt értesítést kapott amely 2008. május 17-éig – inkább mint február 17-éig – rendelte el az előzetes letartóztatását. Az elsőfokú bíróság 2008. február 18-án kijavította február 14-ei végzését. A másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság 2008. március 11-én ez utóbbi végzést a megváltoztatta, úgy ítélve, hogy bár nyilván volt gépelési hiba, az első fokon eljáró bíróság azonban nem javíthatta volna ki a végzés rendelkező részét, mert ez a kérdés a Fővárosi Bíróság hatáskörébe tartozó hatályon kívül helyezés tárgya volt. Megismételte abbéli álláspontját, hogy a kérelmezővel szembeni, alapos gyanút keltő bizonyítékok nem értékelésének az előzetes letartóztatással kapcsolatos eljárásban nincs helye.

A kérelmező 2008. április 3-án szabadlábra helyezés iránti kérelmet nyújtott be, amelyet a Kerületi Bíróság elutasított. A kérelmező fellebbezésében hangsúlyozta, hogy a fogságtűrése lélektani

<sup>36</sup> Az ítélet 2013. június 19-én vált véglegessé.



problémái csökkent. A Fővárosi Bíróság 2008. május 14-én a fellebbezést alaptalannak ítélte, meggyőzve arról, hogy a kérelmező állapota megfelelően kezelhető a büntetés-végrehajtási egészségügyi rendszeren belül. További panaszában a kérelmező védője hangsúlyozta, hogy a kérelmező erősen gyógyszerezni kellett, ami miatt nem lehetett érvényesen kihallgatni, és az ebből eredő helyzet ellentétes mind a kérelmező jogaival, mind a vizsgálat érdekeivel.

A kérelmező előzetes letartóztatása 2008. május 29-éig tartott. A védelem többször utalt hiányában a kérelmezővel szembeni alapos gyanút alátámasztó konkrét körülmények hiányára és a kérelmező személyes körülményeire, amelyek a legkevésbé sem indokolják a további fogvatartását. A kérelmező állította, hogy a bíróság ezeket az érveket inkább sablonos határozatokkal utasította el.

A Fővárosi Bíróság 2008. május 29-én a kérelmező előzetes letartóztatását házi őrizetre változtatta. Úgy ítélte meg, hogy a szökés veszélye olyan mértékben csökkent, hogy a továbbiakban a házi őrizet is elegendő, különös tekintettel a szemérem elleni erőszakra, amelyet a kérelmező többi fogvatartottól szenvedett. Figyelembe vette a már eltelt időt, a kérelmező rendezett családi és személyes körülményeit, továbbá azt a tényt is, hogy az egészsége súlyosan megromlott. A kérelmező házi őrizetét 2008. június 26-án feloldották, és helyére lakhelyelhagyási tilalma rendelték el (Budapest tekintetében, 2009. január 21-én Pest Megye vonatkozásában); a kérelmező személyes szabadságának mindenféle korlátozását 2009. november 15-én szüntették meg.

A kérelmező azt állította, hogy a feltételezett büntársát, bár korábban megszökött, nem volt törvényes jövedelme vagy foglalkozása, és nem volt kiskorú gyermeke, már 2007 októberében szabadlábra helyezték - a kérelmező szerint pusztán annak a ténynek köszönhetően, hogy a vele ellentétben beismerte azt a bűncselekményt, amellyel vádolták.

A kérelmező és tíz vádlott-társa elleni vádiratot 2009. december 11-én nyújtották be a Budai Központi Kerületi Bírósághoz, az ügy tárgyalása még folyamatban van.

A kérelmező – az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdésére hivatkozással – azt sérelmezte, hogy előzetes letartóztatása 2008. február 18-a és 2008. március 11-e között törvénytelen volt, továbbá – az Egyezmény 5. cikkének 3. bekezdésére hivatkozással – azt is, hogy előzetes letartóztatásának időtartama indokolatlanul hosszú volt, végül – az Egyezmény 5. cikkének 4. bekezdésére hivatkozással – azt is, hogy amikor a fogvatartását vitatta, megsértették a "fegyverek egyenlőségének" elvét, mert nem férhetett hozzá a vonatkozó nyomozati anyagokhoz.

I. A Kormányzat nem vitatta, hogy a kérelmező előzetes letartóztatása 2008. február 18-a és 2008. március 11-e között törvénytelen volt. A Bíróság emlékeztetett arra, hogy az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdésében a „törvényes” és a „törvényben előírt eljárással összhangban” kifejezések lényegében a nemzeti jogra utalnak, és azt a kötelezettséget rögzítik, hogy megfeleljenek annak anyagi jogi és eljárásjogi szabályainak. A jelen ügy kapcsán a Bíróság kiemelte, hogy a Fővárosi Bíróság 2008. március 11-én rámutatott: a kerületi bíróság túllépte a hatáskörét, amikor 2008. február 18-án meghosszabbította a kérelmező előzetes letartóztatását. Nem lehetett tehát más következtetésre jutni, minthogy a kérelmező fogvatartásának a fenti időpontok között nélkülözte a nemzeti jog szerinti törvényes alapot. A fentiek alapján a Bíróság megállapította, hogy az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. Az Egyezmény 5. cikke 3. bekezdésének sérelme kapcsán a Bíróság emlékeztetett: a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az a kérdés, hogy vajon a fogvatartás időtartama ésszerű-e, nem értékelhető elvontan. Azt, hogy vajon egy vádlott további fogvatartása indokolt-e, minden ügyben az eset különös körülményeire tekintettel kell mérlegelni. Egy adott ügyben a további fogvatartás csak akkor lehet igazolható, ha fellehetők sajátságos jelei egy valódi közérdekű követelménynek, amely az ártatlanság vélelme ellenére többet nyom a latba, mint az egyéni szabadság tiszteletben tartásának szabálya.

Elsősorban a nemzeti igazságszolgáltatási hatóságok feladata annak biztosítása, hogy adott ügyben egy vádlott előzetes letartóztatása nem lép túl az ésszerű időt. Ebből a célból minden tényt meg kell vizsgálnia, amely alátámasztja vagy cáfolja egy valós követelmény létét, amely indokolja – az ártatlanság vélelmének elvét megfelelő figyelembe véve – az egyéni szabadság tiszteletben tartásának

szabályától való eltérést, és fel kell sorakoztatni azokat a szabadlábra helyezés iránti kérelmet elutasító döntésben. Lényegében a határozatokban adott indokok és a kérelmező fellebbezésében említett valós tények alapján hivatott a Bíróság eldönteni, hogy vajon az Egyezmény 5. cikkének 3. bekezdését megsértették-e.

Az arra vonatkozó alapos gyanú megléte, hogy az őrizetbe vett személy bűncselekményt követett el, elengedhetetlen feltétele a további fogvatartás törvényességének, de egy bizonyos idő elteltével már nem elegendő. Ebben az esetben a Bíróságnak el kell döntenie, hogy az igazságszolgáltatási hatóságok által előterjesztett más indokok továbbra is igazolják-e a szabadságtól való megfosztást. Ahol az ilyen indokok „érdemiek” és „elégésesek”, a Bíróságnak arról is meg kell bizonyosodnia, hogy az illetékes nemzeti hatóságok „különleges gondosságot” tanúsítottak-e az eljárás lefolytatása során.

A jelen ügyet illetően a Bíróság a maga részéről úgy találta, hogy az ügyiratok között semmi sem utal arra, hogy a nemzeti hatóságok önkényesen cselekedtek volna, amikor megállapították: alapos a gyanú, hogy a kérelmező többrendbeli gépjármű-lopásban érintett. Ebben az összefüggésben a Bíróság osztotta a Kormányzat álláspontját, amely szerint az eljárás e korai szakaszában az „alapos gyanú” fogalmát nem szabad azonosítani azzal a bizonyossággal, amely ezt követően szükséges az elítéléshez. A Bíróság azonban úgy ítélte, hogy az igazságügyi hatóságok által a kérelmező további fogvatartása érdekében felhozott indokok, még ha feltételezzük is, hogy önmagukban „érdemiek”, nem tekinthetők „elégéses”-nek.

A Bíróság kiemelte, hogy az 5. cikk 3. bekezdése nem értelmezhető úgy, mint amely kötelezi a nemzeti hatóságokat, hogy a fogvatartott egészségi állapota miatt engedjék szabadon. Az a kérdés, hogy vajon egy őrizetben lévő személy állapota összeegyeztethető-e további fogvatartásával, elsősorban a nemzeti bíróságok által ítéendő meg, és miként azt a Bíróság az Egyezmény 3. cikkével összefüggésben kimondta, a bíróságok általában nem kötelesek arra, hogy egészségügyi okokból szabadlábra helyezték vagy kórházban helyezték el annak érdekében, hogy különleges orvosi ellátásban részesülhessen. Másrészt, az 5. cikk 3. bekezdése alapján a hatóságok, amikor arról döntenek, hogy egy személyt szabadlábra helyezzenek vagy letartóztassanak, kötelesek megfontolni más intézkedéseket is a tárgyaláson való megjelenés biztosítása érdekében. Sőt, az említett cikk nemcsak azt a jogot fekteti le, hogy „ésszerű időhatáron belül tárgyalást tartsanak ügyében vagy a tárgyalásig szabadlábra helyezték”, de azt is előírja, hogy „a szabadlábra helyezés olyan feltételekhez köthető, melyek biztosítják a tárgyaláson való megjelenést”. Ez a rendelkezés nem ad az igazságügyi hatóságok számára választási lehetőséget aközött, hogy vagy tárgyalják a vádlottat ügyét ésszerű időn belül, vagy ideiglenesen helyezték szabadlábra - még ha biztosítékoktól függően is. Amíg el nem ítélik, ártatlannak kell tekinteni, és az 5. cikk 3. bekezdésének célja lényegében az, hogy megkövetelje ideiglenes szabadlábra helyezését, ha további fogvatartása többé már nem ésszerű.

A jelen ügy kapcsán a Bíróság megjegyezte, hogy a hat hónapos és tizenegy napos időszak során, amelyet a kérelmező előzetes letartóztatásban töltött, úgy tűnik, nem fontolták meg érdemben azt a lehetőséget, hogy más, olyan kevésbé korlátozó intézkedést alkalmazzanak vele szemben, mint a házi őrizet vagy az óvadék. A Bíróság ezt különösen aggasztónak találta tekintettel arra a tényre, hogy a hatóságok legkésőbb 2008. február 8-án tudomást szereztek a kérelmező pszichológiai problémáiról, amikor egy ilyen tartalmú szakvéleményt terjesztettek eléjük. A kérelmező azonban majdnem további négy hónapig előzetes letartóztatásban maradt, tekintet nélkül arra körülményre, hogy időközben szexuális támadás áldozata lett, amely súlyosbította az állapotát. A Bíróság számára sajnálatos, hogy a hazai hatóságok figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy az idő múlásával és a kérelmező romló egészségi állapotából adódóan egyre inkább bizonyossá vált, hogy az ő fogvatartása többé nem szolgálja azt a célt, hogy ügyében ésszerű időn belül tárgyalást tartsanak. Ilyen körülmények között a Bíróság az volt az álláspontja, hogy a kérelmező elhúzódó fogvatartása nem tekinthető „szükségesnek” az eljárás megfelelő lefolytatása biztosításának szempontjából, és ezzel összhangban arra a következtetésre jutott, hogy a bíróságok által a határozataikban felhozott indokok nem voltak elégésesek ahhoz, hogy igazolják a kérelmező fogvatartását a kérdéses időszakban; az Egyezmény 5. cikkének 3. bekezdését tehát megsértették.

III. Az Egyezmény 5. cikke 4. bekezdésének sérelme kapcsán a Bíróság emlékeztetett arra, hogy letartóztatott vagy fogva tartott személyek jogosultak a felülvizsgálatra azokra eljárásjogi és anyagi jogi feltételek tekintetében, amelyek lényegesen szabadságtól való megfosztásuknak az Egyezmény értelmében vett törvényességéhez. Ez azt jelenti, hogy az illetékes bíróságnak meg kell vizsgálnia „nemcsak [a hazai jogban] meghatározott eljárási követelmények teljesítését, hanem az őrizetbe vételt megalapozó gyanú ésszerűségét és az őrizetbe vétel és az azt követő letartóztatás céljának törvényességét”. Az előzetes letartóztatás elleni fellebbezést elbíráló bíróságnak biztosítania kell a bírósági eljárási garanciáit. Az eljárásnak kontradiktóriusnak kell lennie, és minden esetben biztosítania kell „a fegyverek egyenlőségét” a felek, vagyis az ügyész és a fogvatartott között. Fegyverek egyenlősége nem biztosított, ha a védő nem férhet hozzá a nyomozati iratokhoz annyiban, amennyiben az lényeges ügyfele fogvatartása jogszerűségének eredményes vitatásához. Olyan személy esetében, akinek a fogvatartása az 5. cikk 1. bekezdés (c) pontjának hatálya alá tartozik, meghallgatást kell tartani. A bizonyítékok felfedésének megfelelő időben kell történnie, a kérelmező igazságügyi hatóságok előtti első megjelenése előtt hozzáférést biztosítva az ügyirat vonatkozó részeihez.

A jelen ügy kapcsán a Bíróság észlelte, hogy a kérelmező a hazai hatóságok és a bíróság előtt következetesen állította, hogy nem biztosították számára a hozzáférést az ügyirat vonatkozó részeihez, és azt, hogy a hazai bíróságok elutasították ezzel kapcsolatos panaszait anélkül, hogy megcáfolták volna a hozzáférés megtagadására vonatkozó állítást. Azt is megjegyezte, hogy az iratokhoz való hozzáférést a Be. biztosítja, hacsak nem sérti a nyomozás érdekeit; az ügy irataiban és a felek előadásaiban azonban nincs nyoma annak, hogy a kérelmező valóban gyakorolhatta ezt a jogot. Ilyen körülmények között a Bíróság csak arra a következtetésre juthatott, hogy a Kormányzatnak elmulasztotta bizonyítani, hogy a szükséges hozzáférést valóban biztosították a kérelmezőnek, és az ezzel kapcsolatos bizonyítási teher a Kormányzatot terheli. Ebből következőleg nem tekinthető úgy, hogy a „fegyverek egyenlőségének” elvét tiszteletben tartották a jelen ügyben, az Egyezmény 5. cikkének 4. bekezdését tehát megsértették.

A Bíróság a kérelmező javára 18.000,-Euro vagyoni és nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

### **Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei**

*Az adott időszakban nem született ilyen határozat.*

### **A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai**

### **Büntető ügyszak**

#### **Bfv.III.639/2013/2.**

A IV. rendű terhelt csupán általánosságokban, konkrét tények hiányában hivatkozott az Emberi Jogok Európai Egyezségokmányának megsértésére, az emberi jogainak sérelmére és a bírák elfogultságára. Ezzel szemben sem a büntető anyagi jogszabályok törvénysértő alkalmazására, sem törvénysértő minősítésre visszavezethető törvénysértő büntetésre, de abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre sem hivatkozott. Vitatta ugyanakkor a bíróságok bizonyítékokat értékelő tevékenységét, különösen a titkos információgyűjtés eredményének a felhasználását és ezzel összefüggésben a beszerzéssel, a bünszervezettel kapcsolatosan megállapított tényeket.

A IV. rendű terhelt által hivatkozottak felülvizsgálat tárgyát nem képezhetik, ugyanis bizonyítékok felülmérlegelésére nincs törvényes lehetőség, mivel a Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a bíróság által megállapított tényállás az irányadó, és az sem közvetlenül, sem közvetve, a bizonyítási eljárást sérelmezve nem támadható. Következésképpen sem a tanúvallomások értékelése, sem a bizonyítási indítványok elutasítása, de szakértői vélemények megállapításai a felülvizsgálat

során nem kérdőjelezhetők meg, még akkor sem, ha az esetleg a megállapított tényállás megalapozatlanságát eredményezhette.

Az emberi jogok esetleges megsértése, a fogvatartás körülményei, a bírói elfoglaltság, az eljárás elhúzódása kivétel nélkül olyan körülmények, amelyek még valóságuk esetén sem képezhetik felülvizsgálat tárgyát.

### **Bkf.I.678/2013/2.**

Az előzetes letartóztatás okainak meglétét, és ezen kényszerintézkedés szükségességét a bíróság alapvetően nem csak olyan körülményekre alapozhatja, amelyek a bizonyosság erejével megállapíthatóak. Elégséges az is, ha a bíróság döntése olyan adatokon alapul, amely tényszerűsége egyéb indokokkal alátámasztott, és ésszerű érvet szolgáltat arra a következtetésre, hogy a kényszerintézkedés alkalmazása a törvényi célok érdekében szükséges.

A vádlottak ellen kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény miatt folyik a büntetőeljárás, amelynek rendkívül magas a büntetési tétele is. A Be. 132. §-ának (3) bekezdés c) pontja alapján az elsőfokú eljárásban az ilyen súlyú bűncselekményekkel megvádolt vádlottak előzetes letartóztatása legfeljebb négy évig tarthat. Ezen az időhatáron belül pedig az ítéletábla okszerűen tartotta fenn mindhárom vádlott előzetes letartóztatását.

A védő fellebbezésének indokolása megfelelően idézi az Emberi Jogok Európai Bíróságának álláspontját abban a körben, hogy a szökés, elrejtőzés veszélyét részben erősíthetik, részben pedig cáfolhatják más körülmények, mint pld. az érdekelt személy karaktere, lakóhelye, jövedelmi forrása, foglalkozása, családi állapota, illetve ahhoz az országhoz való kötődése, ahol az eljárás ellene folyik. Az ítéletábla pedig helyesen mérlegelte, hogy a vádlottak személyi, jövedelmi viszonyai alapján, különös tekintettel külföldi állampolgárságukra is, jelenlétük az eljárási cselekményeknél csak a legsúlyosabb kényszerintézkedéssel biztosítható.

A fentiekben túlmenően szükséges utalni arra, hogy a vádiratban felrótt kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény nem önmagában való tény, hanem mögötte olyan körülmények húzódnak meg, amelyek tisztázása érdekében van folyamatban a büntetőeljárás, a bizonyítás. Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy a törvényi fenyegetettségnek a vádlottak személyére tényleges hatása van, ami értelemszerűen függ a fenyegetettség mértékétől. Ezen körülmény pedig nem hagyható figyelmen kívül a bizonyítás érdeke, illetve a bizonyítás során biztosítandó vádlotti jelenléthez fűződő törvényi érdekek szempontjából.

Fentiekre figyelemmel tehát a bizonyítás lefolytatásának érdeke, és a vádlott személyi szabadsághoz fűződő érdeke között kell döntenet. Függetlenül az I. rendű vádlott védője által becsatolt befogadó nyilatkozattól, megállapítható, hogy a külföldi állampolgárságú vádlottaknak nincs megfelelő kötöttsége az országhoz, ugyanakkor teljes mértékben hiányzik a legális jövedelem forrása mindhárom vádlott esetében.

Mіндеzen körülményeket összevetve a vád tárgyává tett bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyával és büntetési tételével, megállapítható, hogy az előzetes letartóztatásnak a Be. 129. §-ának (2) bekezdés b) pontjában írt feltételei valamennyi vádlott esetében ténylegesen fennállnak. Az ismételt vizsgálat során sem merültek fel ugyanakkor olyan körülmények, amelyek a korábban megállapított előzetes letartóztatási ok megszűnését, vagy enyhébb kényszerintézkedés elrendelését támasztanák alá.

## **Gazdasági ügyszak**

*Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.*

## Munkaügyi ügyszak

*Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.*

## Polgári ügyszak

**Pfv.V.21.887/2012/10.**

*A bizonyítékok helyes mérlegelésével hozott, keresetet elutasító jogerős ítélet nem jogszabálysértő. Az igazságszolgáltatásban való megfelelő hozzájárulás nem sérül azzal, hogy a bíróság nem fordult az Európai Bírósághoz és az Alkotmánybírósághoz, miután az eljárások kezdeményezése szükségtelen lett volna.*

## Közigazgatási ügyszak

**Kfv.III.37.063/2013/5.**

*A bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálati eljárásban akkor támadható, ha iratellenes tényállást okszerűtlenül értékelt bizonyítékokra alapították.*

A Kúriának az ügyben az 1996. évi I. törvény 3. § (2) bekezdését kellett alkalmazni, ami szerint a műsorszolgáltató köteles tiszteletben tartani a Magyar Köztársaság alkotmányos rendjét, tevékenysége nem sértheti az emberi jogokat, és nem lehet alkalmas a személyek, nemek, népek, nemzetek, a nemzeti, etnikai, nyelvi és más kisebbségek, továbbá valamely egyház vagy vallási csoport elleni gyűlölet keltésére. Az Alkotmány 54. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a Magyar Köztársaságban minden embernek veleszületett joga van az emberi méltósághoz, amelytől senkit nem lehet önkényesen megfosztani.

A Kúria álláspontja szerint helytelen olyan személyekkel, akik egyébként a nyilvánosság előtt más módon nemigen keltenének figyelmet, megjelenési vágyukat felhasználva és azzal lényegében visszaélve olyan műsort készíteni, amellyel őket lényegében - mint a jelen ügyben is - nevetségessé tették. Minthogy az illetők ezt nem kifogásolták polgári ügyben és mert ennek az ügynek a tárgya nem a polgári jogviszonyban előterjeszthető kereset, ezzel a kérdéskörrel a Kúria közigazgatási tanácsa nem foglalkozott.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna

**Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.**